

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးပေတည်ထောင်သော
ပခုက္ကူစာပေဆု၊ ဝတ္ထုရှည် ပထမဆု

ကောင်းကျိုးအထွေထွေရယ်နှင့် ချန်စေမြစေစော
ကိုရွှေသံ (မြန်မာစာ)

အဖ ဦးသောင်းရွှေ ၊ အမိ ဒေါ်စိန်တို့က ၁၉၆၆ ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၅ ရက်တွင်
ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး ၊ ညောင်တုန်းမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။

မူလတန်းပညာကို သွန်းဘုရားကြီးပိုင်း အ-မ-က ၊ အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်း
ပညာကို အ-ထ-က(၁)တွင် သင်ယူခဲ့ပြီး၊ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း
အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာအဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိသည်။
၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ပညာရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် စတင်အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင်
ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ဝန်ထမ်းအဖြစ်မှ အနားယူခဲ့သည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်
စာပေဗိမာန်စာမူဆု လူငယ်စာပေ ဒုတိယဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

အမည်ရင်း - ဦးစန်းရွှေ ဖြစ်သည်။
နေရပ်လိပ်စာ - အမှတ်၂၄၀ ၊ မီးစက်လမ်း ၊ ၂ ရပ်ကွက် ၊ ညောင်တုန်းမြို့ ၊
ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး။

ပခုက္ကူစာပေဆု ဝတ္ထုရှည် ပထမဆု

ကောင်းကျိုးအထွေထွေရယ်နှင့်
ချန်စေမြစေစော
ကိုရွှေသံ (မြန်မာစာ)

ကောင်းကျိုးအထွေထွေရယ်နှင့် ချန်စေမြစေစော
ကိုရွှေသံ (မြန်မာစာ)

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေတည်ထောင်သော
ပခုက္ကူစာပေဆု၊ ဝတ္ထုရှည် ပထမဆု

ကောင်းကျိုးစာထွေထွေရယ်နှစ် ရွှန်စေပြစေစာ

ကိုရွှေသံ (မြန်မာစာ)

တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်သန်းသန်းစိ
စာတည်း

မျက်နှာဖုံး - Ba San Tin

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၂၀၀၀

တန်ဖိုး () ကျပ်

ဖို့တာဝန်အစုစုသုံးပါး

* ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
* တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
* အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် ထုတ်ဝေရေးဦးစီးဌာန
စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ် ဦးကိုကိုနိုင်က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၉၆၁ ဖြင့်ပုံနှိပ်၍
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့်ထုတ်ဝေသည်။

“အဘရေ. . . အဘ. . . အဘရေ. . .”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခေါ်လာသောအသံကို ကြားလိုက်ရတည်းက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စာဖတ်နေသော အဘဦးသန်းရင်က ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး နားစွင့်နေသည်။ သူများ နားကြားလွဲသလားဟု တွေးနေစဉ်မှာပဲ ကလေးတစ်ယောက် သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်လာပြီး

“အဘရေ. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟေ့ အဘဒီမှာ”

“ဘုရားထဲကိုလိုက်ခဲ့ဦး အဘ၊ အလှူခံပုံးကြီးကွဲနေတယ်၊ အထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေလည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟေ. . . ဘယ်အလှူခံပုံးလဲ”

အဘ ဦးသန်းရင်က မေးလည်းမေး ထိုင်နေရာကလည်း ထလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးအောင် အခန်းရှေ့က အလှူခံပုံး အဘ”

“ကျန်တဲ့အလှူခံပုံးတွေရော”

“ကျန်တဲ့ အလှူခံပုံးတွေတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး အဘ၊ အဲဒီ တစ်ပုံးတည်းဖြစ်တာ”

အဘ ဦးသန်းရင်က ဖိနပ်ပင်မစီးတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက် ကလေး လျှောက်လိုက်သည်။ ဘုရားထဲကိုရောက်တော့ အလှူခံပုံး ရွှေ့နားမှာ ကလေး လေးငါးယောက်နှင့် ညစောင့် အဘ ဦးမောင်လှကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အလှူခံပုံးအနီးနားတစ်ဝိုက်မှာ မှန်ကွဲစတွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ပုံးထဲမှာတော့ ပိုက်ဆံတစ်ပြား တစ်ချပ်မှမရှိတော့။ တစ်ယောက်ယောက်က မှန်ကိုရိုက်ခွဲပြီး အထဲမှ အလှူခံပိုက်ဆံတွေကို ယူသွားတာ သေချာလှသည်။

“ကိုမောင်လှ ဒါကို ဘယ်သူစတွေ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်နေတာ ကလေးတွေ လာအော် ပြောတာနဲ့ နီးလာပြီး လာကြည့်တော့ အဲသလိုတွေ့တာပဲ၊ ဘယ်သူ စတွေ့တာလဲဆိုတာ သူတို့ကို မေးမှသိမှာပဲ”

ညစောင့် ဦးမောင်လှက အနားမှာရပ်ကြည့်နေသော ကလေး တစ်သိုက်ကိုညွှန်ပြရင်းပြော၏။ ကလေးတွေထဲမှ ခင်မောင်ထွန်းက ဝင်ပြောသည်။ ခင်မောင်ထွန်းဆိုတာက ကမ်းနားပိုင်းမှ အပိုင်း လူကြီးဦးမောင်ထွန်း၏သားဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တူတူပုန်းတမ်းကစားနေတာ ကစားရင်းနဲ့ အဲဒီအလှူခံပုံးနားရောက်တော့မှ ကွဲနေတာကိုတွေ့တာ အဘ”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ ဒီကောင်ပြောလို့လာကြည့်တော့ ကွဲနေ တာတွေ့လို့ အဘဦးမောင်လှကို သွားပြောတာ”

“မင်းတို့ ဘုရားထဲမှာ ဆော့နေတာကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူးအဘ”

“မင်းတို့ ဘုရားထဲကိုရောက်တော့ တခြားဘယ်သူတွေကို တွေ့သေးလဲ”

“ဘယ်သူမှမရှိဘူး အဘ ကျွန်တော်တို့ပဲရှိတယ်”

အဘဦးသန်းရင်က ကွဲနေသော အလှူခံပုံးနားမှာ ထူးခြား တာတစ်ခုခုများရှိမလားဆိုတာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ

ထူးခြားတာကိုမတွေ့ရ။ လူတွေအများကြီးအုံလာမှာစိုး၍ ကလေး တွေကို သွားဆော့ခိုင်းလိုက်၏။ မှန်စတွေကိုရှင်းလိုက်ပြီး ကွဲနေ သော အလှူခံပုံးကိုလည်း ရုံးခန်းထဲကိုယူသွားဖို့ ကိုမောင်လှကို ပြောရသည်။

ဒီအလှူခံပုံးထဲမှာ ပိုက်ဆံက အများကြီးတော့ ရှိမှာမဟုတ်။ ဘုရားထဲမှ အလှူခံပုံးတိုင်းကို တစ်ပတ်တစ်ခါဖွင့်၍ အလှူခံရသည့် ငွေတွေကို သိမ်းဆည်းလေ့ရှိသည်။ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေဆိုရင် အလှူခံပုံးဖွင့်မည့်နေ့ဖြစ်၍ တစ်ပတ်စာလောက် အလှူငွေတော့ သူခိုးလက်ပါသွားနိုင်သည်။

အဘဦးသန်းရင် ဂေါပကလူကြီးလုပ်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ် သက်တမ်းမှာ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ခဲ့ဖူး။ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ အခုလိုမျိုး နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုလျှင် ဘုရားဖူးအလာနည်းပြီး လူရှင်း နေတတ်သည်။ အကြံရှိတဲ့သူဆိုပါက အနောက်ဘက်တံခါးမှဝင်လာ ပြီး တစ်ခုခုနဲ့ အလှူခံပုံးမှန်ကိုရိုက်ခွဲပြီး ပိုက်ဆံတွေယူသွားဖို့ဆိုတာ ဘာမှအချိန်ကြာလိုက်မှာမဟုတ်။ ဘုရားအရှေ့မျက်နှာစာ ဘက်မှဆိုရင်တော့ စောင်းတန်းကိုဖြတ်လျှောက်ရဦးမည်။ ပြီးရင် တန်ဆောင်းထဲကိုဝင်၊ အနောက်ဘက်ပြန်ကွေ့ပြီးမှ ဒီနေရာ ရောက်မည်ဆိုတော့ အချိန်တွေ ကြာနိုင်သည်။ ဒီတော့ သူခိုးက အနောက်ဘက်တံခါးမှ ဝင်ပြီးတာနဲ့ပြန်ထွက်သွားရင် တော်ရုံ တန်ရုံဆို ဘယ်သူမှ သိလိုက်မှာ မဟုတ်။

အဘဦးသန်းရင်က သေချာအောင် ဘုရားတန်ဆောင်း ထဲကို လျှောက်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ တခြားနေရာတွေ၊ တခြားအလှူခံပုံးတွေက ထူးခြားမှုမရှိ။ ဘာမှမဖြစ်။ လိပ်ကန်ဘက် ကိုထွက်သော တောင်ဘက်တံခါးပေါက်မှဆင်းပြီး ကန်လယ်ဘုရား အလှူခံပုံးကိုသွားကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှမဖြစ်။

သေချာပြီဆိုတော့မှ အဘဦးသန်းရင်က ရုံးခန်းထဲဝင်၍ ဖြစ်သမျှအလုံးစုံကို မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့လည်း သက်ဆိုင်ရာတွေကို အကြောင်းကြားဖို့ စီစဉ်ရသည်။ အားလုံးပြီးစီးလို့ ပြန်ခါနီးမှာ ညစောင့်ကိုမောင်လှကို ထူးခြားတာတွေ့ရင် သူ့ကိုလာပြောဖို့မှာရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် သူ့အိမ်နောက် ခြံချင်းကပ်လျက်မှာ နေသည့် ကိုတင်ဝင်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တခြားဂေါပက အဖွဲ့ဝင်တွေကို ပြောပြပေးဖို့ကိုပါ မှာရသည်။

ညနေထမင်းဝိုင်းမှာ အဘဦးသန်းရင်၏ဇနီး အဘွား ဒေါ်မြမေက

“လူတွေလည်းနော် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလည်း မသိဘူး၊ ဘုရား ပစ္စည်းတောင် အလွတ်မပေးကြတော့ဘူး”

“ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ပျက်လာကြတာပေါ့ကွာ၊ အူမ မတောင့်တော့လည်း သီလမစောင့်နိုင်ကြတော့ဘူးနဲ့တူပါတယ်”

အဘ ဦးသန်းရင်က ထမင်းစားနေရင်းမှ သူ့အိမ်ရှေ့ တည့်တည့်မှာမြင်နေရသော ဘုရားတန်ဆောင်းကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ အတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီး၏ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းသော ယွန်းဆောင်၊ ဘုံဆောင်များက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးပမာ တင့်တယ် ခမ်းနားနေလေသည်။

x x x x x

ပေတူး၊ ပေါက်စနှင့် တင်ထွန်းတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ညနေခင်းမှာ မြစ်ဆိပ်ကိုရေချိုးဆင်းလာကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ရေချိုးဆင်းသည့် မြစ်ဆိပ်က နီးလှသည်မဟုတ်။ ကမ်းနားပိုင်း

သူတို့အိမ်တန်းတွေအလွန်မှာ မြေပဲစိုက်သည့် မြေနုကျွန်းကြီးက တပြန့်တပြူး၊ မြေနုကျွန်းရဲ့အောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်းမှာက သဲသောင်ပြင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်။ အဲဒီသဲသောင်ပြင် ဟိုဘက်စွန်းမှာမှ သူတို့တွေ ရေချိုးဆင်းလေ့ရှိသည့် ပန်းလှိုင်မြစ်ကလေးက ညင်ညင်သာသာလေး ဝေဝိုက်စီးဆင်းနေပါ၏။

ပန်းလှိုင်မြစ်ကလေးက မြို့ကလေး၏အနောက်ဘက်အဖျားတွင် ဧရာဝတီမြစ်မကြီးမှ ခွဲဖြာထွက်လာပြီး မြို့ကလေးကို ဝေဝိုက်ကာ အရှေ့ဘက်ကို စီးဆင်းသွားသည်။ မြစ်ခွဲကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့် သေးသေးမွှားမွှားမြစ်ကလေးတစ်စင်းတော့မဟုတ်။ သူတို့ဘက်ကမ်းမှ လှမ်းကြည့်ရင် ဟိုတစ်ဖက်ကမ်း ရန်ကင်းစံရာ ဘက်ကမ်းမှာ ရပ်နေသည့်လူကို ပျံ့လှလေးပဲမြင်ရသည်။ မိုးတွင်း မိုးအခါဆိုရင်တော့ သူတို့အိမ်တန်းတွေဆီကနေ ဟိုဘက်ရန်ကင်း စံရာအထိကို မြစ်ပင်လယ်ကြီးဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုးမှာ ဖောင်တွေမျှောလာတယ်ကွ”

မြေပဲခင်းတွေကြားထဲမှ တစ်ယောက်လျှောက်သာရုံ လူသွားလမ်းကလေးပေါ် ရှေ့ဆုံးမှလျှောက်နေသည့် တင်ထွန်းက ပြောသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြစ်ထဲမှာ ဖောင်တွေနှင့် ဖောင်ဆွဲသင်္ဘောတွေ တန်းပစ်နေသည်။

“သစ်ဖောင်တွေလား ဝါးဖောင်တွေလား”

“သစ်ဖောင်တွေနဲ့တူတယ်ကွ”

“ဝါးဖောင်တွေဖြစ်ရင်ကောင်းမယ်ကွ”

အထက်အညာဘက်မှ ရေစီးနှင့်မျှောချလာသော သစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင်တွေက ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း မျှောချလာပြီး သူတို့မြို့နားအရောက်မှာ ပန်းလှိုင်မြစ်ထဲကိုဖြတ်ပြီး ရန်ကုန်ဘက် ဆီကို စုန်ဆင်းသွားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဖောင်သမား

တွေက သူတို့အတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ဖို့ခြမ်းဖို့ ဖောင်တွေကို ညအိပ်ရပ်နားလေ့ရှိသည်။ အဲသလိုအခါမျိုးမှာ သူတို့ကလေးတွေ အတွက် ဖောင်တွေက ဆော့ကစားစရာနေရာဖြစ်လာသည်။ ရေချိုးဆင်းရင်းနှင့် ဖောင်ပေါ်မှရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးခြင်း၊ နောက်ကျွမ်းတွေ၊ ရှေ့ကျွမ်းတွေပစ်ခြင်း၊ ရေငုပ်ခြင်း စသည့် ကစားနည်းပေါင်းစုံကို ကစားလို့ရသည်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ဖောင်တွေလာရင် သူတို့တွေပျော်ကြသည်။ သစ်ဖောင်မှ သစ်လုံး တွေက တွဲဆက်ထားပေမယ့် မျက်နှာပြင်က ညီညာမှုမရှိ။ နောက်ပြီး သစ်လုံးတွေက တည်ငြိမ်မှုမရှိ။ ဒါကြောင့် ကစားလို့ အဆင်မပြေ။ အခန့်မသင့်လို့ သစ်လုံးတွေကြားထဲပြုတ်ကျသွား ရင်လည်း အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။ အဲဒါကြောင့် ဝါးဖောင်ကိုပဲ သူတို့ သဘောကျသည်။

“ဝါးဖောင်တွေက သစ်ဖောင်မဟုတ်ဘူး၊ တို့ကမ်းနားမှာ ဆိုက်ရင် ကောင်းမယ်ကွာ”

သူတို့တွေ ကမ်းနားရေစပ်ကိုရောက်တော့ ဖောင်တွေက မြစ်ပြင်အလယ်မှာ တစ်သီတစ်တန်းကြီး။ တစ်ဖောင်တည်း မဟုတ်ဘဲ သုံးလေးဖောင် ဆက်တိုက်မျောလာကြသည်။ ဖောင်တွေကိုကြည့်ပြီး တင်ထွန်းက ရေကူးချင်လာသည်။

“တို့တွေ အဲဒီဖောင်တွေဆီ ရေကူးကြမလား”

“အေး ကူးမယ် ပေးတူး မင်းလိုက်မလား”

“ဟင့်အင်း ငါမလိုက်ဘူးကွာ၊ မင်းတို့ဘာသာကူးတော့”

“အေး အဲဒါဆို ငါတို့သွားကြမယ်၊ ပေါက်စ လာ”

တင်ထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို ရေထဲကိုဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းပြီး ဖောင်တွေဆီကူးသွားသည်။ ပေါက်စကလည်း အားကျမခံ တင်ထွန်းနောက်မှ ချက်ချင်းလိုက်ကူးသည်။ ဝါးဖောင်တွေက

ရေလယ်မှမျောချသွားခြင်းဖြစ်၍ သူတို့အတွက်က အပန်းမကြီးလှ။ သိပ်မကြာလိုက်သောအချိန်အတွင်းမှာပင် ဝါးဖောင်ဆီကို သူတို့ နှစ်ယောက်ရောက်သွားကြသည်။ ဝါးဖောင်ပေါ်တက်ပြီးတာနဲ့ သူတို့ရေချိုးဆိပ်ဆီကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူတို့ကိုလှမ်းကြည့်နေသည့် ပေတူးကို လက်ငွေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ပေတူးကလည်း သူတို့ကို ပြန်ပြီး အသိအမှတ်ပြုသည်။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဖောင်ပေါ်မှာ ဟိုတိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ဖောင်သမားတွေက သူတို့အလုပ်နှင့် သူတို့မို့ တင်ထွန်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဂရုမစိုက်အား။ ဖောင်၏ဟိုဘက် အစွန်းကိုရောက်သွားတော့ ဟိုဘက်ကမ်းက နီးနီးလေးသာရှိတော့ တာကိုတွေ့ရတာမို့ တင်ထွန်းက ပေါက်စကိုလှမ်းပြောသည်။

“ပေါက်စရေ တို့ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးကြည့်ရအောင် နီးနီးလေးကွ”

“ကူးပြီး တို့ဘာသွားလုပ်မလဲ”

“ကမ်းပေါ်လျှောက်ကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ ရောက်ဖူးတာပေါ့”

“အေး ကူးလေ”

နှစ်ယောက်သား တစ် နှစ် သုံး ပြိုင်တူရေပြီး ရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်ကြပြန်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရေထဲမှာ ကျင်လည်လာခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ ရေကူးတာက သူတို့အတွက် အပန်းမကြီးလှပေမယ့် အခုလိုမျိုး ရန်ကင်းစံရာဘက်ကမ်းကိုတော့ တစ်ခါမှ မကူးဖူးကြ။ ထို့ကြောင့် ရေကူးနေပေမယ့် ရင်တော့ နည်းနည်းတုန်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ရေစီးနဲ့စုန်ပြီးကူးလိုက်တော့ ခဏ ကလေးနဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကိုရောက်သည်။ ရန်ကင်းစံရာဘက်ကမ်းက သူတို့ဘက်ကမ်းလို သောင်ပြန့်မဟုတ်ဘဲ ချောက်ကမ်းပါးဖြစ်သည်။ ဒီလိုချောက်ကမ်းပါးမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသောကြောင့် တင်ထွန်း

စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီးစိုးရိမ်သွားသည်။ ပေါက်စကိုကြည့်လိုက်တော့ အေးအေးသက်သာကူးခတ်ပြီး ကမ်းပါးပေါ်တက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတာမို့ တင်ထွန်းလည်း ကူးရင်းခတ်ရင်းနှင့် ကမ်းပါးကို ရောက်သွားသည်။

“တင်ထွန်းရေ လာကွာ၊ တို့ အပေါ်တက်ကြည့်ရအောင်”

ပေါက်စက တင်ထွန်းကိုလှမ်းခေါ်ရင်း ရေစပ်ကမ်းပါးမှ အပေါ်မြေပြင်ဆီ ကုတ်ကတ်၍တက်နေသည်။ ကမ်းပါးက လူကြီး နှစ်ရပ်စာလောက်ကိုမြင်သည်။ အပေါ်တက်စရာလမ်းရယ်လို့ ပီပီ ပြင်ပြင်ရှိတာလည်းမဟုတ်တော့ တက်ရတာခက်သည်။ မတော် တဆပြုတ်ကျရင် သက်သာမည်မဟုတ်။ တော်တော်သတိထားပြီး တက်မှ အပေါ်ကိုရောက်သည်။ ရေကူးလာရတာရယ်၊ အပေါ်ကို ကုတ်ဖဲ့တက်ခဲ့ရတာရယ် ပေါင်းလိုက်တော့ အပေါ်လည်းရောက်ရော လူက အတော်တိုက်သွားသည်။

“တင်ထွန်း ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း”

ပေါက်စ စကားကြောင့် တင်ထွန်းက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော”

မြင်လိုက်ရတာက မြေပဲခင်းကြီးတစ်ခု။ အဲဒီမြေပဲခင်းကြီးထဲ တချို့နေရာတွေမှာ မုန်လာဥပင်တွေနဲ့ တချို့နေရာတွေမှာ စိမ်းစားဥပင်တွေ။ မြေပဲပင်တွေ၊ မုန်လာပင်တွေကိုတော့ သူတို့တွေ စိတ်မဝင်စား။ သူတို့ဘက်ကမ်းမှာလည်း စိုက်ကြတာပါပဲ။ သူတို့ဘက်မှာ မစိုက်တာက စိမ်းစားဥ။ ဘေးဘီဝဲယာ လူသူလေးပါး လှမ်းကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။ ပေါက်စက ပြောသည်။

“လာကွာ၊ တို့ စိမ်းစားဥ သွားတောင်းစားရအောင်”

“အေး”

သူတို့နှစ်ယောက်လျှောက်လာတာကို ထိုလူကလည်းမြင်သည်။

“ဟေ့ မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်ကမ်းကပါ ရေကူးလာရင်းနဲ့ ဒီဘက်ကိုရောက်လာတာ အဲဒါ ဗိုက်ဆာတာနဲ့ စိမ်းစားဥစားချင်လို့ လာတောင်းတာပါ”

“အေးအေး လာ လာ ခဏလေး”

စိုက်ခင်းပိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စိမ်းစားဥတွေ သူတို့ကိုကျွေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဗိုက်ဆာဆာနဲ့မို့ တစ်ဥပြီးတစ်ဥ စားပစ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ပိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးကပြောသည်။

“အရမ်းလည်း မစားကြနဲ့ကွ၊ မင်းတို့ ရေပြန်ကူးရဦးမှာ၊ ဗိုက်လေးနေရင် ရေကူးလို့မကောင်းဘူ၊ အခန့်မသင့်ရင် စားထား တာတွေ ပြန်အန်ထွက်တတ်တယ်”

ပိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးက ပြောပေမယ့် သူတို့ကတော့ စားတာ ပါပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ပြန်ခါနီးတော့ ပိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးက ပြောသည်။

မင်းတို့နှစ်ယောက်စားနေတာကိုကြည့်ပြီး စိမ်းစားဥတွေ ပေးလိုက်ရကောင်းမလားလို့ ငါစဉ်းစားသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့က ရေကူးပြီးပြန်ရမှာ ဒီစိမ်းစားဥတွေ သယ်သွားလို့ရှိရင် မင်းတို့ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် မပေးတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကို အကြံကောင်းတစ်ခုတော့ ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီကနေပြန်ရင် တည့်တည့်ပြန်မကူးနဲ့ကွ၊ ရေက စီးနေတာ တည့်တည့်ကူးရင် ပင်ပန်းတယ်၊ ခရီးလည်းမတွင်ဘူး၊ ဒီကမ်းပါးအတိုင်း အနောက်ဘက်ကိုသွားပြီးတော့မှ ရေစီးနဲ့ စုန်ဆင်းလိုက်၊ လူလည်း သက်သာတယ်၊ ခရီးလည်းရောက်တယ်”

ဦးလေးကြီး၏စကားက သူတို့အတွေ့အကြုံအရလည်း မှန်နေတာမို့ သူတို့နှစ်ယောက် ကမ်းပါးတစ်လျှောက် အနောက်ဘက်ကိုလျှောက်လာကြသည်။ သူတို့ကမ်းနားဆိပ်တည့်တည့်ကို တော်တော်ကျော်အောင် လျှောက်လိုက်ပြီး ဈေးနဲ့တည့်တည့် လောက်ရောက်မှ ရေထဲကို ခိုင်ငံထိုးဆင်းပြီး သက်သက် သာသာလေး စုန်ချလာလိုက်တော့ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို သိပ်မပင်ပန်းလှပဲ ကူးခတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့မြစ်ဆိပ်ကို ရောက်တော့ ရေချိုးဆင်းတဲ့သူတွေပင် တစ်ယောက်မှမရှိတော့။ သွန်းဘုရားဘုံမကြီးထိပ်မှ မာကျူရီမီးရဲ့ အလင်းရောင်ကိုပင် လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။ ကမ်းနားရေဆင်းချိုးတာကြာနေလို့ သူ့အိမ်က စိတ်ပူနေပြီလားမသိဆိုတဲ့အသိကြောင့် အိမ်အပြန် ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်နေလေသည်။

x x x x x

အဘဦးသန်းရင်က အိမ်ရှေ့ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေချိန် ကလေးတစ်ယောက်က ဘုရားထဲမှ မြေကွက်လပ်တွင် ဘောလုံးကန်နေကြသည်။ သူတို့တွေ ဘောလုံးကန်နေကြသည့်နေရာက သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း အခါ ဇာတ်ရုံဆောက်ပြီး ပွဲကလေးရှိသည့်နေရာ။ အဘ ဦးသန်းရင်၏ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ။ ကလေးတွေဆိုတာကလည်း တခြားတစ်ပါးမှ ကလေးတွေမဟုတ်။ အပိုင်းထဲမှ ကလေးတွေသာဖြစ်၍ ဘောလုံးကန်ခွင့်ပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ဘောလုံးကန်၍ အတော်ကလေးကြာတော့ ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြားလိုက်ရတာမို့ စာဖတ်နေတာကို ရပ်လိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်

ဖြစ်နေကြသည့်ကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်ထဲမှ သူ့အဘွားကြီးကလည်း အဘ ဦးသန်းရင်ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“အဘိုးကြီးရေ ရှင့်ကလေးတွေ ရန်ဖြစ်နေကြပြီ သွားကြည့်လိုက်ဦး”

ဤသို့ဖြင့် အဘ ဦးသန်းရင်မှာမနေသာတော့ဘဲ ဘောလုံးပွဲ ရှိရာ ဘုရားထဲကို သွားလိုက်ရသည်။ အဘဦးသန်းရင် ရောက်သွားတော့ သူတို့တွေ တွန်းတဲ့သူကတွန်း၊ ဆွဲတဲ့သူကဆွဲ၊ ရုန်းတဲ့သူကရုန်း ဖြစ်နေရာမှ အရင်ဦးအောင် လှမ်းတိုင်ကြသည်။

“အဘ ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့ကို အရင်စတာ”

“ဘာလဲကွ၊ ဘောလုံးကန်လို့ မတော်တဆထိမိတာပဲ”

“မတော်တဆမှမဟုတ်တာ မင်းတို့တမင်လူချတာ”

“ဘာမှလူမချဘူး ဟေ့ကောင် ဘောလုံးကန်လိုက်တာ မတော်လို့ထိသွားတာ အဲဒါကို မင်းတို့ကောင်က ပြန်ချတာ”

“ငါ့ကိုချလို့ ငါပြန်ချတာကွ”

သူတို့ပြောနေတာကို နားထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ဘောလုံးကန်ရင်း မတော်တဆထိမိရာမှ ရန်ထဖြစ်မှန်းသိရသည်။ ရန်ဖြစ်နေသူတွေကိုကြည့်လိုက်တော့ ကမ်းနားပိုင်းကလေးတွေကတစ်ဖက်၊ လမ်းမတော်ပိုင်းကလေးတွေကတစ်ဖက်။ အားလုံးကတော့ သွန်းဘုရားကြီးပိုင်းသားတွေချည်း။

ဒါနဲ့ပဲ အဘဦးသန်းရင်က ရန်ဖြစ်တာမကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ကစားကြတဲ့အခါ ထိမိခိုက်မိရင် သည်းခံကြရမှာ ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သူတို့သဘောပေါက်နားလည်အောင် ပြောရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း သူပြောသည်ကို စောဒကမတက်ကြဘဲ လူစုခွဲကာ ပြန်သွားကြသည်။ ရုတ်ရုတ်သံသံ အသံကြား၍လာကြည့်သော ကိုတင်ဝင်းက အဘဦးသန်းရင်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ကမ်းနားပိုင်းကကောင်တွေကို သိပ်အရောမဝင်နဲ့အဘ၊ ဒီကောင်တွေလွယ်တဲ့ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး၊ လူများရင်အနိုင်ကျင့်ချင်တယ်”

“ကလေးဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါပဲ မောင်တင်ဝင်းရယ်”

အဘ ဦးသန်းရင်က စကားကိုမြန်မြန်ဖြတ်လိုက်သည်။ ကိုတင်ဝင်းက လမ်းမတော်ပိုင်းကဆိုတော့ သူ့အပိုင်းသားကလေးတွေဘက်ကပါသည်။ အဘ ဦးသန်းရင်ကိုယ်တိုင် လမ်းမတော်မှာနေပေမယ့် ကမ်းနားပိုင်းကလေးတွေနှင့် ပို၍ရင်းနှီးသည်။ ဘုရားထဲမှ ဝေယျာဝစ္စအလုပ်တွေခိုင်းဖို့ခေါ်တဲ့အခါ လမ်းမတော်ပိုင်းသားကလေးတွေက ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့မိသားစုမှ သားသမီးများဖြစ်၍ နေရာတကာ ခိုင်းလို့မရ။ ကျောင်းပြီးရင် ကျူရှင်၊ ကျူရှင်ပြီးရင် စာကျက်ပိုင်းဆိုတာတွေနဲ့မအားတာများသည်။ ကမ်းနားပိုင်းကလေးတွေကတော့ ဆင်းရဲသား သားသမီးတွေပို့ ကျောင်းပင်အနိုင်နိုင်တက်နေကြရသူတွေ။ တချို့ဆို ကျောင်းပင် မနေနိုင်ကြ။ ဒါကြောင့် ခိုင်းလို့ကောင်းသည်။ မိဘတွေကလည်း သူတို့ကလေးတွေအလေ့အကျင့် လျှောက်သွားနေတာထက်စာရင် ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်ကိုင်ပေးနေတာကို သဘောကျကြသည်။

ကမ်းနားပိုင်းကလေးတွေနှင့် ရင်းနှီးပေမယ့်လည်း ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေမှာတော့ အဘ ဦးသန်းရင်က ဘယ်ဘက်မှမလိုက်။ ကလေးတွေ ပြဿနာဖျန်ဖြေပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာတော့ အဘ ဦးသန်းရင်၏ဇနီး အဘွား ဒေါ်မြမေက အိမ်ထဲမှနေလှမ်းပြောသည်။

“အဘိုးကြီးရေ ပဲခူးက အခုပဲဖုန်းဆက်တယ်၊ လမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် ဘုရားသွားဖူးကြမယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မတို့ကိုလည်း ဝင်ခေါ်မယ်၊

ဘုရားဖူးလိုက်ခဲ့ကြပါတဲ့၊ ကျွန်မကတော့ မင်းတို့ဦးလေးကိုပြောပေးမယ်၊ ပြီးရင် ဖုန်းပြန်ဆက်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြောလက်ပေတော့”

“အတော်ပဲကွာ၊ သူတို့ကားအဆင်ပြေရင် ကလေးတွေပါခေါ်သွားမယ်”

“သူများတွေကို အားနာစရာဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ ကလေးတွေက တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လည်းမဟုတ်ပဲနဲ့”

“သူတို့မှာ ကားတွေရှိပါတယ်ကွာ”

ပဲခူးမှာ အဘဦးသန်းရင်၏မိတ်ဆွေ ကိုတင်မောင်သန်းရှိသည်။ သူတို့က ကားဝပ်ရှေ့လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားလည်း နှစ်စီး သုံးစီးရှိသည်။ ကိုတင်မောင်သန်း၏ဇနီးက ဒီမြို့သူ။ ဟိုအရင် ရှေ့နေဘဝတုန်းက အမွေဆိုင်အမှုကိစ္စတစ်ခုမှာ အဘဦးသန်းရင်က အကူအညီပေးခဲ့ဖူးသောကြောင့် ခင်မင်နေခဲ့ကြတာ အခုအချိန်ထိပင်။

ခုနက ကလေးတွေရန်ဖြစ်ကြတာကိုကြည့်ပြီး သူတို့လေးတွေအသိအမြင်တွေကျယ်လာအောင်လုပ်ပေးဖို့လိုနေတယ်လို့ အဘဦးသန်းရင်က တွေးမိလိုက်သည်။ သူတို့တွေ အတွေးအမြင်တွေကျယ်လာဖို့ဆိုတာက စာတွေများများဖတ်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းဖို့နဲ့ ခရီးတွေများများသွားနိုင်အောင် ကူညီပေးနိုင်အောင် ကိုတင်အောင်သန်းတို့ကို အကူအညီတောင်းကြည့်ရမည်။ အဘဦးသန်းရင်က ပဲခူးကိုပြန်ပြီးဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . . ကိုတင်မောင်သန်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး ဦးလေးတို့ ဘုရားဖူးလိုက်ဖြစ်သလားဆိုတာ”

“အဲဒါ အခုပြောမလို့ ဘုရားဖူးမှာ ဘယ်သူတွေပါလာဦးမလဲ”

“ကျွန်တောတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲ ဦးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဒီလိုကွဲ့၊ ဦးတို့ကတော့ ဇလွန်ကို နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်
 ရောက်ဖူးပါပြီ၊ ဦးတို့နားက ကလေးတချို့ကတော့ မရောက်ဖူး
 ကြဘူး၊ အဲဒီကလေးတွေကို ဖြစ်နိုင်ရင် ဘုရားဖူးခေါ်သွားချင်တယ်၊
 မင်းတို့ကား အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်ပေါ့”
 “ဘယ်နှယောက်လောက်ဖြစ်မလဲဦး”
 “လေးငါးခြောက်ယောက်လောက်ပါပဲ”
 “ဖြစ်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တော့်ကားဆုံပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဦးတို့
 မြို့ကနေ ဇက်နဲ့ကူးရသေးတယ်ပြောတယ်၊ အဲဒီဇက်ရေယာဉ်က
 ဘယ်အချိန် စထွက်တာလဲ”
 “မနက်ခြောက်နာရီဆိုရင်စကူးပြီ၊ နာရီဝက်ကို တစ်စီး
 ထွက်တယ်”
 “ဟုတ်ပြီဦး၊ ကျွန်တော်တို့ မနက်စောစောထွက်လာခဲ့မယ်”
 “ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒါပဲနော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါဦး”
 အဘဦးသန်းရင်အနားမှာ လာရပ်နေသော သူ့ဇနီး
 ဒေါ်မြမေက ဖုန်းဆက်လို့အပြီးမှာ ပြောသည်။
 “ကလေးတွေရဲ့မိဘတွေကို အသိပေးလိုက်ဦးနော်”
 “အေးပါကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ညနေကျရင် သွားပြောမှာပါ”
 ညနေကျတော့ အဘဦးသန်းရင်က ကမ်းနားပိုင်းကို
 အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်းပဲ လမ်းလျှောက်
 လာလိုက်သည်။ သူတို့ကမ်းနားပိုင်းလေးက သစ်ပင်ဝါးပင်တွေ
 စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ သက်တောင့်သက်သာရှိလှသည်ဆိုရမည်။ ခုလို
 ညနေပိုင်းဆိုရင် ကမ်းနားပိုင်းလေးက ပိုပြီး သက်ဝင်လှုပ်ရှား
 နေတတ်သည်။

အဘဦးသန်းရင် တာပေါ်ကိုတက်လာမြင်တော့ တာစောင်း
 မှာနေသည့် ကိုသောကြာက လှမ်းပြောသည်။
 “ဗျိုး. . . အဘ ဘယ်သွားမလို့တုန်း လာပါဦး ခဏ”
 “ကလေးတွေဆီကိုလာတာ မောင်သောကြာရဲ့”
 ဆိုပြီး ကိုသောကြာတို့အိမ်မှာ ခဏဝင်ထိုင်ပြီး အကျိုး
 အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။ လက်ဖက်သုပ်လေးစားသွားပါဦး
 ဆိုတာတောင် မနေတော့ဘဲ ကလေးတွေဆီကိုသွားဖို့ တာပြင်
 ကမ်းနားပိုင်းကို ခရီးဆက်ရသည်။ အရင်ဆုံးရောက်တာ
 ကမ်းနားပိုင်းလူကြီး ကိုမောင်ထွန်း၏အိမ်။ အကျိုးအကြောင်း
 ပြောပြပြီး တခြားအိမ်တွေဆီဆက်သွားဖို့ ကိုမောင်ထွန်းကိုပါ
 ခေါ်လာရသည်။ ကိုမောင်ထွန်းက ဘယ်သူက ဘယ်သူကလေး
 ဆိုတာ အကုန်သိသည်။ ကလေးတွေဆီကိုရောက်အောင်
 သွားကြည့်တော့မှ သူတို့တွေ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲသလဲဆိုတာ ပိုသိ
 လာရသည်။ တချို့အိမ်တွေဆို အမိုးလည်းမလုံ၊ အကာကလည်း
 မရှိ။ ဟာလာဟင်းလင်း။ နောက်ထပ်တူညီသောအချက်က
 အိမ်လေးတွေအားလုံး ခြေတံရှည်အိမ်တွေချည်းပင်။ မိုးတွင်းအခါ
 မြစ်ရေဝင်လာတာမို့ ရေလွတ်အောင်ဆောက်ထားကြရသည်။
 ဒါတောင် ရေကြီးတဲ့နှစ်တွေဆို အဲဒီအိမ်လေးတွေ ရေမြုပ်ကုန်တတ်
 သည်။ အနိမ့်ပိုင်းက တချို့အိမ်တွေဆို လူကြီးလက်ခုပ်တစ်ဖောင်ပင်
 မမီအောင် မြင့်လှသည်။
 အားလုံးရဲ့ အိမ်တွေကိုလိုက် ပြောပြီးသွားတော့
 ကိုမောင်ထွန်းက ခဏဝင်ပါဦးအဘ ဆို၍ ခဏဝင်တော့
 သူ့မိန်းမက ရေနွေးကြမ်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ် ဧည့်ခံသည်ကို
 ကျေနပ်အောင်စားပြီး ပြန်ဖို့ပြင်ရသည်။ ဒါတောင် သူ့မိန်းမက
 သူတို့မိသားစု ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် ဘုရားသွားဖူးတုန်းက

အကြောင်းတွေ ပြောချင်နေသေးသည်။ မနည်းစကားဖြတ်ကာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဒီကမ်းနားပိုင်းမှာ ကိုမောင်ထွန်းတို့မိသားစု ကတော့ စားနိုင်သောက်နိုင် ချောင်လည်သည်ဆိုရမည်။

ကမ်းနားပိုင်းမှ ပြန်တက်လာတော့ လူသံသူသံတွေ၊ ကြက်သံ၊ ဘဲသံ၊ ဝက်သံတွေက နောက်မှာကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

x x x x x

တနင်္ဂနွေနေ့မနက် ၇ နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ အဘ ဦးသန်းရင်တို့အိမ်ရှေ့ကို ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေကြသော ကလေးတစ်ယောက်ပျော်သွားကြ၏။ အားလုံး ကားပေါ်တက်ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးရန် မြို့ကလေး၏ အရှေ့ပိုင်းရှိ ကူးတို့ဆိပ်ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကူးတို့ရေယာဉ်က တောက်လျှောက်မောင်းတက်မောင်းဆင်းယာဉ်ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်မကြာမြင့်ဘဲ တစ်ဖက်ကမ်းကိုရောက်သည်။ စက္ကော့ဘက် ကမ်းရောက်သည်နှင့် ရန်ကုန်-ဟင်္သာတကားလမ်းမှ မောင်းလာခဲ့ ကြရာ နာရီဝက်သာသာခန့်တွင် ဓနုဖြူမြို့ကိုဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့်မောင်းလိုက်သောအခါ ဇလွန်မြို့ကို ရောက်သည်။

အရင်ဆုံး ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကို ဝင်ဖူးလိုက်ကြသည်။ ဘုရားရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို ဦးချအပြီးမှာ အဘဦးသန်းရင်က သူ့ကလေးများကို ဘုရား၏နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းကို ရှင်းလင်း ပြောပြသည်။ ပြီးတော့မှ မိမိတို့မြို့မှ အတုလမာရဇိန်ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်က မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၅၃ ခုနှစ်မှာ စတင်တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သောကြောင့် ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် မြတ်စွာဘုရား

ရုပ်ပွားတော်က မိမိတို့မြို့မှ ဘုရားရုပ်ပွားတော်ထက် ပို၍စော ကြောင်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ပြန်လည်ပင့်ဆောင်ရောက်ရှိလာခဲ့ သောကြောင့် ပိုပြီးတော့လည်း လူသိများထင်ရှားကြောင်း ဇလွန်မြို့သူ မြို့သားတွေ ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကို တလေးတစားထိန်းသိမ်း ကြသလို မိမိတို့မြို့သူမြို့သားတွေလည်း အတုလမာရဇိန် သွန်းဘုရားနဲ့ တန်ဆောင်းတော်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကြရမည်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

အဘဦးသန်းရင်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ကိုတင်မောင်သန်းတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ သဘောကျ၍မဆုံး။ ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းဝယ်ကျွေးရုံမက ပဲလှော်ထုပ်တွေနှင့် ချင်းသုပ်ထုပ်တွေပါ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးလိုက်သေး၏။ ကလေး တစ်ယောက်မှာလည်း ဘုရားလည်းဖူးရ၊ စားချင်တာလည်း စားရသည့် အပြင် အိမ်အပြန်လက်ဆောင်တွေပါရလိုက်တာမို့ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြရလေသည်။

x x x x x

“ကိုယ့်သားသမီးတစ်ယောက်လုံး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင် နေတယ် ဆိုတာတောင် မင်းမသိဘူးဆိုတော့ မင်းဘာတွေလုပ်နေ ရလို့လဲ မထွန်းကြွယ်ရာ”

သူ့အဖေရဲ့အသံ နောက်တစ်ကြိမ်ထွက်လာတဲ့အခါမှာတော့ သူ့အမေက စောစောကလို ငြိမ်ခံမနေတော့ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့ဘာလုပ်လို့ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က နေရာ တကာလိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးတော်ရေ။”

“နေရာတကာ လိုက်ကြည့်နေရမယ်လို့တော့ ငါမပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သားသမီးရဲ့အရိပ်အကဲကိုတော့ မိဘတစ်ယောက်

အနေနဲ့ ကြည့်တတ်ရမှာပေါ့ကွ၊ အခုဟာက ကိုယ့်သမီး လင်နောက် လိုက်သွားတာ သူများလာပြောမှသိရတယ်ဆိုတာတော့ အမေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်း တော်တော်ကို တာဝန်မဲ့ရာကျလွန်း တယ်ကွ”

“ကျုပ်ကိုတော့ တာဝန်မဲ့တယ်ပြောပြီး ရှင်ကတော့ တော်တော်တာဝန်ကျေတယ်ပေါ့”

“ငါ မင်းတို့ကို ရှာကျွေးနေတာပဲလေ၊ ငါက ဘာထပ်လုပ်ရ ဦးမှာလဲကွ”

“တော် တော် ရှာကျွေးနေတာပေါ့၊ ကျုပ်က ကလေးရှေ့မှာမို့ မပြောချင်လို့ကြည့်နေတာ တစ်မနက်ခင်းလောက် အလုပ်လုပ်ပြီး တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ဝိုင်းထိုင်နေတာများ တော်တော်ကြိုးကြိုး စားစားရှာကျွေးနေတယ်ပေါ့”

“ဟ တစ်မနက်လုံးမတ်တတ်ရပ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ နေ့ခင်းနေ့လယ်လူပါးတဲ့ အချိန်လေးတော့ အညောင်းပြေ၊ အညာပြေ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်လေးတော့ လုပ်ရဦးမှာပေါ့၊ မင်းတို့ကဲ့ပဲ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း လုပ်ကျွေးနေရဦးမှာလား”

“အဲဒါပြောတာပေါ့တော့၊ ရှင်လည်း ရှင်နေချင်သလိုနေတာ၊ သူတို့လည်း ရှင်လိုပဲ သူတို့နေချင်သလို နေလို့ရအောင်သွားတာ၊ သွားပလေ့စေ၊ ရှင်ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့”

“မပြောလို့ဖြစ်မလားကွ၊ အရွယ်ရောက်လို့ယူတာမျိုး ဆိုရင်တော့ ငါက ဘာပြောမှာလဲ၊ ခုမှ သူ့အသက်က ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီးရုံပဲရှိသေးလို့ ငါက ပြောနေတာ”

တင်ထွန်းက အိမ်နောက်ဖေးရေကပြင်က ဝါးလုံးတိုင်ကို တွယ်ပြီး အိမ်အောက်ကို ဆင်းလိုက်သည်။ အဖေနဲ့အမေ စကားများပြီးရန်ဖြစ်နေတာကို ဆက်ပြီး သူမကြားချင်တော့။

နောက်ပြီး သူ့အစ်မ ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အသိ ကလည်း သူ့ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစေခဲ့လေသည်။

တင်ထွန်းတို့မိသားစုမှာ အဖေ၊ အမေနှင့် သူတို့မောင်နှမ လေးယောက်၊ အားလုံး ခြောက်ယောက်ရှိသည်။ အကြီးဆုံးက မမကြီး ပြီးတော့ အခုယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ မမလေး ပြီးတော့ သူ၊ သူ့အောက်က သူညီလေး။ သူတို့မောင်နှမ အားလုံးက နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ်တွေချည်း။ အခုတော့ သူတို့ မိသားစုထဲကနေ မမလေးက အရင်ဆုံးခွဲထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဘယ်သွားလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ထွက်လာခဲ့သော တင်ထွန်းက ပေါက်စတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အိမ်ထဲလှမ်းကြည့် သည်။ တံခါးကပိတ်ထားပြီး ဘယ်သူမှလည်း ရှိပုံမပေါ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဆက်ပြီး လျှောက်လာရင်း ပေတူးတို့အိမ်နားရောက်တော့ ပေတူး စာကျက်နေသံကိုကြားရသည်။ သွားမနှောင့်ယှက်ချင်တာမို့ ဆက်ပြီးတာပေါ်ဘက်ကိုတက်တော့ ကင်းတဲလေးပေါ်မှာ လူကြီး တချို့ထိုင်နေတာတွေ့ရသည်။ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းတွေ မတွေ့တာ ကြောင့် လမ်းမဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိ။ ဒီတော့မှ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တော်တော်များများက စာမေးပွဲဖြေချိန်မို့ စာကျက်နေကြတာ သွားသတိရသည်။ ခြေဦးတည့်ရာထွက်လာရင်း လူတွေနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်တာကြောင့် လိပ်ကန်ဘေးမလွယ်ပေါက်ကနေ ဘုရားဝင်းထဲဝင်လိုက်ပြီး ဘုရား တန်ဆောင်းပေါ်ကိုတက်သည့် လှေကားဘေးမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက် သည်။

ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်းမှာ လူတွေမရှိသလောက်ကို ရှင်းနေသည်။ ဒါကလည်း ထုံးစံလိုပဲဖြစ်သည်။ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ မရှိရင် အခါကြီး ရက်ကြီးတွေမဟုတ်ရင် ဘုရားထဲမှာ ဒီလိုညကြီး

မိုးချုပ်အချိန်ဆို တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စလောက်ကလွဲလို့ လူရှင်းနေတတ်သည်။ ညကိုးနာရီဆိုလျှင် ဘုရားရဲ့ တံခါးပေါက် လေးပေါက်စလုံးပိတ်ပြီ။

တင်ထွန်းက လှေကားရဲ့ဘေးအမှောင်ရိပ်ထဲကို တိုးပြီး ကပ်လိုက်သည်။ ဒါမှ သူ့ကိုဘယ်သူမှမမြင်နိုင်မှာ။ ဒီအချိန်မှာ သူ ဘယ်သူနှင့်မှစကားမပြောချင်။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ချင်။

မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသော သူ့ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေစီးကျနေသည်။ မမလေးကို သတိရလိုက်တာ။ မမလေးနှင့်သူက အထက်အောက်ဆိုတော့ အတန်းကျောင်းမှာ တုန်းကဆို ကျောင်းအတူတူသွားနေကျ။ အဲဒီတုန်းက မမလေးက သူ့ကိုမုန့်တွေကျွေးနေကျ။ ကျောင်းထွက်ပြီး မမလေး ဆေးလိပ်ခုံ ဆင်းတော့လည်း သူ့ကို ခဏ ခဏကျောင်းမုန့်ဖိုးပေးတတ်သည်။ သူ့ကျောင်းကထွက်ပြီးတော့လည်း မုန့်ဖိုးတောင်းရလျှင် မမလေးက ပေးတာပါပဲ။ အခုတော့ သူ့မမလေးက ယောက်ျားနောက်ကို လိုက်သွားပြီတဲ့။ တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့် ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေက ပိုပိုပြီးကျလာလေသည်။

လိပ်ကန်ထဲမှာ တစ်ချက် တစ်ချက် ငါးပွက်သံနှင့် ပိုးကောင် မွှားကောင်တွေရဲ့အော်သံမှလွဲပြီး ဘာသံမှမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဟိုငေးဒီငေး ငေးရင်း ဒူးခေါင်းနဲ့ မျက်နှာ အပ်ထားကာ တွေးနေလိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာ မမလေးက သူ့ချစ်သူနဲ့ပျော်နေမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကိုပဲ သတိရနေမလား။ အခု မမလေး ဘယ်မှာရှိနေမလဲ။ သိများသိရင် သူပြေးသွားမိမှာ ပါပဲ။

ထိုစဉ်မှာပဲ သူ့နံဘေး လှေကားပေါ်မှ ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ခေါင်းကိုထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ လူနှစ်ယောက်

လှေကားပေါ်ခပ်သွက်သွက်ကလေးတက်ပြီး ဘုရားတန်ဆောင်းထဲ ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်တစ်ယောက်၊ ပုပု တစ်ယောက်။ နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုမြင်ပုံမပေါ်။ သူကလည်း အဲဒီလူတွေ ဘယ်သူဆိုတာ သေသေချာချာမတွေ့လိုက်ရ။ ဒီလို အချိန် ဒီလိုနေရာမှာတွေ့ရတာ ဘုရားဖူးတွေတော့ မဖြစ်နိုင်။ ညစောင့် ဦးမောင်လှ၏ အသိမိတ်ဆွေတွေ အပေါ်အပါးသွားတာမျိုး ဖြစ်မှာပါဟု တွေးမိလိုက်သည်။ ဒါနဲ့ပဲ ထိုင်နေရာမှ ပက်လက်လှန် လှဲချလိုက်ပြီး မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်ကာ တွေးနေလိုက်လေ သည်။

x x x x x

အဘဦးသန်းရင်သည် အိပ်ရာကနိုးတော့ ကိုယ်လက်သန့်စင် ပြီးတာနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဓာတ်မီးနဲ့ တုတ်ကောက်ကိုင်ကာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ ဘုရားတစ်ပတ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက် ထွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘဦးသန်းရင်အိမ်က အတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ပြီး ဘုရားအုတ်တံတိုင်းနှင့် လမ်းမကြီးတစ်ခုပဲ ကွာသည်။ ဘုရားမုခ်ဦးဝနှင့်တော့ နည်းနည်းလမ်းပြီး ဇာတ်ပွဲ တွေက ကွင်းပြင်နှင့်ဆို တည့်တည့်လောက်မှာရှိသည်။

အဘဦးသန်းရင် ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ရောက်တော့ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှာ တောဘက်ကလာသော ခေါင်းရွက် ဗျပ်ထိုးဈေးသည် တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စကိုပဲ တွေ့ရသေး သည်။ သူ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာရှိသည့် ဝင်ပေါက်မှ ဘုရားထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်မီးရောင်ဖွေးဖွေးမှာ မြေပြင်ကရှင်းလင်း နေသည်။ တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမို့ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပိုးကောင် မွှားကောင်တွေကို တွေ့ရတတ်သည်။

အရင်ဆုံး နောင်တော်ကြီးဘုရားဘက်ဆီကိုသွားသည်။
 အဲဒီကနေ ဘုရားတန်ဆောင်းဘက်ဆီကိုပြန်လှည့်ပြီး တန်ဆောင်း
 အပြင်ကနေပတ်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်။ ပြီးတော့ ဘုရားမုခ်ဦး
 စောင်းတန်းကနေ ဘုရားမုခ်ဦးကိုပြန်ထွက်။ အဲဒီကနေ ဘုရား
 တံတိုင်းအပြင်ဘက်လမ်းမအတိုင်း လျှောက်။ ပြီးတော့ တောင်ဘက်ကို
 ပြန်ကွေ့ပြီး ဘုရားလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာရင်းက
 လိပ်ကန်ဘေးနားရောက်လာတော့ လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံ
 မလွယ်ပေါက်ကနေ ဘုရားဝင်းထဲပြန်ဝင်၊ လိပ်ကန်ဘေး
 တစ်လျှောက်ပတ်ပြီးလျှောက်သည်။

ဒီအချိန်ထိလည်း အလင်းရောင်က မှုန်ဝါးဝါးသာ။
 ဓာတ်မီးကို ဟိုဟိုဒီဒီထိုးကြည့်နေရင်း လိပ်ကန်ဘက်ကိုထွက်သော
 ဘုရားတန်ဆောင်းလှေကားဘေးမှာ လူတစ်ယောက်လဲနေတာကို
 လှမ်းတွေ့ရတာမို့ သိချင်စိတ်နှင့် အနားကိုတိုးသွားလိုက်သည်။

လူကြီးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်
 အိပ်ပျော်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်
 တော့မှ သူသိသောကလေး။ ကမ်းနားပိုင်းမှ တင်ထွန်းဆိုသော
 ကောင်လေးတစ်ယောက်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကို အိပ်မောကျနေသည်။
 ဘာဖြစ်လို့များ ဘုရားထဲမှာလာအိပ်နေတာပါလိမ့်။

အဘဦးသန်းရင်က သူ့တုတ်ကောက်နှင့်တင်ထွန်း၏
 ခြေထောက်ကိုတွန်းပြီးနှိုးသည်။ ဒီတော့မှ တဟင်ဟင်နှင့်
 တင်ထွန်းက မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။ အဘဦးသန်းရင်ကိုတွေ့တော့
 ရုတ်တရက်မို့ အံ့သြသွားပုံရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဘေးဘီဝဲယာ
 လှည့်ကြည့်တော့မှ ညက ဒီနေရာကို တစ်ယောက်တည်းလာရင်း
 အိပ်ပျော်သွားတာကို သတိရသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာလာအိပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်. . . ကျွန်တော်”

တင်ထွန်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ဒါနဲ့ပဲ အဘ
 ဦးသန်းရင်က

“ကဲ ကဲ ထ ထ အိမ်ပြန်တော့၊ မင်းအဖေနဲ့အမေ စိတ်ပူ
 နေတော့မယ်”

ဒီတော့မှ တင်ထွန်းက “ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့” ဆိုပြီး ကမန်း
 ကတန်းထကာ ဘုရားထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ အဘ
 ဦးသန်းရင်လည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်ရင်း ဘုရားဝင်းထဲမှ
 ထွက်ကာ မြို့တစ်ပတ်လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဒီအချိန်
 မှာတော့ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေအတော်များများ ရောက်နေကြပြီ
 ဖြစ်သလို အလင်းရောင်လည်း သဲသဲကွဲကွဲရှိလာပါပြီ။

x x x x x

“ကဲ အဘိုးကြီးရေ. . . ပြဿနာတော့တက်ပြီ၊ ခုတင်ပဲ
 ကိုမောင်လှလာသွားတယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်းလွှတ်လိုက်ပါတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ငါလည်း ခုနကတင် ဘုရားဝင်းထဲ
 ရောက်ပါသေးတယ်”

“သူခိုးဝင်ခိုးတယ်ပြောတာပဲ၊ ဘာတွေပါသွားလဲဆိုတာ
 သေသေချာချာလိုက်ကြည့်ရဦးမယ် ပြောသွားတာပဲ”

အရင်ဆို ဒီလိုမျိုးလမ်းလျှောက်ကပြန်လာရင် ပြင်ပေးထားတဲ့
 စားစရာတစ်ခုခုကို စားနေကျ။ အခုတော့ ဘာမှမစားတော့ဘဲ
 ဘုရားထဲကိုသွားလိုက်သည်။

x x x x x

“ကဲ အဘရေ၊ အဘကပဲ စပြီးပြောပါဦး၊ ဘာတွေပါသွားလဲ ဆိုတာ”

“ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးကြည့်လို့တွေ့ရတာက ဂန္ဓကုဋ်တိုက် ပတ်ပတ်လည်လျှောက်လမ်းပေါ်မှာ မျက်နှာကြက်ကနေ ချိတ်ဆွဲ ထားတဲ့ မီးဆိုင်းတွေပျောက်သွားပါတယ်၊ အားလုံး ရှစ်ခုပါ”

“ဒီလောက်အများကြီးပျောက်သွားတာ ညစောင့်က မသိဘူးလားဗျာ”

ဒီတစ်ခါတော့ အဘဦးသန်းရင်က ဘာမှပြန်မပြော။ မြို့နယ်မှ တာဝန်ရှိသူက ဆက်ပြီးမေးသည်။

“နောက်ထပ်ပျောက်တာရှိသေးလားဆိုတာ သေသေချာချာ ကြည့်ကြပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူခိုးက သေသေချာချာ အချိန်ယူပြီး ခိုးသွားတာမျိုးဆိုတော့ ဒီပြင်ဟာတွေလည်း ယူမယ် ဆိုရင် ယူသွားလို့ရတာမျိုးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ထပ်ပြီးစစ်ဆေးကြည့်ပါ့မယ်”

“ညစောင့် ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“တစ်ယောက်တည်းပါ”

“တစ်ယောက်နဲ့မလုံလောက်ရင် နောက်တစ်ယောက် ထပ်ခန့်ပေါ့ အဘရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီလိုမျိုး ဘုရားမှာ ညစောင့်လုပ်ချင်တဲ့လူကို ရှာရတာ မလွယ်ပါဘူး၊ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့သူမျိုးလည်းဖြစ်ရမယ်၊ ဘုရားအပေါ်မှာလည်း စေတနာပါရမယ် နောက်

ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း လခဆိုတာက တူတူတန်တန် ပေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ ခက်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အလှူခံ ရတဲ့အပေါ်မှာမူတည်ပြီး ပေးရတာမို့ပါ၊ နောက်ပြီး အလှူခံလို့ရတဲ့

ငွေဆိုတာကလည်း ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီး ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းတဲ့ နေရာမှာ အဓိကသုံးစွဲရတာပါ”

“အဲဒါက နေ့ဘက်မှာဖြစ်တာဆိုတော့ ညစောင့်ကို အပြစ် တင်ဖို့ ခက်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အခုကိစ္စက ညစောင့်အပြစ်ပေါ့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ အဘဦးသန်းရင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ထိုအချိန်မှာ နောက်ထပ် တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာ အဘကို ကျွန်တော်တစ်ယောက် ပြောချင် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘုရားအတွက် အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အားမနာတမ်းပြောပါ”

“ဒီလိုပါ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကိုရောက်တဲ့အခါတိုင်း ကလေးတွေကို အမြဲလိုလိုတွေ့ရတယ်၊ အလှူခံပုံးဖောက်တာ အဲဒီ ကလေးတွေများဖြစ်နေရော့မလားပဲ”

“ဒီဘုရားထဲမှာတွေ့တွေ့နေကြရတဲ့ ကလေးတွေက ဘုရား ဝေယျာဝစ္စအတွက် ကျွန်တော်ခေါ်ခိုင်းထားတဲ့ ကလေးတွေပါ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုမျိုးတွေးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကလေးဆိုတာမျိုးက လူကြီးတွေလို သိပ်ပြီးစဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့များ ကလေးတစ်ယောက်ယောက် ဒီပိုက်ဆံတွေကို ရသွားပြီဆိုပါစို့ သူဘာလုပ်မလဲ၊ အစားမက်တဲ့သူဆိုရင် စားချင် တာတွေဝယ်စားမှာပဲ၊ အဝတ်အစားမက်တဲ့သူဆိုရင် သူဝတ်ချင်တာ တွေဝယ်မှာပဲ၊ ကစားစရာမက်တဲ့သူဆိုရင်လည်း ကစားစရာတွေ ဝယ်တော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကားပုံမှာတောင် ရှိပါ သေးတယ်၊ ‘သူခိုးရွှေရ တပြပြ’ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကလေး

တွေ ကျွန်တော်သတိထားပြီးတော့ကို ကြည့်ကြည့်တယ်။ အဲသလိုမျိုး မတွေ့ရဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အဲဒီအတွေးတွေဖျောက်ပစ်လိုက် ရတယ်”

အဘဦးသန်းရင်၏ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်စကားကို သဘောကျသွားပုံရသောကြောင့် ထင်သည်။ ဘာမှထပ်ပြီး စောဒကမတက်တော့ဘဲ ရှေ့လာမည့်အစီအမံတွေကိုသာ တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းကြလေသည်။

x x x x x

“လာ... ကိုမောင်လှ... ထိုင်”

ညစောင့် ဦးမောင်လှက အဘဦးသန်းရင်ညွှန်ပြသော ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ နေရာက အတုလမာရဖိန်သွန်းဘုရားကြီး တန်ဆောင်းတွင်းရှိ ဂေါပကရုံးခန်း။

“အနေအထားကတော့ ခုနက ခင်ဗျားလည်း ကြားမှာပေါ့၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားအပေါ် ဘယ်လိုမှသဘောမထားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော်အသိဆုံးမို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး ရှေ့ကို ခင်ဗျားရော၊ ကျွန်တော်ပါ ပိုပြီး သတိထားရတော့မယ်၊ ဘုရားဖူး လာတဲ့သူတွေထဲက မသင်္ကာစရာရှိတဲ့သူတွေတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ကို ပြော၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ခေါ်ခေါ်ခိုင်းနေတဲ့ ကမ်းနားပိုင်းက ကလေးတွေကိုပါ သတိထားပြီးကြည့်ပေး၊ သူတို့ထဲက ထူးခြားတာ တွေ့ရင်လည်း ကျွန်တော့်ကိုပြော ဟုတ်လား”

အဘဦးသန်းရင်၏စကားကို ဦးမောင်လှက ဝင်ပြီး ဖြတ်ပြောသည်။

“ကလေးတွေတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကလေးတွေချည်းပဲတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးတွေကို မသမာတဲ့သူတွေက အသုံးချသွားမှာစိုးရိမ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်လား”

အဘ ဦးသန်းရင်စိတ်ထဲက ဟိုတစ်နေ့မနက်က လိပ်ကန်ရှေ့ နားမှာအိပ်ပျော်နေသော တင်ထွန်း၏ပုံရိပ်ကို ပြေးမြင်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရယ်လို့တော့ နာမည်တပ်ပြီး မပြော လိုက်တော့။

“လာမယ့်အပတ်ထဲမှာ ဦးရှင်ကြီးပူဇော်ပွဲရှိမယ်၊ နီးရင် ကျွန်တော်ထပ်ပြောမယ်၊ ပြင်စရာရှိရင် ပြင်ထားရအောင် လို့ပြောတာ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂေါပကရုံးခန်းထဲမှ ဦးမောင်လှပြန်ထွက်သွားတော့ အဘ ဦးသန်းရင်က ထိုင်ခုံကို ကျောဆန့်ချလိုက်တဲ့အခါ အရင်က တွေ့မြင်နေကျ မီးဆိုင်းတွေနေရာမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေတာ သတိထားမိလေသည်။ ဒီမီးဆိုင်းတွေက ဒီဘုရားကြီး စတည်စဉ်ကတည်းက ရှိနေခဲ့ကြပြီး သူ့လက်ထက်ကျမှ ပျောက်ဆုံး သွားရခြင်းအတွက် အပြစ်မကင်းသလိုခံစားရလေသည်။

x x x x x

“ကိုသန်း... ရှင့်သားကို ရှင် ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့ မှာလား၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆော့လိုက်၊ စားလိုက် လျှောက်သွား လိုက်နဲ့ အိမ်အလုပ်လည်း ဘာမှခိုင်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့အမေစကားကြောင့် သူ့အဖေက တင်ထွန်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရင်း

“ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ နေပါစေ၊ ဆော့ပါစေဦး၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ”

“ဘယ်ငယ်တော့မှာတုန်းတော့ ကျောင်းလည်းနေတော့တာ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှင့်ဆိုင်ကိုခေါ်သွားပြီး သင်ခိုင်းပါလား”

သူ့အမေစကားအဆုံးမှာ တင်ထွန်းက

“ဟာ... အမေကလည်း ဆံပင်ညှပ်တဲ့အလုပ်တော့ မလုပ် ချင်ဘူးဗျာ၊ ခြေထောက်လည်းညောင်းသေးတယ်၊ ဆံပင်တွေကလည်း ဟိုဝင် ဒီဝင် ဝင်သေးတယ် မမိုက်ပါဘူး”

သူ့အဖေ ဦးမောင်သန်းက တင်ထွန်းပြောတာကို သဘောကျ နေပြီး သူ့အမေ ဒေါ်ထွန်းကြွယ်က

“အမယ်... ဘာမမိုက်ပါဘူးလဲ၊ နင်တို့အဖေ အဲဒီအလုပ်နဲ့ နင်တို့ကို ထမင်းကျွေးနေတာလေ”

“ကျွေးတာလဲ ကျွေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ဆံပင်ညှပ်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဘူး အမေ ဒါပဲ”

တင်ထွန်းက ပြောပြီးတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အမေ ကတော့ အိမ်မှာပြောပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ထွက်သာထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်သွားလို့သွားရမှန်းမသိ။

တံတားပေါ်ကနေဆင်းပြီး တာပေါ်ကိုတက်လိုက်သည်။ တာပေါ်အတိုင်း အရှေ့ပိုင်းဘက်လျှောက်လာရင်း ကမ်းနားဘက် လမ်းကြားလေးတစ်ခုထဲမှ လက်ခုပ်သံကြားရတာကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အောင်ကြည်မြင့်။ အောင်ကြည်မြင့်ဆိုတာက မူလတန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်း။ သူတို့အပိုင်းကတော့ မဟုတ်။ အရှေ့ပိုင်းဘက်က။

“ဟေ့ကောင် တင်ထွန်း၊ မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဲဒါဆို မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ”

“သိချင်ရင်လိုက်ခဲ့လေ”

အောင်ကြည်မြင့်က သူ့ကိုပြောပြီး အနားကလှေပေါ်တက် လိုက်သည်။ လှေနဲ့သွားမှာဆိုတော့ တင်ထွန်း စိတ်ဝင်စားသွား သည်။ ဒါကြောင့် လှေဆီကို အပြေးကလေးသွားလိုက်သည်။ အလောတကြီး လှေပေါ်တက်လိုက်သောကြောင့် လှေကတစ်ဖက်ကို စောင်းသွားပြီး သူလည်းဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းလိုက်ရသည်။ လှေထွက်လာပြီး ခဏနေတော့ အောင်ကြည်မြင့်က

“တင်ထွန်းရေ... အဲဒီမှာ ပက်ခွက်ရှိတယ် ရေပက်ကွာ၊ လှေကရေနည်းနည်းယိုတယ်ကွ”

လှေနံဘေး ပွဲလျက်ထေးထားတဲ့နေရာတချို့မှာ ပွဲလျက်တွေ ကွာထွက်နေပြီး အဲဒီနေရာတွေက ရေတွေဝင်နေသည်။ အောင်ကြည်မြင့်က လှေကို လမ်းကြားလေးထဲကနေ ထွက်လာပြီး အရှေ့ဘက်ကိုလှော်လာသည်။ အိမ်တန်းတွေရဲ့အလွန် တော်တော်လှမ်းလှမ်းက ညံပင်တောလေးထဲကို လှေတိုးဝင်လိုက် သည်။

“တင်ထွန်းရေ အပင်တွေပေါ်မှာမြွေတွေဘာတွေ သတိထား ကြည့်နော်”

အောင်ကြည်မြင့်စကားကြောင့် တင်ထွန်းမျက်လုံးပြူးသွား ပြီး ညံပင်တွေပေါ်ကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ မြွေတော့ သူ့အသေကြောက်သည်။ သူလိုက်ကြည့်သမျှတော့ မတွေ့။

“ဟေ့ကောင် ဘာမှမတွေ့ဘူးကွ”

“အေး... အဲဒါဆို လှေကိုထိန်းထားကွာ၊ ငါ အလုပ်လုပ် လိုက်ဦးမယ်”

အောင်ကြည်မြင့်က လှေပေါ်ကနေ အသာကလေး ဆင်းလိုက်သည်။ လှေနဲ့ကျွမ်းတဲ့သူမို့ သူရေထဲဆင်းတာ လှေက

လှုပ်ရှက်လေးပဲလှုပ်သည်။ ရေထဲကိုငုပ်သွားတဲ့အောင်ကြည်မြင့်က ခဏကြာတော့ မြူးတစ်လုံးကိုကိုင်ပြီးပြန်ပေါ်လာသည်။

“တင်ထွန်းရေ မြူးကိုဖွင့်ပြီး ငါးတွေ လှေဝမ်းထဲကို သွန်ချလိုက်၊ မင်းရှေ့က လှေကပ်ကိုအရင်ဖွင့်ထားလိုက်၊ လုပ်တတ် တယ်မဟုတ်လား”

“အေး”

ပေါက်စနှင့် တစ်ခါနှစ်ခါလိုက်သွားဖူးတာမို့ တင်ထွန်းက ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ အောင်ကြည်မြင့်က နောက်တစ်ခါ ငုပ်ပြီး ပြန်ပေါ်လာတော့လည်း မြူးတစ်လုံးပါလာပြန်သည်။ ဒီလိုနဲ့ ညံပင်တောတစ်ဝိုက်က မြူးလေးငါးခြောက်လုံးလောက် ဖော်လို့ ပြီးသွားတော့ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ တော်တော်လေးရလိုက်သည်။

အောင်ကြည်မြင့်လုပ်ကိုင်နေတာကိုကြည့်ပြီး တင်ထွန်း အံ့သြသည်။ တစ်ခါတုန်းက ပေါက်စနဲ့ မြူးထဲမိနေတဲ့ ငါးတွေဖမ်းပြီး သည် ငါးစာကိုပြန်ထည့်ကာ မြူးကိုရေထဲပြန်ချခဲ့တာ၊ အခုကျတော့ သည် လိုမဟုတ်။ တင်ထွန်းက လှေပေါ်ပြန်တက်လာတဲ့ အောင်ကြည်မြင့်ကို မေးသည်။

“မင်း ငါးစာပြန်မထည့်ဘူးလား”

“ဘာလို့ထည့်ရမှာလဲကွ၊ ဒါ ငါ့မြူးတွေမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆို မင်း ခိုးဖော်တာပေါ့”

“မင်းကလည်း အ လိုက်တာကွာ၊ လာ တို့မြန်မြန်လစ်ကြစို့”

အောင်ကြည်မြင့်က လှေကို ညံပင်တောဆီမှ ခပ်သွက်သွက် လှော်ထွက်ခဲ့သည်။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ကိုမှ မတွေ့ရ။

တာစောင်းမှာလှေဆိုက်ပြီး အောင်ကြည်မြင့်က ရတဲ့ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေထဲက တစ်ဝက်နီးပါးပေးလိုက်၍ တင်ထွန်းပျော်သွား

ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မလုံသလိုပင်။ နောက်က တစ်ယောက် ယောက်လိုက်များလာမလားဆိုပြီး နောက်ကိုလည်း လှည့် လှည့်ကြည့်ရလေသည်။

x x x x x

“ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်လုပ်ကြကွ၊ ဟိုဘက်ပိုင်းက ကောင်တွေ ရောက်နေလောက်ပြီ”

ပေတူးက ကင်းတဲလေးရှေ့ကနေ လှမ်းအော်ပြောလိုက် သည်။ ဒီတော့မှ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ကျော်ဦးတို့အိမ်ထဲမှာ ဇာတ်တိုက်နေတာသွားကြည့် ရာမှ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ကျော်ဦးတို့အဖေက ဝါသနာအရ အရပ်ဇာတ်ကလေးတစ်ခု ထောင်ထားသည်။ တောဘက်က ပွဲလမ်းတွေရှိလို့ လာငှားတဲ့အခါ လိုက်ကတတ်သည်။

သူတို့ကမ်းနားပိုင်းက သူငယ်ချင်းလေးငါးခြောက်ယောက် လောက် တာရိုးအတိုင်း အရှေ့ဘက် တောင်ညိုပိုင်းကို ချီတက် လာကြသည်။ အဲဒီတောင်ညိုပိုင်းက အဘဦးခင်ကြိုင်တို့ဆိုင်မှာ ဦးရှင်ကြီးပူဇော်ပသမည့် မုန့်ဆန်းပွဲတွေ ပြင်ဆင်ထားသည်။ အဲဒီ မုန့်ဆန်းပွဲတွေကို သွန်းဘုရားကြီးရှေ့ ဦးရှင်ကြီးပူဇော်ပသရာဆီကို သူတို့ကလေးတွေက ညီညီညာညာတန်းစီကာ သယ်ယူပေးကြ ရသည်။ အဲသလိုသယ်ရာမှာ သူတို့သွန်းဘုရားကြီးပိုင်းမှကလေး တွေသာမက တောင်ညိုပိုင်းမှကလေးတွေလည်းပါသည်။ အရင် ရောက်တဲ့သူကရှေ့မှာနေပြီး ပူဇော်ပွဲပြီးလို့ မုန့်ဆန်းဝေရင်လည်း အရင်ဆုံးရသည်။

အဘဦးခင်ကြိုင်တို့အိမ်ကို သူတို့တွေရောက်တော့ ထင်တဲ့ အတိုင်း ဟိုဘက်အပိုင်းကကောင်တွေက အရင်ကြိုရောက်နေကြပြီ။ သူတို့ကိုတွေ့တော့ တစ်ယောက်ကလှမ်းအော်ပြောသည်။

“နောက်ကျတဲ့ကောင်တွေနောက်ကိုသွားကွ”

သူတို့တွေလည်း ဘာမှမပြောသာဘဲ နောက်ဘက်ကနေ ဝင်ပြီးတန်းစီလိုက်ကြသည်။ ခဏနေတော့ အဘဦးခင်ကြိုင်က ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်စီ မီးထွန်းညှိပူဇော်ထားသော မုန့်ဆန်းပွဲ တွေကို တန်းစီပြီး သယ်ဆောင်သွားစေသည်။ မှောင်စပျိုးသည့် အချိန်မှာ ဆီမီးတိုင်ကိုယ်စီနှင့် တန်းစီလျှောက်လာကြပုံမှာ ကြည့်၍ပင် ကောင်းလှသည်။ သွန်းဘုရားကြီးဝင်းအဝ အဘ ဦးရှင်ကြီး ပူဇော်ပသရာနတ်ကွန်းကိုရောက်တော့ အဘ ဦးမောင်ရင်နှင့် အဘဦးထွန်းတင်တို့က မုန့်ဆန်းပွဲတွေကို ဆီးကြို ယူပြီး နေရာတကျထားကာ ပူဇော်ပွဲကိုစတင်လိုက်ကြသည်။

အဘဦးထွန်းတင်က ရေငန်ပိုင်အဘဦးရှင်ကြီးအား ယခု ပူဇော်ပသပွဲသို့ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပေးပါမည့်အကြောင်းကို အသံနေ အထားဖြင့် တစ်ပိုဒ်ရွတ်လိုက်၊ နံဘေးမှာရှိသော ဆိုင်းဝိုင်းကြီးက လိုက်ဖက်ညီသော တီးလုံးတီးကွက်များ တီးမှုတ်လိုက်၊ သူတို့ကလေး တစ်သိုက်မှာလည်း ဟိုငေးလိုက် ဒီငေးလိုက် တချို့ကလည်း ဟိုလူ့ကိုစ ဒီလူ့ကိုစလိုက်နှင့်။ ပူဇော်ပသပွဲက နာရီဝက်ကျော်ကျော် တစ်နာရီနီးနီးလောက်မှာ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်လေသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့ကလေးတစ်သိုက် မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြ ရသည့် အချိန်အခါကိုရောက်ပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက် ကြတာမို့ အားလုံးက ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ အဘဦးထွန်းတင် ကလည်း သဘောပေါက်သည်။

“ကဲ မင်းတို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီး တန်းစီလိုက်”

သူတို့အားလုံးက ချက်ချင်းပဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အလူအယက် တန်းစီလိုက်ကြသည်။ အဘဦးထွန်းတင်က အိုးကြီးထဲမှာရှိသည့် မုန့်ဆန်းများကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့်နှိုက်ကာ ရှေ့ဆုံးမှကလေး၏

လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲသို့ထိုးထည့်ပြီး နောက်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုကလေး၏ကျောပြင်ကို အသာအယာတွန်းလိုက်တော့ နောက်ကလေးတစ်ယောက် သူ့ရှေ့ရောက်လာသည်။ ဤနည်းဖြင့် အထဲမှ ကလေးများကို မုန့်ဆန်းဝေပြီးနောက် အပြင်မှာတန်းစီ နေသော ကလေးတစ်သိုက်ကို ဆက်ပြီး ဝေပြန်သည်။

မုန့်ဆန်းရပြီးသွားသော တင်ထွန်းတို့ကလည်း သူတို့ ရသောမုန့်ဆန်းကို ပလုတ်ပလောင်းစားနေရင်း အပြင်မှာ တန်းစီ နေသော ကလေးတွေကြားထဲတိုးဝင်ကာ နောက်တစ်ခါ ထပ်တောင်း ပြန်သည်။ ထပ်ရလာသည့် မုန့်ဆန်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး ကျန်သောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထပ်တောင်းပြန်သည်။ မုန့်ဆန်း ဝေသော အဘဦးထွန်းတင်မှာလည်း မျက်နှာမမြင်ရဘဲ လက်တွေ ချည်းသာမြင်နေရသည့်အတွက် ရပြီးတဲ့လူလား၊ မရသေးတဲ့လူလား မခွဲခြားတတ်ဘဲ ဝေပေးနေရာ အိုးထဲမှ မုန့်ဆန်းတွေကုန်မှပဲ ရပ်ရလေသည်။ ထိုအခါမှ ကလေးအားလုံးလည်း ရှဲ့သွားကြ လေသည်။ ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီး ပူဇော်ပသပွဲလည်း ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေပြီ။

x x x x x

“တင်ထွန်းရေ. . . ငါတို့သွားနှင့်မယ်ဟေ့၊ သော့ယူပြီး မင်းလိုက်ခဲ့နော်”

တင်ထွန်းက “ဟုတ်ကဲ့”ဟုပြောပြီး အဘဦးသန်းရင်တို့ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲမှာ အဘဦးသန်းရင်က ကုလားထိုင်မှာ စာထိုင်ဖတ်နေသည်။ သူ့ကိုတွေ့တော့

“မင်းတို့တွေ မိုးမချုပ်ခင် လာကြတာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုပြီး သော့တွဲကိုလှမ်းပေးသည်။ သူပြန်ဆင်းအလာမှာ
“တင်ထွန်းရေ. . . ယူတာတွေ စာအုပ်ထဲ သေချာမှတ်ကွာ၊
ပြီးရင်လည်း သော့ကိုသေချာပြန်ပိတ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

တင်ထွန်းက အဘအိမ်မှဆင်းလာပြီး လမ်းမတော်အတိုင်း
ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာပြီး ဘုရားဝအရောက်တွင် စီးလာသော
ဖိနပ်အစုံကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဘုရားထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။
ထိုစဉ်

“ကလေး. . . မင်း ဘုရားထဲကိုသွားမှာ မဟုတ်လား”

နောက်ဘက်က မေးသံနဲ့အတူ အရပ်ပုပ္ဖလူကြီးတစ်ယောက်
ကို ချိုင့်တစ်လုံးကိုင်လျက်တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီချိုင့်လေး ညစောင့်ဦးလေးကြီးကို ပေးပေးပါလား၊ ဥက္ကဋ္ဌက
ပေးလိုက်တာလို့ လက်ဖက်ရည်ပေးခိုင်းလိုက်တာကွဲ့”

ဥက္ကဋ္ဌကပေးလိုက်တာဆိုသောစကားကြောင့် တင်ထွန်းက
ထိုလူကြီးကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး

“ကျွန်တော်လည်း အခုပဲ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ကလာတာ”

တင်ထွန်းစကားကြောင့် ချိုင့် ကိုင်ထားသောလူကြီး
ရုတ်တရက်ကြောင်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ

“ဪ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မေ့သွားလို့ ဦးလေးကို
ကမန်းကတန်းလိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တာ”

တင်ထွန်းလည်း ထပ်မပြောတော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကို
ဆွဲကာ ဘုရားထဲကိုဝင်လာခဲ့သည်။ အဘဦးသန်းရင်တို့အိမ်က
စားစရာ သောက်စရာရှိရင် ဒီလိုပဲ ပို့ပို့ပေးနေကျဆိုတာ သူတို့
တွေ့နေမြင်နေကျပင်။

အဘ ဦးမောင်လှဆီ လက်ဖက်ရည်ချိုင့် အရင်သွားပို့ လိုက်ပြီးမှ
စတိုခန်းဘက်ကိုထွက်လာသည်။ ရှေ့က သွားနှင့်သော သူတို့
ကမ်းနားပိုင်းမှလူတွေ စတိုခန်းရှေ့မှာထိုင်စောင့်နေကြသည်။
တင်ထွန်းက သော့ကိုဖွင့်ကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး မီးခလုတ်ကို
မှောင်ထဲမှာ လက်နှင့်စမ်း၍ဖွင့်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ မှန်ဝါးဝါး
အလင်းရောင်လေးရလာသည်။

စတိုခန်းထဲတွင် တခြားပစ္စည်းများနှင့်အတူ ချက်သည့်
ပြုတ်သည့် ဒန်အိုး ဒန်ခွက်တွေ ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည့် ပန်းကန်
ခွက်ယောက်တွေကိုလည်း သိမ်းဆည်းထားသည်။ ရပ်ကွက်ထဲက
သာရေးနာရေးတွေဆိုရင် ဘုရားထဲမှပစ္စည်းတွေကို ငှားသုံးလေ့
ရှိကြသည်။ အခုလည်း သူတို့ကမ်းနားပိုင်းမှာ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး
တစ်ခုရှိတာမို့ လိုသည့်ပစ္စည်းတွေ လာငှားကြခြင်းဖြစ်သည်။

တင်ထွန်းက အဘဦးသန်းရင်မှာသည့်အတိုင်း ငှားသည့်
ပစ္စည်းတွေကို အသင့်ရှိသည့် စာရင်းစာအုပ်ထဲမှာမှတ်သည်။
ပြီးတော့မှ တံခါးကို အသေအချာပြန်ပိတ်ပြီး သော့ခတ်သည်။
ညစောင့် အဘဦးမောင်လှကို “သွားပြီဗျို့”ဟု လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်
ခဲ့သည်။

သော့သွားပြန်ပေးတော့ အဘဦးသန်းရင်ကို ကုလားထိုင်မှာ
မတွေ့ရဘဲ ဘုရားခန်းထဲ ဘုရားရှိခိုးနေသံကိုသာကြားရတာမို့
တင်ထွန်းက သော့ကို နေရာတကျပြန်ထားပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာ
လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှ ဘုရားဝင်းကြီးက အမှောင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေပြီး ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာတော့ အလင်းရောင်
မှန်ဝါးဝါးကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

x x x x x

ဘုရားဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ လမ်းလျှောက်စထွက်လာသော အဘဦးသန်းရင်က ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားထဲကို သူ့အိမ်ရှေ့ဘက်ကနေဝင်လာခဲ့သည်။ အရင်ဆုံး နောင်တော်ကြီးဘုရားဘက် အဲဒီဘက်ကနေပြန်လှည့်အထွက် အနောက်ဘက်တံခါးဆီကို ဓာတ်မီးနဲ့လှမ်းထိုးအကြည့် လေ့ကား ထစ်တွေ့ရဲ့ရှေ့နားမှာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ အပျက်အစီးအပိုင်းအစတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာတွေလဲဆိုတာ သေချာအောင် အနားကို သွားပြီး ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်သည်။ ကျိုးပဲ့နေသာ အင်္ဂတေရုပ်တု တစ်ခုနှင့် အပျက်အစီးအပိုင်းအစများက ပြန့်ကျဲလျက်။ သေသေ ချာချာကြည့်လိုက်တော့ ဗုဒ္ဓဝင်ပြကွက်တွေထဲက ရုပ်တုဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘဦးသန်းရင်က လေ့ကားထစ်တွေ့ပေါ် ဂရုတစိုက် တက်ပြီး ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ကိုတက်သည်။ ဘိလပ်တံခါးကြီးက စေ့ရုံသာစေ့ထားပြီး သော့ခတ်ထားခြင်းမရှိ။ တံခါးကို အသာတွန်းပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ညစောင့်ကိုမောင်လှက အိပ်ရာက နိုးသေးပုံမရ။

“ကိုမောင်လှ... ကိုမောင်လှ”

အဘဦးသန်းရင်၏ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ပျော်နေသည့် ညစောင့် ဦးမောင်လှဆီမှ “ဟင်”ဆိုသောအသံနှင့် အတူ အိပ်နေရာမှ လူးလဲထသည်။

“ဘာလို့လဲ ဥက္ကဋ္ဌ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြဿနာတော့ဖြစ်ပြီထင်တယ် ကိုမောင်လှရေ၊ ဟိုအပြင် ဘက်မှာလည်း အပျက်အစီးတွေနဲ့၊ တံခါးကလည်း သော့ပွင့် နေတယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုတော့ အင်း”

အဘဦးသန်းရင်၏စကားကြောင့် ညစောင့် ဦးမောင်လှက တံခါးအပြင်ဘက်ကို အပြေးကလေးထွက်ကြည့်သည်။ မနက်

စောစော အလင်းရောင်မှုန်ဝါးဝါးအောက်မှာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော ပစ္စည်းများကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဒါတွေက ဘုရားတန်ဆောင်းထဲက ပစ္စည်းတွေ။ ဒီနေရာမှာ ဒီအချိန် ဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတာတွေရဲ့ အကြောင်းရင်းက တစ်ခုတည်းပဲရှိသည်။ သူ့ခိုးဝင်ခြင်း။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် သူ့ခိုးထပ်ဝင်ခြင်းပင်။

အဘဦးသန်းရင်က မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်ထဲမှာ ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းနှင့် ဘုရားရင်ပြင်တော်တစ်ခုလုံးကို လိုက်လံစစ်ဆေး ကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှာ အဘဦးမောင်လှ။ ဒုတိယရင်ပြင် ပတ်ပတ်လည်တိုင်လုံးတွေ့ရဲ့ မျက်နှာစာမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဗုဒ္ဓဝင်ပြကွင်းပြကွက်များမှ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွတွေက သူ့ခိုးများ၏ ပစ်မှတ်များဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်တဲ့ဟာကဖြစ်၊ ပြုတ်ကျပျက်စီးတဲ့ဟာက ပျက်စီး၊ ပြကွင်းပြကွက်ကိုဖော်ပြသော စာတန်းကလွဲပြီး ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်တဲ့ဟာက ဖြစ်နှင့် မြင်၍ပင် မကောင်းတော့။ ဒီမြင်ကွင်းတွေကြောင့် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ရင်ထဲဆို့နှင့်သွားကြသည်။

ပျက်စီးနေသော ပစ္စည်းတွေလိုက်လံသိမ်းဆည်းရင်း အဘ ဦးသန်းရင်၏မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်များပင်လည်လာသည်။ ဒီရုပ်တုတွေက သူငယ်ငယ်ကလေးဘဝ ဒီဘုရားထဲပြေးလွှား ဆော့ကစားရင်း အကြိမ်ကြိမ်မော့ကြည့်ခဲ့၊ နှစ်ခြိုက်သဘောကျခဲ့ သည့် မြန်မာ့အနုပညာလက်ရာစစ်စစ်တွေ။ အခုတော့ သူ့ လက်ထက်မှာပင် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေ ကြုံတွေ့ရလေပြီ။

အပျက်အစီးတွေရှင်းလင်းနေသော ညစောင့် အဘ ဦးမောင်လှမှာလည်း ဒီလောက်ဖြစ်ပျက်နေတာတောင် နည်းနည်း လေးမှ မသိခဲ့သောသူ့အဖြစ်ကို အံ့ဩတကြီးဖြစ်ရသည်။ အရင်ဆို လင်းနို့တွေလန့်ပျံ့တာတောင် နိုးလာတတ်တာကို၊ ညကဆို

ပိုပြီးတော့တောင် နီးနီးကြားကြားရှိရမှာ။ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ကပေးလိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်တွေသောက်ထားခဲ့တာပဲ။ အဘဦးမောင်လှက လုပ်စရာရှိတာတွေကိုပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆက်တိုက်လုပ်နေ လိုက်သည်။ အဘဦးသန်းရင်ကိုလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် နေသည်။ သူ့ဥက္ကဋ္ဌမျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရမှန်းတောင် မသိနိုင်တော့။

× × × × ×

တင်ထွန်းက အဘဦးသန်းရင်ညွှန်ပြသောနေရာမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး သူ့နံဘေးမှာရှိနေသော အဘဦးမောင်လှကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ညက လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ပို့ပေးသောကိစ္စကို ချိုင့်ပြန်ပေးတော့မှ အဘဦးသန်းရင်တို့သိရသည်။ အကြောင်း ကြောင်းတွေကို သေချာစေ့ငြိမ့်တော့ ဒီလက်ဖက်ရည်က သူ့ခိုးက သူလွယ်လွယ်ခိုးလို့ရအောင် အိပ်ဆေးခတ်ပြီးမှ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှ ပို့ပေးလိုက်ဟန်ဖန်တီးလိုက်သော လုပ်ရပ်ဆိုတာကို ခိုလှုံစားမိလိုက် သည်။

“ကဲ. . အဘမေးတာကို မင်းသိတဲ့၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲဖြေ၊ ဒီလိုခေါ်ပြီး မေးရတာကလည်း အဘစိတ်ထဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်ချင်လို့မေးတာ၊ တခြားဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး ဟုတ်ပြီလား”

တင်ထွန်းက

“ဟုတ်ကဲ့အဘ”

ဟုပြောတော့ အဘဦးသန်းရင်က

“မနွေက လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကို မင်းယူလာပေးတာ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ ညစောင့်ဦးလေးကြီးကိုပေးပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော်ယူသွားပေးလိုက်တာ”

“မင်း အဲဒီလူကို မှတ်မိလား”

“သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိဘူး၊ အဲဒီလူကို မမြင်ဖူးဘူး”

“အဲဒီလူရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုရော ထူးထူးခြားခြား သတိထား မိတာရှိလား”

တင်ထွန်းက သေသေချာချာစဉ်းစားရင်း

“ကျွန်တော်မှတ်မိတာတော့ အဲဒီလူကြီးက အရပ်ပုပုပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေကြတာကို ဘေးမှထိုင်နားထောင် နေသော အဘဦးမောင်လှက တင်ထွန်း၏ “အဲဒီလူကြီးက အရပ် ပုပုပဲ”ဆိုသောအသံကိုကြားလိုက်ရတော့ အဦးဆုံးအခိုးခံရသော ညက သူ့ဆီမှာ ညကြီးမိုးချုပ် ရေနွေးကြမ်းလာတောင်းသောက်သူကို သတိရလိုက်မိသည်။ အဲဒီတုန်းက ရေနွေးကြမ်းလာတောင်း သောက်သူက ထူးထူးခြားခြားအရပ်ပုပုလူတစ်ယောက်။

“ဟာ. . . ဟုတ်ပြီ ဥက္ကဋ္ဌရေ၊ ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ၊ ပထမ တစ်ခါလာခိုးတုန်းကလည်း အဲဒီလူပဲ”

အဘဦးမောင်လှ၏စကားကြောင့် အဘဦးသန်းရင်သာမက တင်ထွန်းပါ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ အဘ ဦးမောင်ရင်က

“အဲဒီညက တံခါးပိတ်ခါနီးနေပြီ၊ အဲဒီအရပ်ပုပုနဲ့လူ ရောက်လာပြီး ရေနွေးကြမ်းလာတောင်းပြီးသောက်တယ်၊ အဲဒီလူ ကျွန်တော့်ဓာတ်ဘူးအဖုံးကိုဖွင့်တာလည်းတွေ့လိုက်မိတယ်၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ဒီလိုမျိုးပဲ အိပ်ဆေးခတ်သွားတာပဲဖြစ်မယ်”

တင်ထွန်းလည်း အဘဦးမောင်လှ၏စကားကြောင့် ဟိုတစ်ခါ လိပ်ကန်ဘက်ကိုထွက်တဲ့လှေကားဘေးမှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တုန်းက မြင်ခဲ့ရတာကို သတိရလိုက်မိသည်။ အဲဒီတုန်းက လှေကားပေါ်ကနေ ညကြီးမိုးချုပ်တက်သွားခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က

အရပ်ခပ်ပုပု၊ နောက်တစ်ယောက်က အရပ်ခပ်ရှည်ရှည်။ အရပ်ခပ်ပုပုလူရဲ့ပုံစံက သူ့ကိုလက်ဖက်ရည်လာပေးတဲ့သူရဲ့ပုံစံနဲ့ တစ်ထေရာတည်း။

“အဘရေ အဲဒါဆိုရင်တော့ သူ့ခိုးက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဗျ၊ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်က အရပ်ခပ်ပုပု နောက်တစ်ယောက်က အရပ်ခပ်ရှည်ရှည်”

တင်ထွန်းရဲ့စကားကိုကြားတော့ အဘဦးသန်းရင်က “မင်းဘယ်လိုသိသလဲကွ”

တင်ထွန်းက အဲဒီညက သူမြင်ခဲ့ရသမျှကို ပြန်ပြောပြသည်။ တင်ထွန်းပြောပြသမျှနှင့် ညစောင့်ပြောပြသမျှကို ဆက်စပ်တွေးကြည့်တော့ ပထမတစ်ခါခိုးသောသူနှင့် ဒုတိယတစ်ခါခိုးသည့်သူက အတူတူပဲ ဆိုသည့်အချက်နှင့် ဤသို့ခိုးရန် သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြောင်းကို အဘဦးသန်းရင် တွေးမိလိုက်သည်။

ညစောင့် ဦးမောင်လှနှင့် တင်ထွန်းတို့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီး အဘဦးသန်းရင်က ဂေါပကရုံးခန်းထဲမှာပဲထိုင်ကာ ဘာတွေ ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာကို တွေးနေသည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလျက်ပင်။

× × × × ×

“ကဲ အဘိုးကြီးရေ . . ဘုရားထဲက အကြောင်းတွေကတော့ ဈေးထဲမှာ ပြောစရာဖြစ်နေပြီတော်”

အဘွား ဒေါ်မြမေက ဈေးမှပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အဘဦးသန်းရင်ကိုလှမ်းပြော၏။ အဘဦးသန်းရင်က

“ဘာတွေများပြောစရာဖြစ်နေတာတုန်း လုပ်ပါဦး”

“ဘုရားထဲက ပစ္စည်းတွေခိုးတာ အတွင်းလူတွေပါတယ်ပေါ့၊ အတွင်းလူတွေပါလို့သာ ဒီလောက် အခိုင်အခံ့ဆောက်ထားတဲ့ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲကို ဝင်လို့ရတာပေါ့ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ တချို့ကတော့ ရှင်ခေါ်ပြီးခိုင်းနေတဲ့ ကလေးတွေကပဲခိုးသလိုလို၊ တချို့ကျတော့လည်း ဘုရားပစ္စည်းကို ဒီလိုမျိုး လွယ်လွယ်ခိုးလို့ရတာ၊ အောက်လမ်းပညာတွေတတ်လို့ပေါ့ဆိုတာနဲ့ စုံနေတာပါပဲ”

“အင်း ဈေးထဲအရပ်ထဲကတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ၊ တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်တာတွေ စိတ်ထင်ရာလျှောက်ပြောတာတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါတွေ စိတ်ထဲထားမနေပါနဲ့ကွာ”

“ကျွန်မကတော့ စိတ်ထဲမထားချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုဆိုင်ဝင်လည်း ဒီအကြောင်း၊ ဒီဆိုင်ဝင်လည်း ဒီအကြောင်းချည်းပဲဆိုတော့ တော်တော်စိတ်ရှုပ်ရတယ်”

“ပြောပါစေကွာ၊ သူတို့ ဘယ်နှရက်ပြောနိုင်မှာလဲ၊ အဓိကက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ဖို့ပါပဲ၊ မင်းထက်ငါက ပိုစိတ်ညစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးလုပ်မယ်၊ အဆိုးဆုံးဆိုတာကိုလည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ဆင်ထားရမှာပဲ၊ ဒီလိုပဲတွေးထားလိုက်တော့ စိတ်သက်သာရတာပေါ့၊ မင်းလည်း အဲသလိုပဲတွေးထားလိုက်”

× × × × ×

“ထမင်းစားမကောင်းဘူးလား”

သူ့ဇနီးဒေါ်မြမေ၏အမေးကို အဘဦးသန်းရင်က

“အင်း . . . ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အဆာလွန်သွားလို့ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အဘဦးသန်းရင်က ရေနွေးကြမ်းနဲ့ ပလုတ်ကျင်းရင်း ထမင်း စားပွဲမှထကာ ကုလားထိုင်ဆီကိုသွားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ရောက်သည့်အခါ ထမင်းစားပွဲမှာပြောခဲ့တာများကို ပြန်တွေးကြည့် သည်။

ဘုရားထဲမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအကြောင်းစုံကို အဘ ဦးသန်းရင်က ထမင်းဝိုင်းမှာ သူ့ဇနီး ဒေါ်မြမေကို ပြန်ပြောပြသည်။ အဲသလိုပြောပြလိုပြီးတော့ နောက်ဆိုရင် ညစောင့်ကိုမောင်လှကို စားစရာသောက်စရာတွေပေးမယ်ဆိုရင် ကြားလူနဲ့မပေးဘဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသွားပေးဖို့ ကိုယ်တိုင်မပေးနိုင်ခဲ့ရင် ကိုမောင်လှကို အိမ်လာယူခိုင်းဖို့မှာရသည်။ ကိုမောင်လှကိုလည်း ဒီအတိုင်းပြောပြ ထားပြီးကြောင်းပြောသည်။ အဘဦးသန်းရင်ပြောသမျှကို တစ်ချိန်လုံး နားထောင်နေသော ဒေါ်မြမေက ထမင်းဝိုင်းမသိမ်းခင်မှာ စကား တစ်ခွန်းပြောသည်။

“ဒီဘုရားကြီးအတွက် ကိုယ့်ထက်ပိုပြီးကောင်းအောင် လုပ်နိုင်မယ့်သူကိုရှာပြီး လွှဲပေးလိုက်ဖို့အချိန်ရောက်ပြီထင်တယ် အဖေကြီးရေ” တဲ့။

ဒီဘုရားမှာ ဝေယျာဝစ္စအလုပ်တွေ စပြီးလုပ်ကိုင်လာစဉ် ကတည်းက သူ့ကိုဘာတစ်ခွန်းမှ ငြူစုစကားမဆိုဖူးတာမို့ အဘ ဦးသန်းရင်က သူ့ဇနီးသည်၏စကားကို သေချာစဉ်းစားနေသည်။ သူ့လိုအသက်အရွယ်မျိုးနဲ့ တခြားသူတွေဆို ဒီလိုစိတ်ရှုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ကြတော့မယ်မထင်။ သူ့အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်လောက်ကတည်းက အခု အသက် ရှစ်ဆယ်နားနီးသည် အထိ ဘုရားဝေယျာဝစ္စအလုပ်တွေကို နေ့နေ့ညည စိတ်နှစ်ပြီး လုပ်ခဲ့သည်။ အဲသလိုမျိုး စိတ်နှစ်ပြီးလုပ်နိုင်အောင်လည်း အခြေ အနေက ပေးခဲ့သည်ကိုး။

သူ့မိသားစုမှာ တစ်ချိန်က ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝရှိခဲ့ဖူးသည်လို့ပဲ ဆိုရမည်။ သူ့အဖေက ဒီမြို့ကလေးရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ကုန်သည်ပွဲစား တစ်ယောက်။ သူက သူ့အဖေနဲ့ သူ့အမေတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား။ အဖေနဲ့အမေက ပညာရေးကိုအားပေးပြီး သူကလည်း ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ဘွဲ့ရသည်အထိတော့ မထွန်းပေါက်။ သူတို့ခေတ်က အထက်တန်းရှေ့နေစာမေးပွဲအောင်ပြီး ကိုယ့်မြို့ကလေးမှာပဲ ရှေ့နေလုပ်ကာ အသက်မွေးရင်း တစ်မြို့တည်းသူ မမြမေနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။

မမြမေက ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်၊ သူက ရှေ့နေအလုပ် ကလေးလုပ်ရင်း အားသည့်အခါ ဇနီးနှင့်အတူ အထည်ဆိုင် ထိုင်ကာ နေလာခဲ့ကြရင်း သားကလေးတစ်ယောက် စစ်စစ် ပေါက်ပေါက် ထွန်းကားသည်။ သူ့သားကိုလည်း သူ့မိဘတွေလိုပင် ပညာရေးကို အားပေး၊ သားလေးကလည်း ကြိုးစားအားထုတ်တော့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်မြင်သည်။

မိဘနှစ်ဦးစလုံးက ဆရာဝန်လို၊ အင်ဂျင်နီယာလို ပညာရပ် တွေကို လိုက်စားစေချင်ငြား သားက သူ့ဝါသနာပါရာ ဗိုလ်သင်တန်းကိုသာရွေးချယ်ခဲ့ပြီး စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ စစ်ဗိုလ် ဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့်ဆဲမှာပဲ နယ်စပ်တစ်နေရာတွင် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးသွားခဲ့ရတော့ မိဘတွေမှာ ဖြေစရာမရှိဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ အပူတွေထပ်မရှာ ခဲ့ကြဘဲ ဘဝတစ်ခုကို နှစ်ဦးတည်းဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြပြီး သူ့အသက် ခြောက်ဆယ်လောက်မှာ ရှေ့နေအလုပ်ကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့။ သူ့ဇနီးသည် ကတော့ ခုနစ်ဆယ်နားနီးတော့မှ ဈေးသည်ဘဝမှအနားယူကာ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အပြန်အလှန်မိမိခိုရင်း ဘဝ နေဝင်ချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းနေကြလေသည်။

အဘဦးသန်းရင်က အတွေးတွေကိုဖြတ်လိုက်ပြီး စာရေးစားပွဲဆီကိုသွားသည်။ အသင့်ရှိနေသည့် စာကြည့်မျက်မှန်ကို ပြောင်းတပ်ရင်း စာအုပ်ကိုလှန်လိုက်သည်။ သူ တစ်နေ့တာတွေ့ခဲ့ ကြုံခဲ့ရသည်များကို မှတ်စုစာမျက်နှာတွေမှာ စီကာစဉ်ကာ ရေးလိုက်သည်။

ပြတင်းတံခါးကနေလှမ်းမြင်နေရသော မိုးကောင်းကင်ကြီး မှာတော့ ကြယ်ကလေးတွေက စုံစုံညီညီ။ မိုးလေကင်းစင်သည့်အခါ သမယမို့ ညဉ့်ဦးယံက သာသာယာယာ။

x x x x x

“ကဲ... အဘရေ... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီဘုရားထဲက အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ကုန်တော့မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အစည်းအဝေး စစချင်းမှာပင် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ တာဝန်ရှိသူကပြောသည်။ သူကဆက်၍

“ပထမတစ်ခါ အခိုးခံရတုန်းက နောက်ထပ်အခိုးမခံရအောင် အစီအမံတွေလုပ်မယ်ဆိုပြီး အခုတစ်ခါထပ်ပြီး အခိုးခံရပြန်ပြီ ဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးနဲ့တူတယ် အဘရေ”

အစည်းအဝေးတက်လာသူ လူအပေါင်းက ဘုရားဂေါပက အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ အဘဦးသန်းရင်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိပါတယ်၊ သူခိုးဆိုတာက ခိုးမှုမကျူးလွန် သေးဘူးဆိုရင် သူ့စိတ်ထဲက ခိုးဖို့ကြံစည်နေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုသူခိုးလို့ကြံပြီး မသိနိုင်ပါဘူး၊ ပြောရရင် သူခိုးဆိုတာ အမှောင်ထဲကလူပါ။ အမှောင်ထဲကလူ ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘာတွေကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ အလင်းက လူတွေကြိုသိဖို့

ခက်ပါတယ်၊ ဒီအစည်းအဝေးမှာရှိနေကြတဲ့သူတွေ အားလုံးလည်း သိပြီးလောက်ပြီထင်ပါတယ်၊ သူခိုးက အချိန်ယူ ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေးဝင်ခိုးသွားတဲ့ပုံစံမျိုးပါ”

တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက ကြားဖြတ်ပြီးဝင်ပြောသည်။

“အဲဒါကို ဘယ်သူမှကြိုတင်ပြီး သတိမထားမိခဲ့ဘူးပေါ့”

“ခုနက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုမျိုးပါပဲ၊ သူခိုးဆိုတာက ချိုပါတာမျိုးမဟုတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ကြိုမသိခဲ့ပါဘူး၊ အခု ကျွန်တော်ပြောပြနေတာတွေက နောက်တော့မှ ပြန်ပြီးဆက်စပ် တွေးယူလို့ရခဲ့တာတွေပါ။ ကျွန်တော့်ဉာဏ်မီသမျှတွေးကြည့်လို့ ရတာက သူခိုးက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်ထက်ပိုနိုင်တယ်ဆိုတာရယ်၊ အဲဒီသူခိုးတွေက ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသကမဖြစ်နိုင်ဘဲ အခြားတစ်ပါးကဖြစ်ဖို့များတယ် ဆိုတာရယ်ပါပဲ”

အဘဦးသန်းရင်၏စကားကို ယူနီဖောင်းဝတ် တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးက

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့စဉ်းစားလို့ရတာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ အဘ၊ တခြားပစ္စည်းတွေထက် ဒီရှေးဟောင်းပစ္စည်း တွေကိုမှရှေးပြီးခိုးတဲ့ဂိုဏ်းဆိုတာရှိတယ်၊ သူတို့တွေက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံထဲက ဘုရားစေတီတွေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ခိုးထုတ်ပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံကိုရောင်းစား နေတဲ့သူတွေပါ။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ၊ ဒီနယ်ခံတွေထဲက အားပေးကူညီနေတဲ့သူတွေလည်း ရှိနေနိုင်တာပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင် အဘရဲ့အနီးနားပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သူတို့ဘာကိုပြောချင်မှန်း အဘဦးသန်းရင် မမှန်းဆတတ်။ ဒါကြောင့်

“ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်နားမလည်ပါဘူး”

“ဒီလိုပါ အဘရဲ့၊ အဘရဲ့အနီးအနားကလူတွေဆိုတာက ဥပမာ ညစောင့်လို၊ ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်ကိုင်နေတဲ့သူတွေကို ပြောတာ အဘရေ”

“ညစောင့်နဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ကျွန်တော်စိတ်ချယုံကြည်ထားပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ညစောင့်အပေါ်မှာတော့ သံသယမရှိစေချင်ပါဘူး”

အဘဦးသန်းရင်၏စကားကို အစည်းအဝေးတက်ရောက်နေသူ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်လည်းဖြစ်၊ အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ ရပ်ကွက်ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်သော ကိုတင်ဝင်းက

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မြင်တာလေးပေါ့”

“ပြောပါ... ပြောပါ၊ ပြောမှလည်း သိရမှာပါ”

“အဘက ကလေးတွေကို အရေးပေးလွန်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဘုရားထဲကိုကြည့်လိုက်ရင် နေရာတကာမှာ ကလေးတွေကို တွေ့တွေ့နေရတယ်၊ အခုဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စမှာလည်း အဲဒီကလေးတစ်ယောက်ပါဝင်ပတ်သက်နေတာ အဘလည်း အသိပဲ”

ကိုတင်ဝင်းစကားအဆုံးမှာ အဘဦးသန်းရင်က ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီး

“အဲဒီကလေးတစ်ယောက် ပါဝင်ပတ်သက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကလေးကို မသမာတဲ့သူက မထင်မှတ်ဘဲ အသုံးချသွားတာပါ။ တကယ်တော့ အဲဒီကလေးက ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ကြုံကြိုက်တုန်း ကျွန်တော်ပြောပြချင်ပါတယ်။

ဒီဘုရားထဲက ဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကလေးတွေကို အရေးပေးတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘိုးဘေးတွေက ဒီလိုသာသနိကအဆောက်အဦတွေကို သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာနဲ့ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပူဇော်သွားခဲ့ကြပါတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိဘဘိုးဘွားတွေက ရေရှည်တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြသလို ကျွန်တော်တို့လက်ထက်မှာလည်း ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက်ထိန်းသိမ်းခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်အသက် အခုရှစ်ဆယ်နားနီးပါပြီ၊ နောက်ထပ်ဘယ်လောက် ကျွန်တော်ဆက်လုပ်နိုင်ဦးမလဲ၊ ကျွန်တော်မပြောနိုင်ပါဘူး၊ သေချာတာကတော့ ဒီဘုရားကြီးအပေါ် စေတနာ အပြည့်ထားနိုင်တဲ့သူရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လွဲပေးချင်ပါပြီ။ ဒီလိုမျိုး စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ပြီးလုပ်နိုင်ဖို့မလွယ်ဘူးဆိုတာ လုပ်ကြည့်မှပဲသိနိုင်တာမျိုးပါ။ အချိန်ပေးနိုင်ရုံ၊ စေတနာပါရုံနဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး၊ ဒီဘုရားကြီးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတတ်သူ ဖြစ်ရင် ဒီဘုရားကြီးအကြောင်း ထဲထဲဝင်ဝင်သိရှိနားလည်တဲ့ သူမျိုးဖြစ်ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်တွေးမိတာနဲ့ ဒီကလေးတွေကို ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော် ပုံဖော်နေတဲ့ သဘောပါ။ ဒီမှာရှိနေကြတဲ့သူတွေအားလုံး တစ်ခုလောက် တွေးကြည့်စေချင်ပါတယ်၊ ဒီလိုအင်မတန်မှ ခမ်းနားထည်ဝါလှတဲ့ ဘုရားတန်ဆောင်းမျိုး ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ဖို့တောင်မလွယ်တဲ့အရာပါ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထက်မှာ အသစ်မတည်ဆောက်နိုင်ဘူးဆိုရင်တောင် ရှိပြီးသား ဒီလိုအမွေအနှစ်တွေကို ရေရှည်တည်တံ့နိုင်ဖို့နဲ့ အဲသလို ရေရှည်တည်တံ့နိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းမယ့်သူတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့

ဒီကလေးတွေကို ကျွန်တော် တတ်သလောက် မှတ်သလောက် သွန်သင်ညွှန်ပြပေးနေတာပါ”

အဘဦးသန်းရင်က အခွင့်ကြုံလာတဲ့အချိန်မှာ သူပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို မရပ်မနားဘဲပြောလိုက်သည်။ ဒါတောင် သူပြောချင် သည့်စကားတွေ အများကြီးကျန်နေသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ပြောခွင့်ရတာလည်း ကျေနပ်စရာဟု သဘောကျမိသည်။

နောက်ထပ်တော့ ဘုရားတန်ဆောင်းလုံခြုံရေးကို အလေး ထားပြီး ညှိနှိုင်းကြသည်။ ဘုရားရှေ့တံခါးမကြီးမှလွဲ၍ ကျန်သည့် တံခါးပေါက်များကို ညမမှောင်ခင် အပြီးပိတ်ရန်၊ ရှေ့မျက်နှာစာ တံခါးမကြီးကိုလည်း ညကိုးနာရီထက်နောက်မကျဘဲပိတ်ရန်၊ ဘုရား တန်ဆောင်းပတ်ပတ်လည် အကာအရံများကို ပြန်လည်စစ်ဆေး၍ လိုအပ်ပါက ချက်ချင်းပြင်ဆင်ရန် စသည့်ဆုံးဖြတ်ချက်များချကာ အစည်းအဝေးပြီးဆုံးခဲ့လေသည်။

x x x x x

“ဗျို့... အဘ ဘယ်သွားမလို့တုန်း၊ ချော်လဲနေပါဦးမယ် ဗျာ”

တာပေါ်ကနေ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာသော အဘ ဦးသန်းရင်ကို ကမ်းနားပိုင်းလူကြီး ကိုမောင်ထွန်းက လှမ်းမေးရင်း ထိုင်နေရာကလည်း ထလာသည်။

“မောင်ထွန်းလားကွ”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ အဘဘယ်သွားမလို့လဲ၊ လာ ရေနွေးကြမ်း သောက်ဦး”

“အတော်ပဲကွ၊ မင်းနဲ့တွေ့တာ”

“ကိစ္စရှိလို့လား အဘ”

“ဝါဝင်တော့မယ်လေကွာ၊ အဲဒါ အာရုံခံလေးထွက်ရအောင် လူလာစုတာ ဆိုပါတော့ကွာ”

“အာ... အဘရာ၊ ဒါများ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လှမ်း မှာလိုက်ရောပေါ့”

“ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ ကိုယ်ကသူများကိုလေးစားမှ ကိုယ့်ကိုလည်း သူများက ပြန်လေးစားမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကလေးတွေဆိုတာက မင်းတို့ငါတို့ရဲ့ အနာဂတ်တွေ မဟုတ်လားကွ”

ကိုမောင်ထွန်းက အသက်ရှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်အဘိုးကြီး တစ်ယောက်၏ အမြော်အမြင်ကြီးမားမှုကို လေးစားသွားမိသည်။

အာရုံခံထွက်တယ်ဆိုတာက တကယ်တော့ အလှူခံ ထွက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဝါတွင်းကာလ ဥပုသ်နေ့တိုင်း အတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီး တန်ဆောင်းတွင်းရှိ မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားတော်မျက်နှာတော်ဖွင့်ပွဲကို ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ အဲဒီမှာ ဘုရားရုပ်ပွားတော်မျက်နှာတော်ဖွင့်ပွဲနှင့်အတူ သံဃာတော်များ ကိုလည်း ဆွမ်းကပ်လှူလေ့ရှိသည်။ ဒီလိုမျိုး လှူနိုင်အောင် အဖိတ်နေ့တိုင်း အရပ်ထဲမှကလေးတွေနဲ့အတူ အဘဦးသန်းရင် ကိုယ်တိုင် မြို့ထဲလမ်းမတော်တစ်လျှောက် အလှူခံထွက်သည်။ ရလာသည့် အလှူခံပစ္စည်းများဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်နှင့် သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်လှူ၍ ပိုလှုံသည်များကို အလှူခံ ထွက်ရာတွင် ပါဝင်သည့်ကလေးများကို မျှဝေကျွေးမွေးတတ်သည်မို့ အာရုံခံထွက်ရာတွင် လိုက်ချင်သည့်ကလေးများက မနည်းလှ။

“မင်းတို့အပိုင်းက လူတွေရော ဘယ်နှယ်လဲ အဆင်ပြေ ကြရဲ့လားကွ”

အဘဦးသန်းရင်က ဟိုအရင်တုန်းကလောက် အလှူခံ မရတော့တာကို သတိရမိသောကြောင့် မေးလိုက်သည်။

“အများစုကတော့ အဆင်မပြေကြဘူးပေါ့၊ အဘရာ၊ အခုလို မိုးတွင်းမိုးအခါ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ တစ်နေ့စာ တစ်နေ့ မနည်းရှာနေကြ ရတာ အခုပဲ ရေတွေကလည်း တက်လာပြန်ပြီဆိုတော့ နောက်ဖေး တန်းက လူတွေ ပိုဒုက္ခရောက်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကမှ ရေထဲ နေရတာဆိုပေမယ့် အိမ်ရှေ့ထွက်လိုက်ရင် တာပေါ်ရောက်တာ သူတို့တစ်တွေက တစ်မိုးတွင်းလုံးရေထဲနေကြပေရောပဲ၊ စားဖို့ ဒုက္ခရော၊ နေဖို့ဒုက္ခရောပေါ့ အဘရာ”

ကိုမောင်ထွန်းက သူ့စကားကိုဖြတ်လိုက်ပေမယ့် အဘ ဦးသန်းရင်ဆီက ဘာသံမှထွက်မလာ။ တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးနေတာ လား၊ ငေးနေတာလား မသိ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်ကိုတော့ သူ့မျက်နှာမှာအတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ ကိုမောင်ထွန်းက စကား လမ်းကြောင်းကိုပြောင်း၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ အဘ၊ ဘုရားထဲက ပစ္စည်းတွေခိုးတဲ့သူလည်း မမိသေး ဘူးနော်”

“အင်း မိဖို့ဆိုကတော့ ဘယ်လွယ်မှာလဲကွာ၊ နောက်ထပ် အခိုးမခံရဖို့ပဲ ကာကွယ်ရမှာပဲ၊ ကဲ အဘပြန်မယ်ကွာ၊ အဖိတ်နေ့ ညနေကိုသာ ကလေးတွေလာကြဖို့ပြောပေးကွာ၊ ဟုတ်လား”

“စိတ်ချ အဘ၊ စိတ်ချ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လွှတ်လိုက်မှာ အဘ သတိထားသွားနော်”

အဘဦးသန်းရင်က သတိထားပြီး တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မိုးရာသီဆိုတော့ လမ်းတွေပေါ်မှာ ရေအိုင် ကလေးတွေရှိနေသည်။ ကျောင်းတက်ရက်၊ ကျောင်းတက်ချိန်မို့ သူ့ရဲဘော်ကလေးအများစုက ကျောင်းတက်နေကြသည်။ နို့မို့

လို့ကတော့ အဘဦးသန်းရင် ဘယ်သွားသွား၊ ကလေးတွေက အဝေးကြီးကတောင် လှမ်းနှုတ်ဆက်နေကျ။

x x x x x

“ကဲ မင်းတို့ကို အဘပြောမယ်၊ အရင်လူဟောင်းတွေကတော့ သိပြီးသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးနားထောင် အလှူခံလို့ရလာတာ တွေကို ဘယ်သူမှ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် မယူရဘူး၊ မစားရဘူး ဟုတ်ပြီနော်၊ လှူလိုက်တဲ့သူက ရတနာသုံးပါးကိုရည်စူးပြီး လှူတာ မို့လို့ မင်းတို့တစ်တွေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ယူမိလိုက်ရင် မင်းတို့မှာ အပြစ်ရှိသွားရော၊ ဟေ့ ရတနာသုံးပါးဆိုတာရော မင်းတို့သိကြ လားကွ”

“သိပါတယ် အဘ”

“ပြောပါဦးကွ၊ ဘာတွေလဲ”

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ပါ အဘ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာက မင်းတို့သိအောင် ပြောရရင် ငရဲကြီးတယ်ပေါ့၊ မင်းတို့တွေ အပြစ်မဖြစ်အောင် ငရဲ မကြီးအောင် နောက်ပြီး စည်းကမ်းရှိတဲ့ ကလေးတွေဖြစ်အောင် အဘပြောတာတွေ သေသေချာချာလိုက်နာကြပါ၊ ရတနာသုံးပါးကို ကပ်လှူပူဇော်ပြီးလို့ ပိုလှုံလာတာတွေက အားလုံးမင်းတို့အတွက်ပဲ မင်းတို့တွေပဲစားရမှာ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကဲ ဒါဆိုရင် အားလုံးပဲ သွားကြမယ်ဟေ့”

အဘဦးသန်းရင်က ဆော်ဩလိုက်သည်နှင့် ခင်မောင်ထွန်းက လက်ထဲမှခရုသင်းကြီးကို တတူတူမြည်အောင် မှုတ်ပစ်လိုက်၏။

တင်ထွန်းက ပေတူးနှင့်အတူတူ ရှေ့နောက်ထမ်းထားသော ကြေးစည်ကို လက်ရိုက်တုတ်နှင့် ခပ်နာနာလေး ထုလိုက်သည်။ နောင် ၈၀ ၈၀ ၈၀ ဆိုသော အသံနှင့်အတူ အတုလမာရိန် သွန်းဘုရားကြီး မျက်နှာတော်ဖွင့်ပွဲနှင့် အာရုံဆွမ်းကပ်လှူ ပူဇော်ပွဲကျင်းပပြုလုပ်ရန် အလှူခံ (သူတို့အခေါ်အာရုံခံ) ထွက်လာကြပါပြီ။

အဘဦးသန်းရင်က ရှေ့ဆုံးမှ ငွေဖလားကိုပိုက်၍ ကလေး တစ်သိုက်ကိုဦးဆောင်ကာ လိုက်ပါလာ၏။ အဘဦးသန်းရင်၏ နောက်မှာကပ်ပြီး ပေတူးနှင့် တင်ထွန်းက ကြေးစည်ကြီးတစ်ခုကို ကြိုးနှင့်ဆိုင်းပြီးထမ်းလာသည်။ သူတို့ကြေးစည်နဲ့ဘေးချင်း ယှဉ်လျက်က ခရုသင်းမှုတ်သည့် ခင်မောင်ထွန်း။ အဲဒီနောက် မှာတော့ အလှူခံ၍ရလာသည့်ပစ္စည်းတွေ တင်စရာဗဟုဂံပုံ သစ်သားဗျပ်ကြီးတွေကို ရှေ့နောက်ထမ်းလာသည့် ကလေးတွေ။ အလှူခံ၍ရလာသည့် ဆန်ထည့်စရာပုံးကြီးတွေကို ရှေ့နောက် ထမ်းလာသည့် ကလေးတွေ တသီတတန်းကြီး။ အဘ ဦးသန်းရင်က အစ အားလုံးက အပေါ်ဖြူအောက်ဖြူ တူညီဝတ်စုံတွေနှင့်။

သည်ပုံစံ သည်ဒီဇိုင်းနှင့်ဆိုလျှင် သွန်းဘုရားကြီးအာရုံခံမှန်း တစ်မြို့လုံးကသိနေကြပြီ။ သည်နေ့က အဖိတ်နေ့ဖြစ်၍ မနက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောစရာမလိုဘဲ သိပြီးဖြစ်လေသည်။ သူတို့အလှူခံကာ လမ်းမတော်အတိုင်း အရှေ့ဘက်ကိုပြန်လှည့်ပြီး စထွက်သည့် ဘုရားရှေ့မှာ အဆုံးသတ်သည်။

စထွက်လာခါစမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမို့ ကလေးအားလုံးက သွက်သွက်လက်လက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်။ စလိုက်နောက်လိုက်၊ ရယ်လိုက်မောလိုက်။ မောရမှန်းမသိ၊ ပန်းရမှန်းမသိ။ ပကတိ အပျော်။ လမ်းတစ်လျှောက် လှူလိုက်တန်းလိုက်သမျှအားလုံးကို ထမ်းလာရတာကြာလည်းကြာလာရော ခြေထောက်တွေပင် မသယ်

ချင်ကြတော့။ ထွက်လာခါစက သွက်လက်နေသော ခြေလှမ်းတွေမှာ ဘုရားကိုပြန်ရောက်ခါနီးလေ နွေးကွေးလေးလံလာလေပင်။

သူတို့အထဲမှာ ကြေးစည်ထမ်းရသော ပေတူးနှင့် တင်ထွန်းတို့ ကတော့ နားအူသည်ကလွဲ၍ သိပ်မပင်ပန်းလှ။ ခင်မောင်ထွန်း မှာလည်း တစ်လမ်းလုံး တတူတူမှုတ်လာရသောကြောင့် ပါးတွေလည်းညောင်း၊ လည်ချောင်းတွေလည်း နာနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့လည်း ဘုရားရှေ့ရောက်တော့ အဘွားဒေါ်မြမေက သူတို့အားလုံးကို မုန့်ဟင်းခါးအဝကျွေးတာမို့ ညောင်းတာတွေ၊ မောတာတွေ၊ ပင်ပန်းတာတွေ အကုန်ပျောက်လေသည်။ မနက် ကျရင်လည်း သူတို့တွေ စောစောထပြီး အရုဏ်ဆွမ်းကပ်လှူရာမှာ ပါဝင်ကြရပါဦးမည်။

x x x x x

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်သွားမလို့လဲကွ”
“ငါတို့ ဝါဆိုပန်းသွားခူးကြမလို့ မင်းလိုက်မလား”
“လိုက်မှာပေါ့ကွ”

ပဲ့ကိုင်သူပေါက်စက လှေကို ပြန်လှည့်ကပ်ပေးသည်။ တင်ထွန်းက တစ်နေရာစာလွတ်နေသည့် ပေါက်စရှေ့ကို ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ လှေပေါ်မှာ ပေါက်စ၊ တင်ထွန်း၊ ပေတူး၊ ခင်မောင်နိုင်နှင့် ခင်မောင်ထွန်း အားလုံးငါးယောက်။ လှေနဲ့လူက ကွက်တိ။ ဒါပေမဲ့ လှော်တက်ကတော့ နှစ်ချောင်းတည်း။ ဒီပုံအတိုင်းဆို တော်တော်နဲ့ ရောက်မှာမဟုတ်တာကြောင့် လမ်းကြုံသည့် အဘဦးဓာတ်ဆီတို့ အိမ်မှ လှော်တက်တစ်ချောင်း ဝင်တောင်းရသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့ ပေါက်အင်းကျောင်းဘက် ဝါဆိုပန်းသွားခူး ကြမလို့ အဘ”

“အေး အေး ပိုးကောင်မွှားကောင်တွေ သတိထားသွားကြကွ၊ ဒီအချိန်က သူတို့သားပေါက်တဲ့ အချိန်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

ပေါက်စက သူတို့အိမ်တန်းတွေဆီကလွန်တော့ အရှေ့ဘက်ကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ပေါက်အင်းကျောင်းဆိုတာက အရှေ့ပိုင်းချောင်းဖျားဘက်မှာရှိသည့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာက ပန်းမျိုးစုံရှိသည်။ အဲဒီကျောင်းဆရာတော်က ပန်းပင်တွေစိုက်ပျိုးတာ ဝါသနာပါပြီး အဘဦးသန်းရင်နဲ့လည်း ကောင်းကောင်းရင်းနှီးသည်။

မြစ်ရေက အခုမှတက်လာခါစမို့ လှေလမ်းက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမရှိလှ။ တချို့နေရာတွေမှာ ချုံနွယ်ပင်တွေကို တိုးသွားရသလို ရေသိပ်မနက်သည့်နေရာတွေမှာ လှေကလှော်မရ၍ လှော်တက်ကို ထိုးဝါးလိုထိုးထိုးပြီး သွားကြရသည်။ အဲသလို လှော်ရင်း၊ တွန်းရင်း၊ ထိုးရင်းဖြင့် အရှေ့ပိုင်းဘက်ကိုတော်တော်ရောက်လာတော့ အနောက်ဘက်မှလေတွေတိုက်လာတာကို သတိထားမိသည်။ ကြည်လင်နေသော မိုးကောင်းကင်ကလည်း နည်းနည်းမှုန်မှုင်းလာသလိုရှိတာမို့ ပေါက်စက အနောက်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးသားတွေတက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါတို့တော့ မိုးမိပြီ”

ပေါက်စစကားကြောင့် ကျန်တဲ့သူတွေ နောက်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ မိုးသားမည်းမည်းတွေက ကောင်းကင်တစ်ဝက်ကို ရောက်လာနေပြီ။ မိုးဖွဲလေးတွေလည်း ကျလာနေပြီ။

“ကောင်းတယ်ကွ၊ မိုးရွာတာ ပိုကောင်းတယ်”

တင်ထွန်းစကားက မိုးသံလေသံနဲ့ရောသွားသည်။ လေရော မိုးရော ပါလာချေပြီ။ သဲသဲမဲမဲမိုးရွာထဲမှာပဲ သူတို့တွေ ပေါက်အင်း

ကျောင်းဆိပ်ကို လှေထိုးဆိုက်လိုက်ကြသည်။ လှေပေါ်က အားလုံးဆင်းပြီးတော့ ပေါက်စကပဲ လှေကြိုးကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ချည်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတာနဲ့ ပေတူးက ဦးဆောင်ပြီး ဆရာတော်ကျောင်းဆီကို ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်က အခုချိန်လောက်ဆို အလင်းရောင်ကောင်းကောင်းရသည့် ပြတင်းပေါက်နားမှာ စာဖတ်နေတတ်သည်။ ကျောင်းနားမရောက်ခင် ခွေးတစ်ကောင်က သူတို့ကို ဆီးကြိုဟောင်သည်။ ခွေးသံကြောင့် ဆရာတော်က သူတို့ကိုလှမ်းမြင်သွားသည်။

“ဟေ့ . . ဘယ်သူတွေတုန်း”

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ပါ ဝါဆိုပန်းခူးချင်လို့ လာတာပါ။ ခွေးကြည့်ပေးပါဦး ဘုရား”

ပေတူးအသံကိုကြားတော့ ဆရာတော်က သူ့ခွေးလှမ်းခေါ်ရင်း ကျောင်းပေါက်ဝရောက်လာသည်။

“ပေတူးတို့ပါလား . . . လာကြဦး . . . လာကြဦး . . . ကျောင်းပေါ်တက်ခဲ့ကြဦး၊ အားလုံးလာကြ”

ပေတူးက ကျောင်းပေါ်ကိုအရင်တက်လိုက်ပြီး ဘုရားဆောင်ရှေ့ကိုသွားကာ ဘုရားကို ထိုင်ကန်တော့သည်။ ပြီးတော့မှ ဆရာတော်ကို ကန်တော့သည်။ ကျန်တဲ့သူတွေလည်း ပေတူးလုပ်သလိုလိုက်လုပ်ကြသည်။ အားလုံးကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်ချိန်မှာပဲ ဆရာတော်က အခန်းထဲဝင်သွားပြီး ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးနှင့် မုန့်ထုပ်တွေကိုင်ကာ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ရော့ . . စားကြ”

စားစရာတွေနဲ့ ဆရာတော်အခန်းထဲပြန်ထွက်လာတာတွေ့ကတည်းက သဘောကျသွားကြတာဆိုတော့ “စားကြ”ဆိုတာနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ဖွဲ့နဲ့စားလိုက်ကြတာ ငှက်ပျောသီးရော၊ မုန့်တွေပါ

အကုန်ကုန်တော့မှပဲ နားလိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်လည်း သူတို့တွေ အားရပါးရစားနေကြတာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။ ငှက်ပျောခွံတွေနဲ့ ပလတ်စတစ်အမှိုက်တွေကိုယူပြီး ပေတူးက အမှိုက်တောင်းထဲ သွားပစ်လိုက်သည်။

“ပန်းခူးပြီး မင်းတို့ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“တပည့်တော်တို့ သွန်းဘုရားကြီးမှာ ပန်းလှူဖို့ပါ။ ဒီနေ့ညနေ ဝါဆိုပန်းကပ်ပွဲရှိပါတယ် ဘုရား”

“မင်းတို့အဘ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရော နေကောင်းရဲ့လား”

“တင်ပျံ ကောင်းပါတယ် ဘုရား”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ သွန်းဘုရားကြီးထဲက ရုပ်တုတွေ သူခိုးခံရ တယ် ပြောပါလား ဟုတ်လားကွ”

“တင်ပျံဘုရား၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“တော်တော်ပါကုန်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ ပေတူးဘာပြောရမှန်းမသိ၍ နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ဒါကို မြင်တော့ တင်ထွန်းက

“သုံးလေးခုလို့ လူကြီးတွေပြောကြပါတယ် ဘုရား”

“ဟုတ်လား... အရင်တစ်ခါတုန်းကလည်း ပျောက်သေး တယ်၊ ဩော်... လူတွေလည်း ဘုရားပစ္စည်းတောင် အလွတ် မပေးကြတော့ပါလား၊ ကဲ ကဲ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ လာ လာ မင်းတို့ လိုက်ခဲ့ကြ”

ဆရာတော်က ပြောပြောဆိုဆို ကျောင်းအောက်ကို ဆင်းသည်။ သူတို့တစ်တွေလည်း ဆရာတော်နောက်ကနေ ဆင်းလိုက်လာခဲ့ကြသည်။ မိုးက တိတ်သွားပြီဆိုပေမယ့် သူတို့တွေ ကတော့ မိုးမိလာတာမို့ အဝတ်အစုံတွေနှင့်။

ဆရာတော်က ပန်းချစ်တတ်သူမို့ သူ့ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပန်းအလှပင်တွေ အများကြီးစိုက်ထားသည်။ ကျောင်းဝင်းကလည်း

အကျယ်ကြီးမို့ ပန်းပင်တွေကလည်း အများကြီးရှိသည်။ အများဆုံးက နှင်းဆီနဲ့ ရွက်လှပန်းမျိုးစုံဖြစ်သည်။ သပြေပင်တွေလည်းရှိသည်။ စံပယ်ရုံတွေကလည်း ဟိုတစ်ရုံ၊ ဒီတစ်ရုံနှင့် မနည်းလှ။ ပိတောက်လို နှစ်ရှည်ပန်းပင်တွေလည်းရှိသည်။ ဇီဝါပင်တွေကတော့ လောလောဆယ်မှာပဲ ဖူးနေပွင့်နေသည်။

ဆရာတော်က ကတ်ကြေးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ပြီး အနိမ့်ပိုင်း အပင်တွေဆီက နှင်းဆီတွေနှင့် သပြေညွန့်လေးတွေကို ကိုက်ဖြတ် သည်။ ပြီးတော့ ရွက်လှပန်းတွေကိုလည်း အမျိုးစုံအောင် ခူးပေး သည်။ ဆရာတော်က ပန်းတွေလိုက်ခူးပေးနေတုန်းမှာ တင်ထွန်းက အိုးနှင့် သေသေချာချာထည့်၍ စိုက်ထားသည့် သူမမြင်ဖူးသော ပန်းပင်လေးတွေကိုလိုက်ကြည့်နေရင်း

“အရှင်ဘုရား... ဒါက ဘာပန်းလဲ”

ဆရာတော်က မေးသံကြား၍လှည့်ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“အဲဒီပန်းက ကစ်မိကွစ် လို့ခေါ်တယ်”

တင်ထွန်းက ဆရာတော်ပြောသော စကားကို နားလည် သော်လည်း ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ရေရေရာရာမသိ။ ဒီပန်းနာမည် သူမကြားဖူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှထပ်မမေးဘဲ ပန်းပွင့်ကလေးတွေကိုပဲ သေသေချာချာကြည့်နေသည်။

ခဏကြာတော့ သူတို့လိုချင်သည့်ပန်းတွေက တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ကြီးကိုဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ဒါတောင် ဆရာတော်က ကျောင်းခေါင်းရင်းရှိ ပွင့်နေသော ပုန်းညက်ပန်းတွေကိုပါ ခူးပေး လိုက်သေးသည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ သူတို့ရဲ့လှေပေါ်မှာ လူနဲ့ပန်းက အပြည့်။ မိုးကလေးကလည်း တဖွဲဖွဲ။ ဆရာတော်က မိုးစဲမှပြန်ကြ ပါလားဟု ပြောပေမယ့် သူတို့တွေမစောင့်နိုင်ကြတော့။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပန်းတွေကို ပေတူးတို့အိမ်မှာထားပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကာ ရေချိုး၊ အဝတ်လဲ၊ ထမင်းလည်း ကမန်း ကတန်းစားပြီး ပေတူးတို့အိမ်ကိုပြန်လာကြသည်။ သူတို့တွေ ပေတူး အိမ်ရောက်တော့ ပေတူးအမေက ပန်းတွေကို မကောင်းတဲ့ အရွက်တွေ၊ မကောင်းတဲ့အခက်တွေပယ်ပြီး ဆေးကြောသန့်စင် ပေးထားသည်။

လူစုံတာနဲ့သွားဖို့ပြင်နေသော သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကို ကြည့်ပြီး ပေတူးအမေက

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ နင်တို့ဟာ အစောကြီးရှိသေးတယ် ဘာသွားလုပ်ကြမှာလဲ”

“မစောတော့ဘူး အဒေါ်မြင့်လှရဲ့၊ အဘက စောစောလာဖို့ ပြောထားတယ်”

“အေးပါဟယ် နင်တို့အဘနဲ့ နင်တို့ပဲလိုက်ပါတယ်၊ သွားကြပါ၊ သွားကြပါ”

သူတို့ကမ်းနားပိုင်းကနေ တာပေါ်တက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ဘုရားထဲက လော်စပီကာသံကိုကြားလိုက်ရပြီမို့ သူတို့ခြေလှမ်းတွေ ကလည်း ပိုပြီးတက်ကြွသွားကြသည်။ သူတို့လိုပဲ အဝတ်အစားက သစ်သစ်လွင်လွင် ခြေလှမ်းတွေက တက်တက်ကြွကြွ ပန်းစည်း ကလေးတွေကိုယ်စီကိုယ်စီနဲ့ ကလေးတွေ ဘုရားထဲကိုသွားနေကြတာ တွေ့နေရပါပြီ။

ဒီအရပ်ဒီဒေသမှာ ဝါဆိုလပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့က ဝါဆို ပန်းကပ်လှူပွဲ ကျင်းပသောနေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညနေမှာ တစ်မြို့လုံးရှိ ဘုရားစေတီများရှိ မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်များအား ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး ကပ်လှူပွဲများကျင်းပကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့မြို့ကလေးတွင် မြို့လယ်ရှိ အတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီးတွင်

ဝါဆိုပန်းကပ်လှူပွဲကို စည်စည်ကားကား ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ အဲသလို ကုသိုလ်ပြုလာသူဘုရားဖူးအပေါင်းကို ဘုရားဂေါပက အဖွဲ့က စတုဒိသာအကျွေးအမွေးများဖြင့် ပြန်လည်ဧည့်ခံလေ့ ရှိသည်။

သူတို့တစ်တွေ ဘုရားရှေ့ရောက်တော့ ဈေးသည်တွေ အတော် စုံစုံရောက်နေပြီ။ အများစုက ပန်းသည်တွေနဲ့ မုန့်ပဲသရေစာသည် တွေပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်တွေလို ပန်းတွေသွားမခူးနိုင်ကြသူတွေက ပန်းသည်တွေထဲမှာဝယ်ယူပြီး ဘုရားမှာကပ်လှူပူဇော်ကြသည်။

ဘုရားတန်ဆောင်းထဲ သူတို့အုပ်စုဝင်လာတာကိုမြင်လိုက်တဲ့ အဘဦးသန်းရင်က သူ့ရုံးခန်းထဲကနေလှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့ မင်းတို့ ဘုရားကန်တော့ပြီးရင် အဘဆီလာခဲ့ကြ ဟုတ်လား”

ပေတူးက “ဟုတ်ကဲ့ အဘ”ဟု လှမ်းပြောကာ ဘုရား ရုပ်ပွားတော်ရှေ့ကို ခပ်သွက်သွက်ကလေးသွားလိုက်ကြသည်။ ဘုရားရှေ့ရှိပန်းအိုးတွေထဲကို သူတို့မှာပါလာသည့် ပန်းများကို ကပ်လှူပြီး ဘုရားရှင်ကို ဦးချကန်တော့ကြသည်။ ကန်တော့ ပြီးသည်နှင့် အဘဦးသန်းရင်ဆီကို သွားလိုက်ကြသည်။ သူတို့ ရောက်သည်နှင့် အဘက

“ပေတူးရေး . . . မင်းနဲ့နောက်တစ်ယောက်က လိပ်ကန်ကို သွား၊ အဲဒီမှာ ငါးစာ၊ လိပ်စာသွားရောင်း၊ ကျန်တဲ့သူတွေက ဆန်ပြုတ်တိုက်မယ့်ဆီကို သွားဝိုင်းကူ၊ အဘလွှတ်လိုက်တာလို့ပြော ဟုတ်လား၊ ကဲ . . . သွားကြတော့ အဘလည်း မင်းတို့တွေဆီကို လာကြည့်မှာနော်၊ သေသေချာချာလုပ်ကြ”

ပေတူးက ပေါက်စကိုခေါ်ပြီး လိပ်ကန်ဆီကိုထွက်လာ ခဲ့သည်။ လိပ်ကန်ဆိုတာက ဘုရားတန်ဆောင်းရဲ့တောင်ဘက်မှာ ဘုရားကုန်းမြေနှင့် ကပ်လျက်တည်ရှိသည်။ လိပ်ကန်ရဲ့ အလယ်မှာ

စေတီငယ်တစ်ဆူတည်ရှိပြီး အဲဒီရေလယ်စေတီဆီကိုသွားသည့် အမိုးပါ သစ်သားတံတားတစ်စင်း အခိုင်အခံ့တည်ဆောက်ထား သည်။ ငါးစာ၊ လိပ်စာကျွေးသူတွေက ထိုတံတားပေါ်မှ ရေထဲသို့ ပစ်ချ၍ကျွေးကြသည်။

ဒီလို လိပ်စာ၊ ငါးစာကျွေးချင်သူတွေကို အပေါက်ဝကနေ ပေတူးနဲ့ပေါက်စတို့က လိပ်စာကန်စွန်းရွက်နှင့် ငါးစာ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်နှင့် ငါးမုန့်ကြော်တွေကို ဈေးသက်သက်သာသာဖြင့် ရောင်းပေးကြသည်။ သူတို့ရဲ့ ဖောက်သည်တွေကလည်း ကလေး တွေပင်ဖြစ်သည်။

ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တွေ၊ ငါးမုန့်တွေကို ရေထဲပစ်ချလိုက် သည်နှင့် ရေထဲမှငါးကြီးတွေက ရေပေါ်ကိုချက်ချင်းတက်လာပြီး အစာကို ထိုးဟပ်စားကာ ရေထဲကိုပြန်ငုပ်သွားကြသည်။ ဒါကို ကလေးတွေသာမက လူကြီးတွေပါ သဘောကျကြသည်။ ဒီတော့ လိပ်ကန်တံတားပေါ်မှာ ကလေးတွေနှင့်ပြည့်နေလေသည်။ သူတို့ ငါးစာတစ်ထုပ်ကြီးမှာလည်း ခဏလေးနှင့်ကုန်လေသည်။ လိပ်စာ ကန်စွန်းရွက်တွေပဲကျန်သည်။

လူတွေကလည်း အများကြီးရှိနေသေးသည်။ ထပ်ရောင်းမယ် ဆိုရင် ရောင်းလို့ရနေသေးတာမို့ ပေတူးက အဘဦးသန်းရင်ဆီ အပြေးကလေးသွားပြီးမေးသည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ ဘုရားဖူးလာသူတွေနှင့်ပြည့်ကျပ်နေတာမို့ အတော့်ကိုတိုးယူ ရသည်။ အဘရဲ့ရုံးခန်းထဲမှာလည်း လူတွေမနည်းလှ။ သူ့ကို တွေ့တော့ အဘက လှမ်းမေးသည်။

“ပေတူးရေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး အဘ၊ ငါးစာတွေကုန်ပြီ၊ အဲဒါ ထပ်ရောင်း

ရဦးမလားလို့ အဘကိုလာမေးတာ”

“ကုန်ရင်တော်လိုက်တော့ကွာ၊ သိမ်းလိုက်တော့ သိမ်းပြီးရင် မင်းတို့အဘဆီလာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီးတော့ အဘဆီပြန်လာ ခဲ့ကြသည်။ ရောင်းလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ပေတူးက အဘကို အကုန် အပ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အဘကို ဈေးကောက်ကောက်ပေးဦးကွာ၊ ဒီမှာ ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်လေးယူ၊ ဈေးကောက်ပိုက်ဆံရပြီးတဲ့သူကို ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုပေး၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကောက်လို့ပြီးရင် အဘဆီ ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

ပေတူးက ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်လေးယူပြီး ဈေးသည်တွေရှိရာ ဘုရားအဝင်ဝစောင်းတန်းဆီကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ပေါက်စကတော့ နောက်မှနေ ပေစောင်း ပေစောင်းနှင့်။ တကယ်တော့ ပေတူးလည်း ဒီအလုပ်တွေမြန်မြန်ပြီးစေချင်နေပြီ။

ဈေးသည်တွေ အများကြီးမဟုတ်။ ဒါကြောင့် ပေတူးက ခပ်သွက်သွက်လေးလုပ်လိုက်သည်။ ရလာသည့် ပိုက်ဆံနှင့် ကျန်နေသည့် ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်ကိုသွားပြန်ပေးတော့ အဘက

“မင်းတို့ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးပြီလား”

“မသောက်ရသေးဘူး အဘ”

“အေး ဒါဆို ဆန်ပြုတ်သွားသောက်လိုက်ကြဦး၊ ကျန်မှ ကျန်သေးရဲ့လားမသိဘူး၊ သွား သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ” ဆိုပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ဆန်ပြုတ်တိုက်တဲ့

ဆီကို အပြေးကလေး သွားလိုက်ကြသည်။ ဟိုရောက်တော့ ဆန်ပြုတ်ကုန်လို့ တင်ထွန်းတို့တွေ အိုးတွေခွက်တွေပင် ဆေးကြော နေကြပြီ။

“တင်ထွန်းရေ ဆန်ပြုတ်တွေ ကုန်ပြီလား”

“ကုန်တာကြာလှပါပေါ့လားကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က စောစောမှမလာတာ”

ထိုစဉ် တင်ထွန်းတို့နှင့်အတူ အိုးတွေခွက်တွေဆေးရာမှာ ကူညီနေသော အဘွားဒေါ်မြမေက လှမ်းမေးသည်။

“ဟေ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် မသောက်ရသေးဘူးလား”

“ဘယ်သောက်ရဦးမှာလည်း အဘွားရယ်”

“လာ လာ အဘွား ဒီမှာတစ်ပန်းကန်တော့ ဖယ်ထားတယ်၊ မင်းတို့ မျှသောက်ကြ”

ပေတူးနဲ့ပေါက်စ ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကို တစ်ယောက် တစ်ဖွန်းသောက်လိုက်ကြတာ ခဏလေးနဲ့ပြောင်သွားသည်။ မလောက်မငှမို့ သောက်လို့က အလွန်ကောင်းလှသည်။ သူတို့ လုပ်စရာတွေ အကုန်လုပ်ပြီးတာနဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးရှေ့ကိုရောက်သွား ကြသည်။ မြန်မာဆိုင်းဝိုင်းကြီးက ဝါဆိုပွဲလာ ဧည့်သည်တွေကို ဖျော်ဖြေဖို့ ဧည့်ခံတီးလုံးပင် စတီးနေပါပြီ။ ဘုရားစောင်းတန်းထဲမှာ လည်း တခြားနေရာတွေမှာ လူတွေမရှိသလောက်ဖြစ်သွားပြီး ဆိုင်းဝိုင်းရှေ့မှာ လာစုနေပါပြီ။

ထိုအချိန်မှာ အဘဦးသန်းရင်တစ်ယောက်ကတော့ ဘုရား တန်ဆောင်းတစ်ခုလုံးအနှံ့ လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်ရှုနေလေသည်။

x x x x x

တင်ထွန်းက စိုနေသောလက်ကိုသုတ်ပြီးတာနဲ့ အပြင်ထွက်ဖို့

တာစုလိုက်သည်။ ဒါကို သူ့မမကြီးကတွေ့တော့ သူ့အမေကို လှမ်းပြောသည်။

“အမေရေ . . . ဟောဒီမှာ အမေသား ထမင်းအခုပဲ စားပြီး တယ်၊ အခုအပြင်ထွက်တော့မယ်၊ အမေသားကို ကြည့်ပြောဦးနော်၊ သမီးတို့ဆေးလိပ်ခုံမှာပြောနေကြတာ ဟိုတလောက ဘုရားထဲက ပစ္စည်းတွေပျောက်တာ သူခိုးတွေက ကလေးတွေကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး တစ်ပတ်ရိုက်သွားတာလို့ပြောနေကြတယ်နော်၊ အားအားရှိ ဘုရားထဲပဲသွားနေကြတာ၊ တော်ကြာ ကြံရာပါတွေဖြစ်နေဦးမယ်”

“မမကြီးကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဘုရားထဲကပစ္စည်းကို ခိုးပါမလား မဟုတ်တာ”

“နင်တို့မခိုးမှန်း သိတာပေါ့၊ နင်တို့ကို သူခိုးက အသုံးချ သွားမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ၊ နင် အခု ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ”

“ဒီအချိန်ကြီးမှတော့ ဘုရားထဲသွားပါမလားဗျာ၊ ပေါက်စတို့ အိမ်သွားမလို့ မယုံရင် နောက်ပြီးကျ မမကြီး လှမ်းအော်ခေါ် ကြည့်လိုက်”

တင်ထွန်းက သူ့မမကြီးကိုလှမ်းပြောရင်း တံတားပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ကလေးလျှောက်လာခဲ့သည်။ ပေါက်စတို့အိမ်ကို တင်ထွန်းရောက်သွားတော့ ပေါက်စက အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီနေပြီ။ လောက်စာလုံးတွေနဲ့ လေးခွနှစ်လက်ထည့်ထားတဲ့ လွယ်အိတ် တစ်အိတ်။ အဲဒီလွယ်အိတ်ကို လှေပေါ်တင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် မအူတောတန်းဘက်ကိုလှော်လာလိုက်ကြသည်။

မအူတောစပ်ကိုရောက်တော့ လူသူလေးပါးအရိပ်အယောင် ကို ကြည့်ပြီး မအူတောထဲကို ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ရည်ရွယ်ရာ သပြေပင်ဆီကိုခပ်မြန်မြန်လေးလှော်သွားလိုက်ကြ၏။ သပြေပင်ဆီရောက်တော့ တင်ထွန်းက စောစောကလွယ်အိတ်ကို

ကောက်လွယ်ပြီး သပြေပင်ပေါ်တွယ်တက်လိုက်သည်။ မြင်ကွင်း
ကောင်းသော သစ်ကိုင်းခွဆုံတစ်နေရာမှာ သူလွယ်လာသော
လွယ်အိတ်ကို အခိုင်အခံ့ချည်နှောင်ထားခဲ့ပြီး သစ်ပင်ပေါ်ကနေ
ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ပေါက်စကတော့ သပြေပင်ကိုကိုင်ပြီး လှေပေါ်ကနေ
ဟိုကြည့်လိုက်၊ ဒီကြည့်လိုက်နဲ့။ တင်ထွန်းက လှေပေါ်ကို အသာ
အယာဆင်းလိုက်သည်။ လှေပေါ်မှာ တင်ထွန်းထိုင်ချလိုက်တာနဲ့
ပေါက်စကလှေကို မအူတောထဲကနေ ပြန်ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ပေါက်စ လာတဲ့လမ်းအတိုင်းပဲ ပြန်ထွက်ကွ၊ နောက်ပြန်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်”

“အေးပါကွ ငါလည်း သိပါတယ်”

ဒီလိုရေတက်ချိန်တွေဆိုရင် အပင်တွေပေါ်မှာ မြွေတွေ
ဘာတွေရှိနေတတ်သည်။

“မနက်ကျရင် မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

“မင်းကလည်းကွာ ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
ပေါက်စရာ၊ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင်
အဲဒီသူခိုးက မင်းမြူးကို လာလာခိုးဖော်နေမှာပဲ”

ပေါက်စက တင်ထွန်းစကားကို ဘာမှပြန်ပြီး မတုံ့ပြန်တော့။
သူလည်း ဒီသူခိုးကို တော်တော်ဒေါသဖြစ်နေပါပြီ။ သူများ
ပစ္စည်းကို အချောင်လိုချင်တဲ့သူခိုးကို နာနာလေးဆုံးမချင်ပါသည်။

သူ့မြူးထဲက ငါးတွေပျောက်ပျောက်နေတာ လေးငါး
ခြောက်ရက်ရှိနေပါပြီ။ အစကတော့ သူ့ရဲ့ပေါ့လျော့မှုလို့ထင်ခဲ့တာ
နောက်ကျမှ သူ့မြူးတွေ တစ်ယောက်ယောက်ခိုးဖော်နေမှန်း
သတိထားမိသည်။ အဲဒီကတည်းက သူခိုးဘယ်အချိန်လာသလဲ
သိရအောင် မြူးဖော်ချိန်ကို သတိထားပြီး ပြောင်းပြောင်းကြည့် သည်။

သူခိုးက သူ့ထက်လက်ဦးသွားတာချည်းပဲဆိုတာ သတိထား မိသည်။
မနက်လင်းလင်းချင်း သွားဖော်ကြည့်တာတောင်မှ သူခိုးက
လက်ဦးသွားပြန်တာဆိုတော့ သူခိုးလာတဲ့အချိန်က မနက် အစောကြီး
မိုးမလင်းခင်ဆိုတာ သေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ ကြောင့်
မနက်အစောကြီးထဲပြီး အဲဒီသူခိုးကိုဆုံးမဖို့ သူတို့ နှစ်ယောက်
ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ပေါက်စ ငါ့ကိုမင်းလာနှိုးနော်”

တင်ထွန်းက လှေပေါ်ကနေ တံတားပေါ်ကို လှမ်းတက်ရင်း
ပြောသည်။ “အေးပါကွ”ဟု ပေါက်စက လှေထဲက ရေတွေပက်ထုတ်
နေရင်း ပြန်ပြောသည်။ ပေါက်စလည်း သူ့ဘာသာသူခိုးမှာ မဟုတ်။
သူ့အဖေကို နှိုးခိုင်းရမည်။

x x x x x

သူတို့နှစ်ယောက် ရေထဲကို အသံမကြားရအောင်
ဆင်းလိုက်သည်။ စောစောစီးစီးမို့ ရေထဲဆင်းဆင်းချင်း အေးခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ အေးပေမယ့်လည်း သူတို့ရဲ့ဦးတည်ရာ မအူပင်
တောဆီကို ရေသံမကြားရအောင် ကိုယ်ဖော့ပြီးကူးလိုက်၊ ရေငုပ်ပြီး
သွားလိုက်နဲ့လာခဲ့ကြသည်။ ရေထဲမှာ ကျင်လည်ကြသူတွေမို့
သူတို့အတွက် အခက်အခဲမရှိ။ သူတို့ဦးတည်ရာ သပြေပင်ဆီ
ရောက်တော့ တင်ထွန်းက အရင်ရှေ့ကတက်သည်။ ပေါက်စက
သူ့နောက်က လိုက်တက်သည်။ လွယ်အိတ်ချည်ထားရာ သစ်ကိုင်း
ခွဆုံမှာ တင်ထွန်းက သေသေချာချာခွပြီးထိုင်လိုက်သည်။ ပေါက်စ
ကလည်း တင်ထွန်းဘက်က သစ်ကိုင်းခွဆုံမှာ အကျအန
ထိုင်လိုက်သည်။

နေရာကျပြီဆိုတာနဲ့ တင်ထွန်းက ချည်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကို

ဖြုတ်ပြီး သူ့ကိုယ်မှာသိုင်းပြီး လွယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေးခွတစ်လက်နဲ့ လောက်စာလုံးတချို့ကို ပေါက်စကိုလှမ်းပေးပြီး နောက်ထပ်လေးခွတစ်လက်ကိုလွယ်အိတ်ထဲမှထုတ်ကာ အဆင်သင့်ပြင်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်အထိ အလင်းရောင်မလာသေး။ ဒီတော့ သူတို့လည်း ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ ပေါက်စ မြူးထောင်ထားတဲ့ နေရာနဲ့ အခုသူတို့နေရာယူထားတဲ့သစ်ပင်က ခဲတစ်ပစ်လောက် တောင် မဝေး။ ဒါပေမဲ့ မှောင်နေသေးတာမို့ အဲဒီနေရာကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲမတွေ့ရသေး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမှောင်ထဲကိုပဲ သူတို့ နှစ်ယောက် ပြူးပြဲပြီးကြည့်နေကြရသည်။ ခြင်ကိုက်တာတောင် လှမ်းမရိုက်ရဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ဆိုင်းနေစဉ်မှာ အရှေ့အရပ်ဆီမှ အလင်းရောင်က ဖြည်းဖြည်းချင်းပေါ်လာနေပြီ။ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဦးတည်ရာ အရပ်ဆီကိုပဲ အကဲခတ်နေကြသည်။ အခုထိတော့ ဘာမှ မထူးခြားသေး။ အားလုံးသော အရာများက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်။

သစ်ပင်ခွဆုံမှာ အကြာကြီးထိုင်နေရတော့ ညောင်းလာတာမို့ ပေါက်စက ဟိုလှည့်ဒီလှည့်လုပ်သည်။ ဒါကိုတွေ့တော့ တင်ထွန်းက တိုးတိုးလေးလှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ငြိမ်ငြိမ်နေကွ”

“တင်ထွန်း ဟိုးမှာကြည့်ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ လှေလားမသိဘူး”

တင်ထွန်းက ပေါက်စညွှန်ပြရာကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရေပြင်ပေါ်မှာ လှေတစ်စီး။ ဒီဘက်ကို လှော်လာနေသည်။ သူ့ကိစ္စရှိလို့ သွားတဲ့လှေမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာမို့ ကြည့်ရုံသာကြည့်နေကြသည်။ လှေပေါ်မှာ လှော်လာသူ

တစ်ယောက်တည်း။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်နေဆဲမှာပင် ထိုလှေက မအူပင်တောဟိုဘက်ကရေလမ်းကိုမသွားဘဲ သူတို့နှစ်ယောက် ရှိရာ မအူပင်တောဘက်ကို လှည့်ဝင်လာသည်။ သူတို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုလှေက မအူပင်တောစပ်က ပေါက်စ မြူးထောင်တဲ့ နေရာဆီကိုဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး မြူးထောင်ထားရာ ကြိုးတန်းကို လှမ်းဆွဲသည်။

ဒီသူခိုးတော့ ငါနဲ့တွေ့မယ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးထားပေမယ့် နဖူးတွေ၊ ခူးတွေလည်း ကြုံရော ပေါက်စခြေဖျားတွေ လက်ဖျားတွေအေးစက်လာပြီး ခူးတွေတုန်ချင်လာသည်။ လေးခွကိုင်ထားသော လက်ပါတုန်လာသည်။

တင်ထွန်းကတော့ သူခိုးက မြူးကြိုးကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ကတည်းက လေးခွနဲ့လောက်စာလုံးက အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ သူခိုးက မြူးကို ရေထဲကနေ လှေပေါ်လည်းဆွဲတင်လိုက်ရော လေးခွကို သေသေချာချာချိန်ပြီး ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပစ်ချက်က နည်းနည်းလေးလွဲပြီး လှေနံရံကိုပဲ “ဒေါက်ခနဲ” သွားထိသည်။ ချက်ချင်းပဲ လွယ်အိတ်ထဲက လောက်စာလုံးကိုထပ်နှိုက်ပြီး ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ချက်ကတော့ ပစ်မှတ်ကိုကွက်တိ။ သူခိုး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။ နောက်ထပ်တစ်ချက်။ ဒါလည်း ကျောကုန်းကိုထိတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

တင်ထွန်းက တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်ပစ်နေတာကိုမြင်ရတော့မှ သူခိုးကိုလည်း တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်ထိနေတာတွေ့တော့မှ ပေါက်စလက်တွေအတုန်ရပ်သွားပြီး ပထမဦးဆုံးတစ်ချက်ကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထိချက်ကလွဲပြီး ရေထဲကိုရောက်သည်။ နောက်တစ်ချက် ကျတော့မှပဲ ပစ်မှတ်ကို မိမိရရထိသည်။

ဒေါက်ခနဲ လှေနံရံကို တစ်စုံတစ်ခုအရှိန်နဲ့လာထိသည့်

အသံကြောင့် လှေပေါ်မှလူက ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားသည်။ ဘာလဲလို့ကြည့်လိုက်တော့ လောက်စာလုံး။ အဲသလိုကြည့်နေစဉ် မှာပဲ လက်ပြင်တစ်နေရာမှာ ပူခနဲဖြစ်သွားတာကြောင့် လန့်ပြီး တော့ တုန်သွားသည်။ တစ်နေရာကနေ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုချောင်းပြီးလေးခွနဲ့ဆော်နေပြီ။ အခြေအနေကိုရိပ်စားမိလိုက်တာနဲ့ လှေပေါ်မှလူက သူ့အနားရှိ သစ်ပင်ပင်စည်ကိုတွန်းပြီး လှေကိုနောက်ဆုတ်ဖို့ပြင်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျောကုန်း တစ်နေရာမှ ပူခနဲဖြစ်သွားပြန်တာမို့ လှော်တက်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး အားကုန်ကြိုးလှော်လိုက်သည်။ လှော်လိုက်သည့်အချိန်ကြောင့် လှေက ရိပ်ခနဲရွေ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် နံဘေးကိုတစ်ချက် လှေခံရုံကိုတစ်ချက် တစ်ပြိုင်နက်ထိသည်။ ဒါက သူ့ကိုဆော်နေတာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပြနေတာမို့ မနားတမ်း အားကုန်လှော်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဒါတောင် လောက်စာလုံး တွေက သူ့နံဘေးကို အတော်ဝေးဝေးအထိ လိုက်လာနေသေးသည်။

ကမူးရှူးထိုးထွက်ပြေးတဲ့ လှေသမားငါးသူခိုး အဝေးကြီး ရောက်သွားတော့မှ တင်ထွန်းနှင့် ပေါက်စက လေးခွပစ်တာကို ရပ်လိုက်သည်။

“မင်း ငါးသူခိုး နောက်မလာရဲတော့ပါဘူးကွာ၊ တော်တော် အီစလံဝေသွားလောက်ပြီ”

တင်ထွန်းပြောတာ တကယ်ကိုမှန်လေသည်။ နောက်ရက် တွေမှာ သူ့မြူးတွေကို ဘယ်သူမှလာမခိုးတော့။ ပေါက်စ တကယ်ကို စိတ်ချမ်းသာသွားရလေသည်။ အဲဒီနေ့က ရလာတဲ့ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေထဲက တစ်ဝက်ကို တင်ထွန်းကိုခွဲပေးလိုက်သည်။ တင်ထွန်းက ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေက သူ့အတွက် နှစ်ရက် သုံးရက်စာမို့ သဘောကျသွားသည်။ အိမ်ကိုပြန်လာတဲ့ တင်ထွန်း မျက်နှာက

မိုရသည်မျက်နှာ။

x x x x x

“ဟေ့ ကောင်လေးတွေ လာကြ လာကြ၊ မုန့်ဟင်းခါးတွေ လာစားကြ၊ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ဦး၊ စားပြီးတော့မှ သိမ်းလိုက် ကြတော့”

ဘုရားမျက်နှာတော်ဖွင့်ပြီးလို့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေသိမ်းဆည်း နေသော သူတို့ကလေးတစ်သိုက်ကို အဘဦးသန်းရင်က လှမ်းပြော တာမို့ သူတို့တွေက လုပ်လက်စတွေကိုချထားခဲ့ကြပြီး မုန့်ဟင်းခါး စားဖို့ ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ အဲဒီမှာ မုန့်ဟင်းခါးတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ မင်းတို့အဝသာစား ပြီးရင် ဒီမှာ အချိုပွဲတွေလည်းရှိသေးတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟာ... မိုက်တယ်ကွာ”

မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးရင် ဘုန်းကြီးပွဲကျအချို့ပွဲ ဆက်စားရမယ် ဆိုတော့ အစားမက်သူ တင်ထွန်းက ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။ မုန့်ဟင်းခါးတွေလည်း တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန်။ ပြီးတာနဲ့ အချို့ပွဲဆီကို ဆက်လိုက်ကြသည်။ အချို့ပွဲပန်းကန်ထဲမှ မုန့်တွေ ကုန်တော့မှ ရပ်လိုက်ကြသည်။

စားပြီးတာနဲ့ အဘက သူတို့တစ်တွေကိုလှမ်းမပြောခင် ထလိုက်ကြပြီး သူတို့လုပ်ရမည့်အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်လိုက်ကြ သည်။ အဘက စားစရာရှိတာစားပြီး လုပ်စရာရှိရင်လည်း မပျင်း ကြဖို့ သူတို့ကို အမြဲပြောလေ့ရှိသည်ကိုး။

လုပ်စရာရှိတာတွေ အားလုံးပြီးသွားတော့ သူတို့တစ်တွေ ပြန်တော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြောဖို့ အဘကိုလိုက်ရှာတော့ ဘုရားတန်ဆောင်းအဝင်ဝနားမှာ ဧည့်သည်တချို့နှင့် စကားပြောနေ

သော အဘကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ အဲဒါနဲ့ ပေတူးကပဲ အဘဆီကို သွားလိုက်သည်။

“အဘရေ ကျွန်တော်တို့ပြန်တော့မယ်”

အဘက ပေတူးကိုလှည့်ကြည့်ပြီး

“ပေတူးရေ... ခဏလေးကွာ၊ မင်း ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ၊ ဒီနေ့ပုသိမ်နေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင် အဘကို တစ်ခုကူညီဦးကွာ၊ ဒီက ဧည့်သည်တွေ ကို တို့ဘုရားကြီးအကြောင်း မင်းပြောပြပေးပါလား”

အဘနံဘေးတွင်ရပ်နေသော ဧည့်သည်မိသားစုက ပေတူးကို ဝိုင်းပြီးကြည့်ကြသည်။

“ဒီကလေးက ဒီဘုရားကြီးအကြောင်း သေသေချာချာ သိပါ့မလား အဘ”

ဧည့်သည်အမျိုးသမီးက အဘကိုပြောတော့ အဘက

“ဒါတော့ စိတ်ချ၊ သမီးတို့သိချင်တာတွေမှန်သမျှ သူပြောပြ နိုင်ပါလိမ့်မယ်ကွဲ့၊ ကဲ ပေတူးရေ ဒီဧည့်သည်တွေကို မင်းပဲ လိုက်ပြ ပေးလိုက်”

“အဘ တင်ထွန်းကိုပါခေါ်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

ပေတူးစကားကြောင့် အဘဦးသန်းရင်က တင်ထွန်းကို လှမ်းခေါ်သည်။

“တင်ထွန်းရေ ခဏလာပါဦးကွာ”

အဘ ဦးသန်းရင်လှမ်းခေါ်တော့ တင်ထွန်းက အပြေး ကလေး လာသည်။

“တင်ထွန်းရေ... ပေတူးနဲ့ မင်းနဲ့ ဒီဧည့်သည်တွေကို

လိုက်ပြပေးကွာ၊ ဟုတ်လား”

အဘဦးသန်းရင်က အဲသလိုပြောပြီး ဘုရားတန်ဆောင်း အတွင်းကို ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ကဲ လာ လာ ဦးလေးတို့ အဒေါ်တို့ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားမုခ်ဝ ကို ပြန်သွားကြရအောင်၊ အဲဒီနေရာကနေစပြီးပြောပြရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ပေတူးက ဧည့်သည်မိသားစုကိုဦးဆောင်ကာ ဘုရားမုခ်ဝ ဆီကို ဘုရားစောင်းတန်းအတိုင်းလျှောက်လာကြသည်။ တင်ထွန်း ကတော့ ဧည့်သည်မိသားစုရဲ့နောက်က လိုက်လာသည်။ ဧည့်သည် မိသားစုမှာက လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်။ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ အကြီးက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး၊ အငယ်က ယောက်ျားလေး။ အကြီးဆုံးမိန်းကလေးက သူတို့တစ်တွေထက် လေးငါးခြောက်နှစ်လောက်ကိုငယ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သူဌေးတွေဆိုတာ သိသာနေသည်။

ဘုရားမုခ်ဝရှိ “အတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီး” ဆိုသော စာတန်းနှင့် သူ့အောက်က ‘၁၂၅၃ ခုနှစ်’ ဆိုသော စာတန်းများကို ညွှန်ပြပြီး ပေတူးက စပြောသည်။

“ဒီအတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီးကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၅၃ ခုနှစ်မှာ ယာမာကျောင်းရဲ့ ပထမဦးဆုံးကျောင်းထိုင် ဆရာတော်က ဦးဆောင်ပြီး မြို့သူမြို့သားတွေ၊ နယ်သူနယ်သား တွေရဲ့ စေတနာသဒ္ဓါတရားတွေနဲ့ ဆောက်လုပ်တည်ထားကိုးကွယ် ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နောက်ဆုံး ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ သီပေါမင်းပါတော်မူပြီး အချိန်လို့ ဆိုလို့ရမှာပါ”

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်သည်မိသားစု၏ကလေးအငယ်က

အပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး

“မေမေ ငှက် ငှက်”

ကလေးအမေက သူ့သားလက်ညှိုးညွှန်ပြရာကိုကြည့်ပြီး

“အဲဒါ ဒေါင်း သားသားရဲ့၊ ဒေါင်းက ဒီဘက်မှာတစ်ကောင်၊
ဟိုဘက်မှာတစ်ကောင် ကိုရေ. . . ကြည့်ပါဦး ဒေါင်းရုပ်တွေက
တော်တော်လှတယ်နော်”

“အေး လှတယ်ဆိုတာထက် ကျက်သရေရှိတယ်ဆိုတဲ့စကားက
ပိုပြီးသင့်တော်မှာပေါ့”

ဧည့်သည်လူကြီး၏စကားလုံးရွေးချယ်သုံးတတ်ပုံကို ပေတူး
သဘောကျသွားသည်။ မှန်ပါပေသည်။ သူတို့ဘုရားမုခ်ဦးမှ
ဒေါင်းရုပ်နှစ်ရုပ်က အရွယ်အစားရော ပုံသဏ္ဌာန်ကပါ ကျက်သရေ
ရှိရှိ တင့်တယ်လှပနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဒီဒေါင်းရုပ်တွေရဲ့ အနုပညာလက်ရာကို
ကြည့်ရုံနဲ့တင် ကျွန်တော်တို့မြန်မာ့ရိုးရာအနုပညာရဲ့ အဆင့်
အတန်းကို အကဲဖြတ်လို့ရလောက်ပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကလေးအငယ်ကောင်က အဝင်မုခ်ဦး
တိုင်လုံးကြီးဆီကို ပြေးထွက်သွား၏။ သူ့အမေက ကလေးနောက်ကို
အပြေးလိုက်ရင်း

“ကိုရေ ဒီမှာလဲ ကြည့်ပါဦး၊ တိုင်လုံးကြီးတွေကလည်း
အကြီးကြီးတွေပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီး ရေရှည်
တည်တံ့ခိုင်မြဲစေဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုမျိုး တိုင်လုံးကြီးတွေကို
ကြီးကြီးမားမား စိုက်ထူထားခဲ့ကြတာပါ။ ဒီလိုတိုင်လုံးမျိုး ၂၅၀
ကျော်နဲ့ ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီးကို အခိုင်အခံ့တည်ဆောက်

ခဲ့ပါတယ်”

ပေတူးက သူ့ပြောပြတာတွေကို စိတ်ဝင်တစားရှိရဲ့လား
လို့လည်း တစ်ချက်တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရသေးသည်။

“အဲဒီတိုင်လုံးကြီးတွေကို အပေါ်ပိုင်းက အမိုးနဲ့
မျက်နှာကြက်တွေ တပ်ဆင်ဖို့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ချိတ်ဆက်ထားတဲ့
သစ်သားချောင်းကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုရယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ နည်းနည်းနောနော
သစ်ချောင်းကြီးလား၊ အဲဒါဘာသစ်တွေလည်း မသိဘူးနော်”

“ကျွန်းသစ်တွေပါ အန်တီ၊ ဒီဘုရားတန်ဆောင်းတစ်ခုလုံးမှာ
သုံးထားခဲ့တဲ့ သစ်တွေမှန်သမျှ အကုန်လုံး ကျွန်းသစ်တွေချည်းပါပဲ၊
ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီးဆောက်တုန်းက ဒီနားက ပန်းလှိုင်မြစ်
ကမ်းပါးမှာပဲ လွှစင်တွေထိုးပြီး လိုသမျှသစ်တွေကို ဆွဲယူခဲ့ကြ
တယ်လို့ အစဉ်အဆက်ပြောခဲ့ကြပါတယ်”

“ဒါဆို ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီးတစ်ခုလုံးအတွက်ဆို
ကျွန်းသစ်တွေ နည်းနည်းနောနောကုန်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တန်ကို
ထောင်နဲ့ချီသွားနိုင်တယ်နော်”

“အဲဒါ တို့တွေ တစ်ချိန်က ဘယ်လောက်ချမ်းသာခဲ့ကြတယ်
ဆိုတာရယ်၊ တို့လူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း
ဘယ်လောက်မြင့်မားခဲ့သလဲဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးမြင်နိုင်တဲ့
အချက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် ကို၊ ဒါတောင် ဒီမြို့ကလေးက မြစ်ဝ
ကျွန်းပေါ်က မထင်မရှား မြို့သေးသေးလေးတစ်မြို့ပဲရှိသေးတာ”

“ဒီမြို့ကလေးမှာ ဒီလိုကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဘုရားတန်ဆောင်း

ကြီးရှိနေတာက ဒီမြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ ဘာသာသာသနာအပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ သဒ္ဓါတရားကိုပြနေတာပဲပေါ့”

ပေတူးက ဧည့်သည်လင်မယား အချီအချပြောဆိုနေကြ တာကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျစွာ နားထောင်နေမိလေသည်။

“ကဲ လာ လာ ကလေးတို့ တို့ကို ဘုရားတန်ဆောင်းထဲ လိုက်ပြပါဦး”

ပေတူးနှင့် တင်ထွန်းက ဘုရားဖူးမိသားစုကို အဝင်ဝကနေ စောင်းတန်းအတိုင်း ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်းကို လိုက်လံရှင်းပြ ကြသည်။ လူကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ရှင်းပြသည်ကို နားထောင် နေချိန်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်က ပြေးလိုက်ဆော့လိုက်၊ ဗုဒ္ဓဝင် ပန်းချီကားတွေကို မော့ကြည့်လိုက်နှင့်။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်အဝင်ဝ ဘုရားမျက်နှာစာရှေ့ရောက်တော့ အတုလမာရဇိန်ဘွဲ့ခံ သွန်းတော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို မိသားစုအားလုံးက ဦးချကန်တော့ကြပြီး အလှူခံပုံးထဲကို အလှူငွေများ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းကြသည်။

အဲဒီကနေမှ လိပ်ကန်ဘက်သို့ထွက်သော တောင်ဘက် တံခါးပေါက်ကို ရောက်လာရာမှာ ကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သဘောကျသွားကြသည်။

ရေကန်ကြီး တစ်ကန်။ ထိုကန်အလယ်မှာ စေတီလေးတစ်ဆူ။ ယင်းစေတီဆီကိုသွားဖို့ရာ အမိုးပါသော အခိုင်အခံ့ သစ်သား တံတားကြီးတစ်ခု။ အဲဒီတံတားပေါ်ကနေ ငါးစာကျွေးနေကြတာကို မြင်နေကြရသလို ရေထဲမှာလည်း ငါးတွေကပေါ်လာလိုက်၊ ငုပ်သွားလိုက်။

ငါးစာရောင်းသူထံမှ ပေါက်ပေါက်တွေဝယ်ပြီး ကလေး နှစ်ယောက်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပစ်ချကျွေးနေကြရာ ငါးတွေ ကလည်း ရေပေါ်က အစာတွေကို တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်

သူ့ထက်ငါ အလှအယက်စားသောက်နေကြလေသည်။ ဒါတွေကို ကလေးတွေသာမက လူကြီးတွေကပါ သဘောကျနေကြတော့သည်။

“ဘာငါးကြီးတွေလဲ မသိဘူးနော်၊ အကြီးကြီးတွေပဲ”

နံဘေးမှာရှိနေသည့် တင်ထွန်းက

“ငါးမြစ်ချင်းတွေပါ။ ဟိုးက အကောင်ကြီးတွေလား၊ အဲဒါက ငါးကြင်းပေါ့၊ ဒီပြင် တခြားငါးတွေလည်း အများကြီးရှိသေးတယ်၊ လိပ်တွေလည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ရှိတယ်”

ကလေးတွေ ငါးစာကျွေးနေစဉ်မှာ ပေတူးက ဒီကန်ကြီးက ဘုရားကုန်းတော်တည်ဆောက်ရန်မြေဖို့ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော တွင်းကြီးကို ပတ်ပတ်လည်အုတ်စီ၍ ရေကန်အဖြစ် အခိုင်အခံ့ တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ငါးများ၊ လိပ်များကို ဘေးမဲ့ပေးကာ မွေးမြူထား ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြ၏။ နွေရာသီ ရေများနည်းပါးလာ သည့်အခါမှာလည်း ပန်းလှိုင်မြစ်မှရေကို အင်ဂျင်စက်များဖြင့် မောင်းတင်ကာ ရေသွင်းပေးခြင်းကြောင့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရေအပြည့်ရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

လိပ်ကန်မှပြန်ထွက်လာတော့ တင်ထွန်းက ဦးဆောင်ပြီး နောင်တော်ကြီး ဘုရားတန်ဆောင်းဆီသွားကြသည်။ နောင်တော်ကြီး တန်ဆောင်းက ဘုရားတန်ဆောင်းကြီး၏အရှေ့ဘက်ကို ကိုက် သုံးရာအကွာလောက်မှာ တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနောင်တော် ကြီး ရုပ်ပွားတော်မှာ အတုလမာရဇိန်ရုပ်ပွားတော်ကြီးအဖြစ် ဦးစွာ ပထမသွန်းလုပ်တော်မူသော ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်ပြီး အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် စိတ်တိုင်းကျမဖြစ်ခဲ့ဘဲ နောက်ထပ်ရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူ သွန်းလုပ်တော်မူသောအခါမှ ရဟန်းရှင်လူအားလုံး ကြည်ညိုဦးခိုက်မဝဖြစ်ရသော ရုပ်ပွားတော်ကြီးဖြစ်လာရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဦးစွာပထမသွန်းလုပ်တော်မူသော ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို

နောင်တော်ကြီးဘွဲ့အမည်ဖြင့် ယခုလက်ရှိနေရာတွင် သီးသန့် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပါကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ထွန်းက ရှင်းလင်း ပြောပြသည်။

နောင်တော်ကြီးတန်ဆောင်းမှအပြန် စင်္ကြံလမ်း၏လက်ယာ ဘက်ရှိ မြေကွက်လပ်ကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ တင်ထွန်းက ပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာ အငြိမ့်တွေ၊ ဇာတ်တွေ ကတဲ့ဇာတ်ရုံကြီးရှိတယ်၊ သီတင်းကျွတ်တာနဲ့ ဇာတ်ရုံဆောက်ပြီး ပွဲတွေကကြတာပေါ့”

“ဟုတ်လား ဒါနဲ့နေပါဦးကွ၊ မင်းတို့အခုပြောပြတာတွေကို မင်းတို့ကို ဘယ်သူကပြောပြထားတာလဲကွ၊ ခုနက အဘကြီးလား”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူကမှ ပြောပြထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သိတာပဲ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကောင်လေးရာ”

တင်ထွန်းနှင့် ဧည့်သည်ဦးလေးကြီးတို့ အချီအချပြောနေစဉ် ပေတူးက ဝင်၍ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုပါ ဦးလေး၊ ဦးလေးတို့ ဘုရားထဲဝင်လာတုန်းက သတိထားမိခဲ့လား မသိဘူး၊ ဘုရားအဝင်မှာ အလှူခံဌာနရှိတယ်၊ အဲဒီအလှူခံဌာနက အဘဦးမောင်ရင်က ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီးရဲ့ ရာဇဝင်နဲ့ သမိုင်းကို အမြဲတမ်းပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ဒီအကြောင်းတွေကို နေ့တိုင်းလိုလိုကြားနေ မြင်နေကြရတော့ ကျက်စရာကိုမလိုဘဲ အလွတ်ရနေတော့တာပေါ့”

“အေးအေး ဒါဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ တစ်တွေ ကျောင်းရောနေကြသေးသလားကွ”

ဒီတော့ တင်ထွန်းကပြောသည်။

“ဒီကောင်ကနေတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မနေတော့ဘူး”

“ဪ... ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ မင်းက ဘယ်နှုတ်တန်း ရောက်ပြီလဲကွ”

“ရှစ်တန်းပါ ဦး”

“မင်းကရော စာတတ်သလားကွ”

“တတ်တာပေါ့ ဦးရ၊ ကျွန်တော်က လေးတန်း အောင်ပြီးတော့မှ မနေချင်တော့လို့ ကျောင်းထွက်လိုက်တာ”

“အေး အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဦးတို့မိသားစုကို အခုလို လိုက်ပြီးပြောပြပေးတဲ့အတွက် မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းတို့ကို တစ်ခုခုလက်ဆောင်ပေးချင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှပေးစရာမလိုပါဘူး ခင်ဗျ၊ အဘကလည်း ပြောထားပါတယ်၊ ဧည့်သည်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘာမှပြန်မတောင်းရဘူးလို့ ပြောထား ပါတယ်၊ မုန့်တွေဘာတွေကျွေးရင်တော့ စားလိုက်ပေါ့ကွာတဲ့”

“ဟုတ်ပြီကွာ၊ ကဲ တို့ဝယ်လာတဲ့မုန့်တွေထဲက သူတို့နှစ်ယောက် ကို တစ်ထုပ်စီပေးလိုက်ပါကွာ”

ကိတ်မုန့်ထုပ်တွေမြင်လိုက်ရကတည်းက တင်ထွန်းနဲ့ပေတူးတို့ နှစ်ယောက် အတော်ပျော်သွားပြီ။ သူတို့လိုမိသားစုတွေအတွက် ဒီလိုမုန့်မျိုးတွေက အလှူအတန်းတွေမှာသာ စားရလေ့ရှိသော အစားအစာများပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဧည့်သည်မိသားစုက အပြန်မှာ ကားပေါ်ကနေ လက်ပြနုတ်ဆက်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အိမ်အပြန်ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်တက်ကြွနေလေပြီ။

× × × × ×

သူ့အဖေနှင့် သူ့အမေ စကားတွေကြည်ကြည်သာသာပြောဆို

နေတုန်းမှာ တင်ထွန်းက အသာလေးလစ်ထွက်လာသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်နေသည်။ ဦးတည်ရာက တာပေါ်ကင်းတဲဆီ။

ဒီည ကင်းတဲမှာ ကင်းစောင့်တဲ့သူတွေ ထမင်းချက်စားကြမယ်လို့ ညနေက ဘောလုံးကန်ရင်းသိခဲ့ရသည်။ တာပေါ်ကင်းတဲကို တင်ထွန်းရောက်တော့ ခင်မောင်နိုင်တစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ရသည်။ တကယ်ဆို ဒီအချိန်လူစုံနေရမှာ။

“ဟေ့ကောင် ခင်မောင်နိုင်၊ ဘယ်သူမှမရောက်သေးဘူးလား”

“မင်းက အခုမှလာတယ် တင်ထွန်းရာ၊ ဒီမှာပြဿနာတက်နေပြီကွ”

“ဟ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ဒီတော့မှ ခင်မောင်နိုင်က ဇာတ်စုံခင်းပြသည်။ သူတို့တွေ ညကင်းစောင့်လျှင် ထမင်းချက်စားကြဖို့ တိုင်ပင်ထားကြသည်။ ကုလားက သူ့အိမ်မှာ ဟင်းတွေလာလာခိုးစားသည့် ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ရှိကြောင်းပြောပြီး အဲဒီကြောင်ကို သူ အပြတ်ရှင်းပြီး ကြောင်သားဟင်းချက်စားကြမယ့်အကြောင်းပြောတော့ အားလုံးက သဘောကျကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကုလားက ကြောင်ကို သူနည်း သူဟန်နဲ့ အပြတ်ရှင်းပြီး လွယ်အိတ်ထဲထည့်ကာ ကင်းတဲကိုယူလာသည်။ ပြီးတော့ ကင်းတဲမှာရှိတဲ့သူတွေကို ပေးထားခဲ့ပြီးပြန်သွားသည်။ ကျန်တဲ့တာဝန်က ကင်းတဲပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ပေတူးတို့၊ ပေါက်စတို့၊ ဖိုးကရင်တို့၊ ခင်မောင်နိုင်တို့ တာဝန်။ ခဏကြာတော့ သူတို့ကင်းတဲလေးရှိရာတာပေါ်ကို ဖိုးကရင်အမေရောက်လာသည်။

“သားရေ”ဆိုတော့ ဖိုးကရင်က “ဗျာ အမေ” ပေါ့။ ဒီအထိ

ကင်းတဲပေါ်က သူတို့တွေ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမေ့ကြောင်လေး ရှာမတွေ့လို့ နေ့ခင်းကတည်းက ထမင်းလည်း လာမစားဘူး၊ အဲဒါ မင်းများ တွေ့မိသလားလို့ လာမေးတာ”

“အမေ့ကြောင် ကြောင်မတွေ့နောက်လိုက်နေမှာပေါ့ အမေရာ၊ ပြန်လာမှာပါ”

ဖိုးကရင် အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ သူ့အမေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တာအောက်ပြန်ဆင်းသွားတော့သည်။ မြင်ကွင်းထဲကနေ သူ့အမေပျောက်သွားတော့မှ ဖိုးကရင် ရုတ်တရက်ချက်ချင်းဆိုသလို သတိရသွားပြီး ကုလားယူလာသော လွယ်အိတ်ကို သွားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှာက အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ကြောင်တစ်ကောင်။ ဖိုးကရင်က သေချာအောင် ကြည့်လိုက်တော့ ခုနက သူ့အမေလိုက်ရှာနေသော သူတို့အိမ်က ကြောင်ကလေး။ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကြောင်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေရင်း သူ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေဝိုင်းလာသည်။ ကျန်တဲ့သူတွေမှာလည်း အခြေအနေကိုရိပ်စားမိလိုက်တာမို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိကြတော့။

အဲဒါနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့၏ထမင်းချက်စားမည့် အစီအစဉ်ပျက်လေသည်။ ဒါကြောင့် အစီအစဉ်ပျက်ပြီဆိုပြီး အားလုံးလိုလိုအိမ်ပြန်သွားကြသည်။ ဒါပေမဲ့ တင်ထွန်းက လက်မလျှော့ချင်။ တစ်ခုမဖြစ်ရင် နောက်တစ်ခုဖြစ်ရမှာပေါ့ဆိုပြီး ပြန်သွားတဲ့သူတွေကို လိုက်ခေါ်သည်။ လူတွေပြန်စုံလာတော့ ဘာလုပ်စားကြမလဲ တိုင်ပင်ကြသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက

“မင်းတို့တွေ ပိုက်ဆံစုကြည့်လိုက်၊ ဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ ရှိတာနဲ့

ပဲလှော်သွားဝယ်ကြ၊ ငါ အိမ်မှာ ထန်းလျက်ခဲပြန်ယူမယ်”

ဒါနဲ့ပဲ သူတို့အားလုံး ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါသလဲမေးတော့ တစ်ယောက်မှ ပိုက်ဆံပါမလာ။ တစ်ပြားမှကိုမရှိ။

“မင်းတို့ပိုက်ဆံမရှိရင်နေတော့ကွာ၊ ငါလည်း ထန်းလျက်ခဲ ပြန်မယူတော့ဘူး”

ဆိုပြီး ခင်မောင်ထွန်းက ကင်းတဲလေးပေါ် လှဲအိပ်လိုက်လေ သည်။ ဒီတော့ တင်ထွန်းက

“ခင်မောင်ထွန်း မင်း ထန်းလျက်ခဲသွားပြန်ယူမလား၊ ငါ အုန်းသီးရအောင်ရှာလာမယ်”

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကအုန်းသီးရမလဲ တင်ထွန်းရာ၊ ဟုတ်မှလည်း လုပ်စမ်းပါ တော်ကြာ ငါတို့ပါ ပြေးပေါက်မှားနေပါ ဦးမယ်”

“ခင်မောင်ထွန်းရာ မင်းကလည်း ငါပါကွ၊ မင်းက ငါ့ကို ကုလားလိုကောင်မျိုးမှတ်လို့လား၊ မင်းထန်းလျက်ခဲသာရပါစေ၊ ခင်မောင်နိုင်လာ မင်း ငါနဲ့လိုက်ခွဲ”

ပြောပြောဆိုဆို တင်ထွန်းက ခင်မောင်နိုင်ကိုခေါ်ပြီး ကင်းတဲလေး၏အရှေ့ဘက်တာရိုးအတိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ ခင်မောင်နိုင်က မေးသည်။

“တင်ထွန်း မင်းဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

တင်ထွန်းက ခင်မောင်နိုင်အနားကိုကပ်ပြီး တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဘကြီး ဦးလူကြီးတို့ခြံထောင့်အုန်းပင်ပေါ်က အုန်းသီး သွားခဲ့မယ်၊ မင်းက တာအောက်ကစောင့်နေ၊ အုန်းသီး ငါ ပစ်ချ လိုက်တာကို ပြေးကောက်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ၊ မင်းမှာကြိုးတွေ ဘာတွေလည်း မပါပဲနဲ့”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းသာ အမှောင်ရိပ်မှာ သေချာစောင့်နေ”

“ဘကြီး ဦးလူကြီးတို့သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွ၊ ဒီအချိန် အိပ်ကြသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ၊ သူတို့အိမ်နဲ့ ငါတက်မယ့်အုန်းပင်က အဝေးကြီးပါ၊ ကြံဖန်ပြီးကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့”

ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။ ဘကြီး ဦးလူကြီးတို့ခြံက အကျယ်ကြီး။ သူတို့အိမ်နဲ့ ခြံထောင့်ကအုန်းပင်ဆိုတော့ အဝေးကြီး။ တော်ရုံ တန်ရုံဆို ဘယ်လိုမှကို မသိနိုင်။

အဲဒီခြံထောင့်ရောက်တော့ အခြေအနေကိုအကဲခတ်လိုက်ပြီး ဘာထူးခြားမှုမှမရှိတော့ တင်ထွန်းက ခြံစည်းရိုးပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ကြားကနေ ခြံထဲကို တိုးဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ဘက်ဆီက မီးရောင် မှိန်မှိန်ကို တွေ့နေရသေးတော့ မအိပ်ကြသေးတာသေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိ။ ခဏစောင့်ကြည့်နေရင်း ဘာထူးခြားမှုမှမရှိ တာကြောင့် အုန်းပင်နားကို ပြေးကပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူများတွေလုပ်သလိုမျိုး အုန်းပင်ပေါ်ကိုမတက်ခင် လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့လိုက်သေးသည်။ ပြီးတာနဲ့ အုန်းပင်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လှမ်းဖက်ပြီး တက်လိုက်သည်။

အုန်းပင်ကိုတက်နေရင်း အပင်တစ်ဝက်လောက်အရောက်မှာ ခဏနားရင်း ဟိုဟိုဒီဒီကိုလှမ်းကြည့်တော့ အားလုံးက မှောင်နဲ့ မည်းမည်း။ ဘာမှကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ လဆုတ်ရက်မို့ လကလည်း မထွက်သေး။ အုန်းပင်က အမြင့်ကြီးမဟုတ်တာရယ်၊ အပင်တွေ တက်နေကျဖြစ်တာရယ်ကြောင့် တင်ထွန်းအတွက် သိပ်ပြီး အပန်းတကြီးမရှိ။ အုန်းလက်တွေနားကိုရောက်တော့ စိတ်ချရသည့် အလက်တစ်ခုကိုလှမ်းဆွဲပြီး အုန်းလက်တွေအပေါ်ကို လှမ်းတက် လိုက်သည်။

အပင်ပေါ်မှာ အကျအနထိုင်ပြီးတော့မှ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မည့်

အုန်းသီးတွေကို လိုက်ကြည့်သည်။ ထန်းလျက်နဲ့စားဖို့ဆိုရင် အရည်ချောင်တာက အကောင်းဆုံး။ အရည်သောက်ဆိုရင်တော့ ဇွန်းခြစ်အနေအထားက အကောင်းဆုံး။ တင်ထွန်းက သူ့စိတ်ကြိုက် အုန်းသီးတစ်လုံးကိုရွေးပြီး အညှာပြုတ်သွားအောင် အုန်းသီးကို ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ သုံးလေးပတ်လောက် ဆွဲလိမ်လိုက်တော့ အုန်းသီးက အညှာပြုတ်ပြီး သူ့လက်ထဲပါလာသည်။ လက်ထဲ ပါလာသောအုန်းသီးကို သေသေချာချာကိုင်ပြီး အပြင်ဘက် တာစောင်းနေရာလောက်ကိုမှန်းပြီး ပစ်လိုက်သည်။ အုန်းသီးက သူ့မှန်းထားတဲ့အတိုင်း တာစောင်းကမြက်တောထဲကို ဘုတ်ခနဲကျသံ ကြားလိုက်ရသည်။

နောက်ထပ်တစ်လုံးကိုလည်း ခုနကအတိုင်း ဆွဲလိမ်လိုက် ပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်လုံးကျတော့ သုံးလေးပတ်လိမ်တာတောင် အညှာကပြုတ်မထွက်ဘဲ တင်းခံနေသည်။ အဲဒါကြောင့် နေရာ နည်းနည်းပြင်ထိုင်ပြီး အုန်းသီးကို အားနဲ့ဆွဲယူလိုက်သည်။ အရှိန်နဲ့ ဆွဲယူလိုက်တာကြောင့် တဲတဲပဲကျန်တဲ့ အုန်းသီးအညှာက ပြုတ်ထွက်သွားပြီး သူ့လက်ထဲကိုပါလာသည်။ အဲသလိုပါလာသည့် အုန်းသီးက ဘာနဲ့တိုက်မိလိုက်မှန်းမသိလိုက်ဘဲ သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားလေသည်။ တင်ထွန်းစိတ်ထဲမှာတော့ ‘ဟာ သွားပြီ’ဟု ထင်မိလိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို “အုန်း”ခနဲ အုန်းသီးပြုကျသံ ကြားလိုက်ရသည်။

တင်ထွန်းတစ်ယောက် အုန်းပင်ပေါ်မှာ မလှုပ်ရဲ။ ဘကြီး ဦးလူကြီးတို့အိမ်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ထူးခြားမှုမရှိ။ ဒီတော့မှ ခဏစောင့်ကြည့်ပြီး အုန်းသီးနောက်တစ်လုံးကို ဆွဲလိမ်သည်။ သုံးလေးပတ်လောက်လှည့်လိုက်တော့ အုန်းသီးက သူ့လက်ထဲပါလာ သည်။ စောစောက ပစ်ချသည့်နေရာလောက်ကိုမှန်းပြီး ပစ်

လိုက်သည်။ နောက်ထပ်တစ်လုံးကိုလည်း ထပ်ပြီး ပစ်ပေး လိုက်ပြန်တော့ သုံးလုံးဖြစ်ပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင်ထန်းလျက်နဲ့စားလို့ ရပြီ။ အရည်သောက်လေး တစ်လုံးနှစ်လုံးလောက်ခူးပြီးရင် တော်ပြီဆိုပြီး နေရာရွှေ့လိုက်သည်။ အဲသလိုနေရာအရွှေ့မှာ သူ့ခြေထောက်က ဘာကိုနင်းလိုက်မိလဲမသိ။ တစ်ခုခုပြုတ်ကျသွား သလို ထင်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အုန်းသီးတွေ ပြုတ်ကျသံ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသည်။ အုန်းသီးခြောက်ခိုင်ကို တက်နင်းလိုက်လေပြီ။

အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ အိမ်ဘက်ဆီမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ အုန်းပင်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းရကောင်းမလား တွေးမိလိုက်သေးသည်။ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းလို့ ပြုတ်ကျရင် ပိုနာမည်။ အဲဒါကြောင့် အုန်းပင်ပေါ်မှာပဲ အောက်ကနေကြည့်လို့ လွယ်လွယ်မမြင်ရအောင် နေရာရွှေ့ပြီး ပုနေလိုက်သည်။

ဓာတ်မီးရောင်က အုန်းပင်ဘက်ဆီကိုလာနေသည်။ အဲဒီ ဓာတ်မီးရောင်အောက်မှာ ဘကြီးဦးလူကြီးတစ်ယောက်တည်း လာနေမှန်း သတိထားမိလိုက်သည်။ ဓာတ်မီးနဲ့ သူတစ်ခြံလုံးကို ဝှေ့ကာ ဝိုက်ကာ ထိုးကြည့်နေရင်းနဲ့ အုန်းပင်အောက်ကိုရောက်လာ သည်။ ပြီးတော့ အုန်းပင်ပေါ်ကိုလည်း သေသေချာချာထိုးကြည့် နေတာမို့ တင်ထွန်းမှာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပင် အေးစက်လာ တော့သည်။ သူ့ကိုများတွေ့သွားရင်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ရင်တွေပင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။

တင်ထွန်းတစ်ယောက်တည်း အဲသလိုဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ဓာတ်မီးရောင်က တခြားနေရာတွေဆီကို ရောက်သွားသည်။ အုန်းပင်ပေါ်မှာ သူရှိနေမှန်း ဘကြီးဦးလူကြီးမရိပ်မိဘူးဆိုတာ

သေချာသလောက်ရှိသွားပြီမို့ တင်ထွန်းရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ကျသွားပါပြီ။

ခဏလောက်ဆက်ပြီးငြိမ်နေတုန်းမှာပဲ ဓာတ်မီးရောင်က သူ့အိမ်ဘက်ဆီပြန်လှည့်သွားနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အုန်းပင်ပေါ်မှာပဲ အတော်လေးကြာအောင်နေလိုက်ပြီး စိတ်ချရတော့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်ဆင်းလာသည်။ ခြေတွေ လက်တွေတုန်တဲ့အချိန်က ကျန်နေသေးတာမို့ စိတ်ချရအောင် သတိထားပြီးတော့ ဆင်းရသည်။ မြေကြီးပေါ်ရောက်တာနှင့် ခြံစည်းရိုးပေါက်မှ တိုးထွက်လိုက်ပြီး ကင်းတဲဆီကို အပြေးကလေး ပြန်လာခဲ့သည်။ ကင်းတဲပေါ်မှာ လူစုံနေပြီ။ တင်ထွန်းကိုတွေ့တော့ အခြေအနေအားလုံးကို သိချင်နေကြတာမို့ ဝိုင်းမေးကြသည်။ တင်ထွန်းက ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံကို သာသာထိုးထိုးလေးပြောပြ လိုက်တော့ သူတို့ကင်းတဲလေးပေါ်မှာ တင်ထွန်းက ဇာတ်လိုက်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သွားလေသည်။

အုန်းသီးနှင့် ထန်းလျက်စားလိုက် စကားတွေပြောလိုက်ကြနှင့် သူတို့ကင်းတဲလေးက သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် လမ်းကြားထဲမှ ဓာတ်မီးရောင်က သူတို့ကင်းတဲလေးပေါ်သို့ ဖြာကျ လာသည်။ အဝေးကနေ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးပြီးလာနေတာမို့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သူတို့မသိ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဓာတ်မီးနှင့်လူက သူတို့ ကင်းတဲလေးနားကိုရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ဘာတွေစားနေကြတာလဲ”

အသံကြားကြားချင်းမှာပဲ ခင်မောင်ထွန်းက “ငါ့အဖေကွ”ဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ စားလက်စ အုန်းသီးနဲ့ ထန်းလျက်ခဲတွေကို သိမ်းသည်။ ဒါကို သူ့အဖေ ကမ်းနားပိုင်းက လူကြီး ဦးမောင်ထွန်းက တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့သွားသည်။

“အုန်းသီးနဲ့ထန်းလျက်ခဲပါလားကွ၊ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်းတို့

ဘယ်ကရတာလဲကွ”

“ကျွန်တော့်အိမ်ကယူလာတာပါ”

“မင်းအိမ်မှာ အုန်းပင်မှမရှိတာ ဒီအုန်းသီး ဘယ်ကရမှာ လဲကွ၊ ထန်းလျက်ခဲကမှ ပိုက်ဆံရှိရင် ဝယ်လို့ရမယ်”

ဦးမောင်ထွန်းက သူ့သားခင်မောင်ထွန်းကို လေသံ မာမာနှင့် ဟောက်ထည့်လိုက်တော့ ခင်မောင်ထွန်း မညှာရဲတော့။

“ဒီ. . ဒီလိုပါ အဖေကြီး၊ ထန်းလျက်ခဲက သားတို့အိမ်ကပါ၊ အုန်းသီးက တင်ထွန်း သွားခဲ့လားတာပါ”

“ဘယ်ကခွေးလာတာလဲကွ”

“ဘကြီး ဦးလူကြီးတို့ခြံထဲက အပင်က ခွေးလာတာပါ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကောင် သွားခဲ့တာ ဘကြီးဦးလူကြီး သိလား”

“မသိပါဘူး”

“မသိဘူးဆိုတော့ ခိုးခဲ့တာပေါ့”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ခင်မောင်ထွန်းက ဘာမှပြန်မဖြေ။

“အုန်းပင်ပေါ် ဘယ်သူတက်တာလဲ”

တင်ထွန်းက

“ကျွန်တော်ပါ”

ဟု ဖြေတော့ ဦးမောင်ထွန်းက

“တင်ထွန်း မင်းအခုလိုလုပ်တာကို မင်းအိမ်ကသိရင် မင်းဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

“အရိုက်ခံရပါမယ်”

“အေး. . . အရိုက်ခံရတယ်ဆိုရင် တော်တာပေါ့၊ တကယ်လို့ သာ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မင်းသစ်ပင်ပေါ်ကပြတ်ကျတာတို့၊ ဘာတို့တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မင်းမစဉ်းစားမိဘူးလား”

တင်ထွန်းက ဘာမှပြန်မပြော။

“မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ ငါအကုန်သိပြီးပြီ၊ ပြောတဲ့သူက ငါ့ကို အကုန်ပြန်ပြောပြီးပြီ၊ အဲဒါ မင်းတို့တွေ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးဆိုရင် မင်းတို့မိဘတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အကုန် ပြန်ပြောပြမယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးမောင်ထွန်း၏စကားကို အားလုံးက

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟု တညီတညာတည်း ပြန်ပြောလိုက်ကြသည်။

“ကဲ. . . မင်းတို့အားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြတော့”

ဦးမောင်ထွန်း၏စကားအဆုံးမှာတော့ သူတို့အားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ခဲ့ကြရတော့လေသည်။

x x x x x

“အစ်မထွန်းကြွယ်ရေ ဘာဟင်းချက်တုန်း”

ပေတူးအမေ မခင်မြင့်လှက ဈေးရောင်းမှအပြန် မီးဖိုရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေသော ဒေါ်ထွန်းကြွယ်ကို တွေ့၍ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘာဟင်းမှ မချက်ရသေးပါဘူးဟယ်၊ ထမင်းတစ်အိုးပဲ ချက်ရသေးတယ်”

တကယ်လည်း ဒေါ်ထွန်းကြွယ်မှာ ချက်စရာ ဟင်းစား မရှိသေး။ ဟင်းစားဝယ်စရာပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတာက ပိုမှန်သည်။ ပိုက်ဆံမရှိတော့ ဈေးလည်းမသွားနိုင်။ အနားကဆိုင်မှာ ဝယ်ဖို့ရာကလည်း အရင်ကြွေးမဆပ်ဘဲ နောက်ထပ်အကြွေးပေးမှာ မဟုတ်။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဆေးလိပ်ပဲထိုင်ဖွာနေလိုက် သည်။

သူ့ယောက်ျားကိုမောင်သန်း သူ့ကိုပိုက်ဆံပြန်မပေးတာ

ဘယ်နှရက်ရှိနေပြီလဲ။ အနည်းဆုံး နှစ်ရက် သုံးရက်တော့ရှိပြီ။ ဆန်တောင်မှ သမီးကြီးဆေးလိပ်ခုံဆင်းလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးလို့ ဝယ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံပြန်ပေးတဲ့သူကို ထမင်းချိုင့်ထည့် ပေးလိုက်ရတာတောင် ဟင်းမပါဘဲထည့်ပေးလိုက်ရသည်။

ခဏနေတော့ ထမင်းချိုင့်သွားပို့သော တင်ထွန်း အိမ်ပြန် လာပြီး ထမင်းစားဖို့ပြင်သည်။ ဒါကိုတွေ့တော့ ဒေါ်ထွန်းကြွယ်က

“ဟေ့ကောင်လေး ဘာဟင်းမှမရှိဘူးနော်”

“ဟာဗျာ. . . အမေတို့ကလည်း ဘာလို့ဟင်းမချက်ရတာ လဲဗျာ”

“ဟင်းချက်စရာ ငါ့မှာပိုက်ဆံမရှိဘူးဟဲ့ ဘာနဲ့သွားချက်မလဲ”

“အမေတို့ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ခါမှရှိတယ်ကို မရှိဘူး”

“ဟဲ့ မရှိလို့ မရှိဘူးပြောတာပေါ့၊ ရှိရင် နင်တို့ကို ငါ ဆီဦး ထောပတ်ကျွေးမွေးနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“တော်ပြီဗျာ အမေတို့”

တင်ထွန်းက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ထမင်းဇလုံကိုဆွဲပြီး ပေါက်စတို့အိမ်ဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပေါက်စက သူ့အိမ်အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာ လှဲပြီး အနားယူနေပါပြီ။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ပေါက်စ ထမင်းစားပြီးပြီဆိုတာကို တင်ထွန်းက သိသည်။

“ပေါက်စရေ ဘာဟင်းရှိသေးလဲကွ”

“ဘာဟင်းမှမရှိဘူးကွ၊ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာချဉ်ဖတ်ပဲရှိတယ်၊ ငါလည်း အဲဒါနဲ့စားလိုက်တာကွ”

“ငါ့အိမ်မှာ ဘာမှမရှိလို့ကွ”

ပေါက်စက သူ့မှာရှိသော ငါးပိရည်နဲ့ချဉ်ဖတ်တို့စရာကို ပေးသည်။ တင်ထွန်းကလည်း ငါးပိရည်ကို ထမင်းနဲ့နယ်ဖတ်ပြီး ချဉ်ဖတ်တို့စရာနှင့်စားပစ်လိုက်တာ ထမင်းတစ်ဇလုံကုန်တော့မှ

ရပ်သည်။ တင်ထွန်းထမင်းစားလို့ပြီးတော့ ပေါက်စက ပြောသည်။

“မင်း ညနေကျရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘယ်ကိုလဲကွ”

“ကမ်းနားဆင်းကြမယ်ကွာ”

“ဟာကွာ မင်းကလည်း ဒီအချိန်ကမ်းနားက ရွှံ့တွေ ဗွက်တွေနဲ့ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“လိုက်ခဲ့ရင် မင်းသိမှာပေါ့”

“မလိုက်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ရွှံ့ဗွက်တွေထဲဆင်းရတာ မလွယ်ဘူး”

“မင်း ငှက်မပစ်ချင်ဘူးလား”

ပေါက်စ၏ငှက်မပစ်ချင်ဘူးလား ဆိုသောစကားကိုတော့ တင်ထွန်းစိတ်ဝင်စားသည်။ ငှက်လည်းပစ်ချင်သည်။ ငှက်သားလေး လည်း စားချင်သည်။

“ဒီအချိန် ကမ်းနားက ပြောင်ရှင်းနေတာ ဘယ်မှာ ငှက်သွား ပစ်မှာတုန်းကွ”

“လိုက်မှာသာလိုက်ခဲ့စမ်းပါ တင်ထွန်းရ၊ မင်း ငှက် မပစ်ရတော့ ငါ့ကိုကြိုက်သလိုပြော”

“ငါ့မှာ လောက်စာလုံးမရှိဘူးနော်”

“လေးခွသာယူလာခဲ့၊ ညနေကျရင် စောစောလေးသွားကြမယ်”

“အေး”

ပေါက်စက တင်ထွန်းကိုခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကရှိနေသည်။ တင်ထွန်းက သူတို့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးထဲမှာ လက်အတည့်ဆုံး။ သရက်သီးပဲပစ်ပစ်၊ ကျောက်ဒိုးပဲပစ်ပစ်၊ ငှက်ပဲပစ်ပစ်၊ ဘာပစ်ပစ် တင်ထွန်းက တကယ်ကိုလက်တည့်သည်။ အဲဒါကြောင့် တင်ထွန်း ပါမှဖြစ်မှာမို့ ရအောင်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ညနေကျတော့ တင်ထွန်းက လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်ရောက်

လာသည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ သူ့လက်စွဲတော် လေးခွပါသည်။ ပေါက်စက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ လောက်စာလုံးတွေကို တင်ထွန်းကို တစ်ဝက်နီးပါးပေးလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ကမ်းနားကိုဆင်းလာ လိုက်ကြသည်။

မြစ်ရေကျသွားတာမကြာသေးတာကြောင့် တစ်မိုးတွင်းလုံး ကျထားခဲ့သော ရွှံ့နစ်တွေက မခြောက်တတ်သေး။ အပေါ်ယံက နေပူရှိန်ကြောင့် တင်းသွားပေမယ့် သူ့အောက်မှမြေသားက စိုနေ သေးတာမို့ နင်းချလိုက်ရင် ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက် ကျုံ့ဝင်သွား တတ်သည်။ အဲဒါကြောင့် ကမ်းနားပိုင်းကလူတွေ ဒီအချိန်ဆို ကမ်းနားကိုရေဆင်းချိုးလေ့မရှိကြ။

သူတို့နှစ်ယောက်က ခြေသလုံးတစ်ဝက်နစ်သော ရွှံ့ဗွက် ထဲမှာ ရုန်းရင်းကန်ရင်း တစ်နေရာရောက်တော့ ပေါက်စက တင်ထွန်းကို လှမ်းပြလိုက်သည်။

“တင်ထွန်း မင်း ဟိုး မှာကြည့်လိုက်စမ်း”

“ဟာ မနည်းမနောပါလားကွ”

“အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ကွ၊ မင်းမြင်ပြီမဟုတ်လား”

မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် သောင်စပ်မှာ ငှက်များက အုပ်လိုက်။ အခုလို ရေပြန်ကျချိန် သောင်စပ်မှာရှိသော ကျင်းများ၊ ချိုင့်များနှင့် ရေအိုင်များမှာ ရေများတင်ကျန်ခဲ့ပြီး တင်ကျန်ခဲ့သော ရေထဲတွင် ငါးနှင့်ပုစွန်ကလေးများပါ ကျန်ရစ်နေတတ်သည်။ အဲသလို ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ငါးနှင့် ပုစွန်များကို ငှက်များက အလုအယက်လာ ရောက်ပြီး ထိုးဆိတ်စားသောက်တတ်ကြသည်။ ဒီလိုရေမြေသဘာဝ တွေအကြောင်း နားလည်သည့် ပေါက်စက ကြိုသိနေ၏။

ငှက်တွေ အုပ်လိုက်ကျနေတယ်ဆိုပေမယ့် ပစ်ကွင်းက

မကောင်း။ သောင်စပ်မှာဆိုတော့ အကွယ်အကာဆိုတာ ဘာမှမရှိ။ ရေပြန်ကျတာမို့ ကိုင်းပင်၊ ချုံပင်တွေဆိုတာလည်း မရှိ။ ဒီတော့ ချောင်းပြီးပစ်ဖို့ဆိုတာ မစဉ်းစားစတမ်း။ ကွင်းပြောင်ထဲမှာပဲ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်ပြီး ပိုင်လောက်တဲ့နေရာမှ ပစ်ရမယ့် နည်းတစ်ခုပဲရှိသည်။

“အပိုင်တော့ ပစ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ရမ်းသန်းမှန်းသန်းပြီး ပစ်ရမှာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကိုခေါ်လာတာပေါ့၊ တင်ထွန်းရာ၊ ငါပစ်ရင် ရဖို့လမ်းမမြင်လို့”

သောင်တစ်ဝက်လောက်ရောက်ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက် သွားရိုးသွားစဉ်အတိုင်း မသွားတော့ဘဲ ကုန်းကုန်း၊ ကုန်းကုန်းနဲ့ သွားလိုက်၊ လေးဖက်ထောက်သွားလိုက်နဲ့ ငှက်တွေ၏အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ရွှေ့ကိုတရွှေ့ရွှေ့တိုးလာခဲ့ကြသည်။ ဒါတောင် တချို့ အကင်းပါးတဲ့ ကျီးတွေက သူတို့နဲ့ဝေးရာကို တိုးတိုးသွားကြသည်။ ဗျိုင်းတွေကတော့ လည်တံရှည်တွေ မော့ကာ မော့ကာနှင့် အခြေ အနေကို အကဲခတ်နေပုံရလေသည်။

ငှက်အုပ်နှင့် နီးလာတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် ပိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားကိုမရောက်နိုင်သေး။ ဒီထက်နီးသွားအောင် ရွှေ့ကို တိုးရင်း ငှက်တွေက နောက်ဆုတ်သွားရင်း ဆိုသလိုဖြစ်နေတာမို့ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အလုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တင်ထွန်းက ပေါက်စကို လှမ်းပြောသည်။

“ပေါက်စရေ . . . မင်း ငါ့ကိုကွယ်ထားပေး၊ ငါလှမ်းပြီးတော့ ခြောက်လိုက်မယ်၊ သူတို့ထဲပျံလို့ရှိရင် မင်းလည်းပစ်၊ ငါလည်း ပစ်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

တင်ထွန်းက ပေါက်စနောက်မှကွယ်ပြီး ငှက်အုပ်ရှိသော

ရေစပ်ကိုမှန်း၍ လေးခွကို မိုးပေါ်ထောင်ပစ်လိုက်သည်။ လောက်စာလုံးက သူရည်ရွယ်ရာငှက်အုပ်အလယ် ရေစပ်ကို ကျသည်။ ပလုတ်ခနဲအသံနှင့်အတူ ငှက်အုပ်ထဲမှ ငှက်တချို့က အလန့်တကြားထပျံသည်။ ဒါကိုမြင်သော ကျန်သည့်ငှက်တွေ ကလည်း ထပျံကြပြန်သည်။

ဒီလိုငှက်တွေ အုပ်လိုက်ထပျံတဲ့အချိန်မှာ တင်ထွန်းက သူ့လေးခွကိုအားကုန်ဆွဲပြီး ငှက်အုပ်ထဲပစ်ထည့်လိုက်၏။ ပေါက်စ ကလည်း အလွတ်မပေး။ အသေအချာကိုချိန်ပြီး ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ချိန်သားမကိုက်။ ငှက်တွေကို မထိ တာလား၊ ထိရက်နဲ့ပဲ ချက်ကောင်းမထိလို့ ကျမလာတာလားတော့ မသိ။ ငှက်တွေက အဝေးဆီကိုပျံထွက်သွားကြပြီး တချို့က တော်တော်ဝေးဝေးရေစပ်မှာ ပြန်နားနေကြသည်။ တချို့ကတော့ ကောင်းကင်မှာပျံနေကြတုန်းပင်။

“ခေါင်းကိုထိအောင်ပစ်နိုင်မှ ဒီကောင်တွေ ပြုတ်ကျမှာ၊ ကိုယ်လုံးထိလို့ကတော့ ကျလာမှာမဟုတ်ဘူးကွ”

“ခေါင်းကိုထိဖို့ကတော့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ၊ တင်ထွန်းရာ”

“မလွယ်လည်း ပစ်ရမှာပဲကွ၊ လာကွာ”

တင်ထွန်းက ငှက်အုပ်ရှိရာကို ချီတက်သွားသည်။ ပေါက်စက နောက်မှဖြည်းဖြည်းချင်း ဟိုငေးလိုက်၊ ဒီကြည့်လိုက်နှင့်။

ဒီတစ်ခါ ငှက်အုပ်က စောစောကထက် ပိုများသည်။ ဒါဆိုရင်တော့ တစ်ကောင်နှစ်ကောင်လောက်တော့ ထိကောင်းပါရဲ့ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ပေါက်စက တင်ထွန်းကိုလှမ်းကြည့်တော့ တင်ထွန်းက အဝေးမှလှမ်းပစ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာတွေ့ရသည်။

“တင်ထွန်း မင်းဟာက ဟုတ်ပါ့မလားကွ”

“မဟုတ်လည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကံဆိုးတဲ့အကောင်ထိပေါ့၊

မင်းနဲ့ငါပြိုင်တူပစ်မယ်၊ တစ်နှစ်သုံးဆိုတာနဲ့ ပစ်တော့ ဟုတ်ပြီနော်၊ တစ် နှစ် သုံး ပစ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ငှက်အုပ်ဆီကိုမှန်းပြီးပစ်ထည့်လိုက်ကြ သည်။ ငှက်တွေအကုန်လုံးသာ ထပျံသွားကြသည်။ တစ်ကောင်မှ ထိပုံမရ။ တစ်ကောင်မှလည်း မရလိုက်။ ကောင်းကင်မှာ ဝဲပျံနေသော ငှက်တွေကိုကြည့်ပြီး ပေါက်စ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

“မင်းနဲ့ငါ ဒီနေ့ ကံမကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်ကွ၊ ပြန်မယ်ကွာ”

ရေတောင်မချိုးတော့ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက် ကမ်းနားမှ ပြန်တက်လာခဲ့ကြသည်။ အပြန်၌ဗွတ်ရုန်းရတာက ပိုပြီးပင်ပန်း သည် ထင်ရလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရေတွင်းကိုတန်းပြီး သွားလိုက်ကြသည်။ ရေတွင်းရောက်တော့ ရေလာခပ်သည့် တင်ထွန်းအစ်မကြီးနှင့်ဆုံသည်။ တင်ထွန်းကို တွေ့တွေ့ချင်းပင် အစ်မကြီးက

“အေး လုပ် လုပ် တင်ထွန်းရေ၊ နင်လုပ်ချင်ရာ လျှောက်လုပ် နေ၊ အိမ်မှာ အဖေနဲ့အမေကလည်း ရန်ဖြစ်နေကြပြန်ပြီ၊ ငါလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ်၊ ညီမလေးလို ယောက်ျားနောက်လိုက်သွား တာပဲ ကောင်းမယ်”

သူ့အစ်မကြီးက ပြောချင်တာတွေပြောပြီး ရေအိုးရွက်ကာ ထွက်သွားသည်။ တင်ထွန်းက ရေမချိုးဖြစ်သေးဘဲ ရေတွင်းမှာ ထိုင်ပြီးငိုနေမိသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အိမ်ပြန်ချင်စိတ် သူ့မှာမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သွားလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။ နောက်ဆုံးတော့ ပေါက်စတို့အိမ်ကိုပဲ လိုက်သွားပြီး ပေါက်စနဲ့ပဲ ညစာထမင်းကို ဖြစ်သလိုစားလိုက်တော့သည်။ သူ့အဖေနဲ့ သူ့အမေ ရန်ဖြစ် နေသံက ပေါက်စတို့အိမ်ကပင် တစ်စွန်းတစ်စကြားနေရလေသည်။

x x x x x

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ မင်းတို့ မီးထွန်းပွဲသွားကြတော့

မလို့လား”

ပေတူးအမေက အပြင်သွားဖို့ တာစုနေကြသော သူတို့ကို လှမ်းမေးသည်။ တင်ထွန်းက

“ဟုတ်တယ် အဒေါ် ပေတူးရော၊ စာကျက်နေလား”

“သူ့စာမေးပွဲပြီးသွားပြီလေ၊ အဒေါ်ဈေးဆိုင်ကို ဖယောင်းတိုင် ဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့ ခဏလေးစောင့်ကြဦး၊ မင်းတို့ မီးထွန်းပွဲ သွားတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ညနေတုန်းက မိုးသားတွေတက်လာတာ တွေ့ရတယ်နော်၊ မင်းတို့တွေ မိုးနဲ့တိုးနေဦးမယ်၊ သတိလည်း ထားကြဦးကွဲ့၊ မိုးမျက်နှာက မကောင်းဘူး”

ပေတူးအမေ၏စကားကြောင့် သူတို့တွေ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ကြသည်။ အရှေ့ဘက်မှာတော့ လမင်းကြီးစထွက်လာ နေပါပြီ။ အနောက်ဘက်မိုးကောင်းကင်မှာတော့ မိုးသားတွေလိုလို မည်းမည်းညိုညိုတိမ်တိုက်တွေကို မပီမသမြင်နေရသည်။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်နဲ့ မိုးနဲ့များတိုးနေဦးမလားပဲ။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွေရဲ့ သီတင်းကျွတ်အခါသမယက မိုးလရာသီမဟုတ်တော့ပေမယ့်လည်း ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော မုန်တိုင်းများကြောင့် မိုးရွာသွန်းမှုရှိတတ် သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပွဲလမ်းသဘင်များမှာ အခါလွန်မိုးကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ် ရလေသည်။ အခုလည်း ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော်မှ လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်ဟု ရေဒီယိုမှ သတင်းကြေညာသွားသည်ဟု အပိုင်းလူကြီးဦးမောင်ထွန်းက ပြောသည်။

ပေတူးတို့တစ်တွေ လူစုံတာနဲ့ လမ်းထိပ်ကိုထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အဘဦးသန်းရင်က ည ၇ နာရီလောက် ဘုရားထဲကိုလာကြဖို့ သူတို့ကို မှာထားသည်။ ဆီမီးပူဇော်ဖို့ ဖယောင်းတိုင်တွေလည်း

အဆင်သင့်။ စေတနာရှင်တွေက လှူထားတာရယ်၊ သူတို့တစ်တွေလည်း လိုက်ပြီး အလှူခံထားတာတွေနဲ့ဆို ဖယောင်းတိုင်တွေက လောက်လောက်ငှာရှိနေပါပြီ။

ဘုရားထဲကို သူတို့တစ်တွေရောက်တော့ အဘက ဘုရားဂန္ဓကုဋ်တိုက်ထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာတွေ့ရသည်။

“အဘရေ ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီ”

ပေတူးက လှမ်းပြောလိုက်တော့ အဘက

“အေး အေး လာပြီ၊ လာပြီ၊ အဘအခုလာပြီ”

ဟု ဆိုပြီး လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံအပေါက်ကလေးကနေ အပြင်ထွက်လာသည်။

“လာ လာ ဒီမှာကြည့်၊ အဘ မျဉ်းတွေဆွဲထားတာတွေ့လား၊ အဲဒီမျဉ်းတွေမှာ တစ်တောင်လောက်ခွာပြီး ဖယောင်းတိုင်တွေကို အရင်စိုက်မယ်၊ စိုက်ရုံပဲစိုက်ဦးမှာ မီးမထွန်းရသေးဘူးနော်၊ အဘက မီးထွန်းတော့ဆိုတော့မှ ထွန်းရမယ်၊ ဒီရင်ပြင်တော်ပတ်ပတ်လည်ပြီးရင် လိပ်ကန်ဘက်ကိုဆက်မယ်၊ အဲဒီကမှ ဖယောင်းတိုင်တွေပိုနေသေးရင် ဟိုဘက် နောင်တော်ကြီးတန်ဆောင်းဘက်ကိုဆက်မယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

သူတို့တစ်တွေ ဖယောင်းတိုင်တွေယူပြီး မြေဖြူနဲ့မျဉ်းဆွဲထားသည့်အတိုင်း ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်များ စိုက်ပြီးနောက် ဘုရားမျက်နှာစာအဝင်ဝစောင်းတန်းတစ်လျှောက်မှ ဘုရားတန်ဆောင်းလှေကားအထိလည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် လိပ်ကန်တစ်လျှောက်၌လည်းကောင်း၊ နောင်တော်ကြီးတန်ဆောင်းကိုသွားသော စောင်းတန်းတစ်လျှောက်အထိလည်းကောင်း ဖယောင်းတိုင်များကို စိုက်ထားလိုက်ကြသည်။ သူတို့စိုက်လို့

ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဘက ဘုရားရုပ်ပွားတော် ရှေ့မှစပြီး မီးထွန်းညှိပူဇော်လိုက်ခြင်းဖြင့် သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲတော်ကို စတင်လိုက်ကြသည်။

ဖယောင်းတိုင်အားလုံးကို မီးထွန်းညှိပြီးသည့်အခါ အတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီးတန်ဆောင်းအတွင်း၌ ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်သော ဆီမီးရောင်ဝါများဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းသွားလေတော့သည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်း ဆီမီးထိန်ထိန်လင်းသလို သူတို့တစ်တွေ၏မျက်နှာများမှာလည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကြောင့် ဝင်းပသွားကြလေသည်။

ခဏနေတော့ အဘက သူတို့ကလေးတွေအားလုံးကို မုန့်တစ်ယောက်တစ်ထုပ်ဝေပေး၏။ ဒီတော့ သူတို့တွေ ပိုပြီး ပျော်သွားကြလေသည်။ တချို့တွေဆို ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားကာ ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

မိုးကောင်းကင်မှာတော့ စောစောကရှိနေခဲ့သော မိုးတိမ်မည်းမည်းတွေ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ လောကတစ်ခွင်ကို လမင်းကြီးက သူ့အလင်းဓာတ်တွေနဲ့ ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေစေလိုက်ပါပြီ။

x x x x x

အတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီးတန်ဆောင်းအတွင်းရှိ ဂေါပကရုံးခန်းတွင် လူတွေစုံလင်လောက်ပါပြီ။ နာရီကိုလှမ်းကြည့်ပြီး အလုပ်စဖို့အချိန်တန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အဘဦးသန်းရင်က မတ်တတ်ထရပ်ပြီးပြောသည်။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ကိုရောက်ပြီဖြစ်လို့ လေလံပွဲကို စတင်လိုက်ကြရအောင်ပါ”

အဘဦးသန်းရင်၏စကားကိုဖြတ်၍ တစ်ယောက်သောသူက

ပြောသည်။

“ခဏလောက် အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက် မရောက်သေးလို့ ခဏလောက်စောင့်ပေးပါဦးဗျာ”

ဒီတော့ အဘဦးသန်းရင်ကပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အသိပေးကြေညာထားတဲ့ အချိန်ကို ဆယ်မိနစ်ကျော်သွားပါပြီ၊ ရောက်လာမယ့်သူကို စောင့်ချင်ပေမယ့် ဒီမှာရောက်နေတဲ့သူတွေရဲ့မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ရပါဦးမယ်၊ အဲဒါကြောင့် လေလံပွဲကို အခုပဲစတင်ပါတော့မယ်၊ အားလုံးပဲ ဒီသင်ပုန်းမှာ မနုဏ်ကအောင်ခဲ့တဲ့ လေလံကြေးကို ရေးပေးထားပါတယ်၊ လေလံပွဲတွေရဲ့ထုံးစံအရ မနုဏ်ကအောင်ခဲ့တဲ့ လေလံကြေးက ဒီနှစ်ကြမ်းခင်းဈေးလို့ပဲ သတ်မှတ်ပါမယ်၊ နောက်ပြီး စည်းကမ်းချက်တွေထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း လေလံအောင်သူဟာ စရန်အဖြစ် လေလံအောင်ကြေးရဲ့ တစ်ဝက်တိတိကို လေလံပွဲပြီးတာနဲ့ ပေးချေရမှာဖြစ်ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကို ပွဲစကတွဲ ပထမညွှတ်ချိန်မှာ အပြီးပေးချေရမှာဖြစ်ပါတယ်၊ ကြုံကြိုက်တုန်း တစ်ခုလောက်ပြောချင်ပါသေးတယ်၊ ဒီလို လေလံပစ်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေက ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီး ရေရှည်တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းတဲ့နေရာတွေမှာ အသုံးပြုမှာပါ၊ အားလုံးမြင်ကြတဲ့အတိုင်း ဟောဟိုမှာ လက်သမားဆရာတွေ ဒီတန်ဆောင်းကြီးရဲ့ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ အမိုးတွေကို လဲလှယ်ဖို့ လုပ်ငန်းတွေစနေကြပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့မြန်မာစကားမှာ စိတ်ထားတတ်ရင် မြတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့တွေဆီက ရလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီး ရေရှည်တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းပြုပြင်မယ့်နေရာမှာ သုံးမှာမို့ အလိုလိုကို ခင်ဗျားတို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီးသားဖြစ်သွားပြီဆိုတာ နှလုံးသွင်းထားကြဖို့ ပြောပြချင်ပါတယ်”

အဘဦးသန်းရင်က သူ့ရင်ထဲမှာရှိတာတွေကိုပြောပြီးတာနဲ့

လေလံပွဲကိုစတင်လိုက်သည်။ လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကားသည့် တန်ဆောင်တိုင်ဘုရားပွဲမို့ လေလံသမားတွေက အပြိုင်အဆိုင်ပေးကြသည်။ မနုဏ်ကထက် ပိုမိုများပြားသော လေလံကြေးကို ရလိုက်ပြီး လေလံပွဲပြီးဆုံးသွားသည်။

လေလံပွဲပြီးတော့ လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်နေတုန်း အရင်နှစ်တွေက လေလံဝင်ဆွဲနေကျ လူတစ်ယောက် ဂေါပကရုံးခန်းကိုရောက်လာသည်။

“အဘရေ လေလံပွဲပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးသွားပါပြီ”

“ဟာ အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မစောင့်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ လေလံပွဲကျင်းပမယ့်အချိန်ကို အားလုံးသိနိုင်အောင် ကြိုတင်ပြီး ကြေညာထားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် အဘရေ၊ ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးကိစ္စပေါ်လာလို့ပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ အဘဦးသန်းရင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရေးစရာရှိတာရေးနေလိုက်သည်။

“အဘရေ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ လေလံပွဲကတော့ ထားလိုက်ပါတော့ ကျွန်တော်က နောက်ကျသွားတာကိုး၊ အဲဒီအစား ကျွန်တော့်ကို ဈေးဆိုင်ခန်းတွေ လေလံပေးပါလား အဘ”

သူ့စကားကြောင့် အဘဦးသန်းရင်က ရေးလက်စ ဘောပင်ကိုပင် ချထားလိုက်ပြီး

“ဘယ်လို မောင်ရင် ဘယ်လို”

“ဒီလိုလေ အဘရယ်၊ အဘတို့က ဈေးသည်တွေဆီက ဈေးကောက်ကောက်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီဈေးကောက်ကို အဘတို့မကောက်နဲ့တော့၊ ကျွန်တော်ပဲ ကောက်လိုက်မယ်၊ အဘတို့

ဘုရားအတွက် ကျွန်တော်က လေလံကြေးသဘောမျိုးပေးမယ်၊
ဈေးထဲမှာ ဈေးကောက်လေလံပစ်သလိုမျိုးပေါ့ အဘရာ၊ အဘတို့
အလုပ်မရှုပ်တော့ဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော်က ဈေးဆိုင်ခန်းတွေကိုပါ
တညီတညာတည်းဆောက်ပေးမယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း
ကျသင့်ငွေကို ကျွန်တော်ယူမှာပေါ့”

ထိုသူ၏အပြောကို ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်အများစုက သဘောကျ
ကြသည်။ အဓိက သူတို့သဘောကျသည့်အကြောင်းက သူတို့
အလုပ်မရှုပ်ကြတော့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဘဦးသန်းရင်
ကတော့ သဘောမကျလှ။ ဒါပေမဲ့ စကားကိုတော့ လှလှပပ
ဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ဂေါပကအဖွဲ့နဲ့ တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ညနေဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အိမ်ကို
ပြန်လာခဲ့လိုက်ပါလား၊ အကျိုးအကြောင်းလေး သိရအောင်ပေါ့”

ထိုသူထွက်သွားတော့ အဘဦးသန်းရင်က ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်
အားလုံးကို မိမိတို့၏ သဘောထားများကို ပြောပြစေတော့
အားလုံးလိုလိုက ထိုသူပြောသည်ကို သဘောကျကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ အားလုံးက လက်လည်းရှင်း၊ အလုပ်လည်း သက်သာ ရသင့်
ရထိုက်သော အလှူငွေလည်း ရသည်ဟု အကြောင်းပြကြသည်။
အဘဦးသန်းရင်က အားလုံးနှင့်မတူ ကွဲပြားသော သူ့အမြင်ကို
ပြောပြသည်။ အဘဦးသန်းရင်က လေလံဆွဲသည်ဆိုခြင်းမှာ
စီးပွားရေးလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မည်သူမဆို မိမိအကျိုးစီးပွားမရှိဘဲ
စီးပွားရေးမလုပ်ကြောင်း၊ ကုန်ကျထားရသည့်ငွေနှင့်ကာမိအောင်
လေလံဆွဲသူက စီးပွားပြန်ရှာမှာဖြစ်ပါကြောင်း၊ အဲဒီအခါမှာ
ဈေးသည်တွေခမျာ ဆိုင်ခန်းခတွေကို ပိုပြီးပေးရတော့မှာ သေချာ

ပါကြောင်း၊ ဆိုင်ခန်းခတွေ ပိုပြီးပေးရလျှင် ဈေးသည်က
သူ့ကုန်ပစ္စည်းကို ပိုပြီးဈေးတင်တော့မှာဖြစ်ပါကြောင်း၊ သူ့အနေနဲ့
ကတော့ အဲသလိုမျိုးမဖြစ်စေချင်ပါကြောင်းတို့ကို အကျိုးသင့်
အကြောင်းသင့်ပြောပြလိုက်လေသည်။ အဘဦးသန်းရင်၏စကားကို
မည်သူကမျှ စောဒကတက်ခြင်းမရှိသောကြောင့် သူ့သဘောထားက
အတည်ဖြစ်၍ အစည်းအဝေးပြီးလေသည်။

ညနေကျတော့ အဘဦးသန်းရင်က နေ့ခင်းတုန်းက လူကို
မျှော်ပေမယ့် သူက ပေါ်မလာ။ သူက ပေါ်မလာပေမယ့် လာချင်တဲ့
သူက လာပါ၏။ ဆိုင်ခန်းမရလိုက်သည့် ဈေးသည်တစ်ယောက်
ဖြစ်လေသည်။ ပွဲဈေးမှာ ဆိုင်ခန်းမရလိုက်၍ ဆိုင်ခန်းလိုချင်သည့်
အကြောင်း လာပြောခြင်းပင်။ ဆိုင်ခန်းဆိုတာက နေရာအကန့်
အသတ်ရှိတာကြောင့် လိုချင်သူတိုင်းကို မပေးနိုင်ပါကြောင်း၊ နှစ်စဉ်
ရောင်းချသည့်ဈေးသည်များကို ဦးစားပေးရကြောင်း၊ ပိုသည့်နေရာ
များကိုမှ မဲစနစ်နှင့်ရွေးရပါကြောင်း စသည်တို့ကို နားလည်အောင်
ရှင်းပြရသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ဘုရားပွဲတော်ဖြစ်၍ ဘယ်နေရာမှာ
ရောင်းရောင်း ရောင်းရမှာ သေချာပါကြောင်း၊ လမ်းမတော်
တစ်လျှောက် တစ်နေရာရာမှာ ရောင်းကြည့်စေချင်ပါကြောင်း၊
တခြားလိုတဲ့အကူအညီရှိရင်လည်း ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ပြောတော့မှ ပြန်သွား၏။ ဒီတော့မှ အဘဦးသန်းရင်လည်း အနား
ရလေတော့သည်။

x x x x x

“ဒီလူကြီးကွာ၊ တော်တော်သောက်ကြီးသောက်ကျယ်လုပ်တဲ့ လူပဲ၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်မနေဘူး”

ခင်မောင်ထွန်းက ပွစိပွစိပြောပြီး ကင်းတဲလေးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒီတော့ ကင်းတဲပေါ်ရောက်နှင့်နေသော တင်ထွန်းက

“ဘယ်သူလဲ ခင်မောင်ထွန်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာကွာ ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ မီးဗိုလ်ကြီးပေါ့ကွာ၊ ငါတို့က ပွဲရုံဝင်လက်မှတ်တွေ ရောင်းစားတယ်ဆိုပြီး ငါ့အဖေကို ပြန်ပြောတယ်၊ ငါ့အဖေက ငါ့ကိုပြန်မေးလို့ ငါသိတာ”

“ဘာဆိုလဲကွာ၊ ဒီလူကြီးကလည်း”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလူကြီး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်မနေဘူးလို့”

သူတို့ပြောသော မီးဗိုလ်ဆိုတာက သူတို့လမ်းထိပ်နားမှာ နေသည့် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်ပါတတ်သော ကိုတင်ဝင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီကိုတင်ဝင်းနှင့် သူတို့အဖွဲ့က ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေလှ။ အခုလည်း ဘုရားထဲဇာတ်ပွဲအတွက် မေတ္တာ လက်မှတ်ကို ဘုရားဝေယျာဝစ္စကူညီပေးသည့် သူတို့အဖွဲ့ကို အဘဦးသန်းရင်က ပေးသည်။ ပွဲမကြည့်ချင်သည့် သူတို့တစ်တွေက ရလာသော မေတ္တာလက်မှတ်တွေကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ပြန်ရောင်းပြီး မုန့်ဝယ်စားပစ်လိုက်ကြသည်။ ဒါကို မီးဗိုလ်ကြီးက ဘယ်လိုသိသွား သည်မသိ။ အပိုင်းလူကြီးဖြစ်သော ဦးမောင်ထွန်းကို ပြန်တိုင်သည်။ ပွဲညက သူတို့တစ်တွေ လက်မှတ်တွေအပြင်မှာလိုက်ရောင်းနေသည်တဲ့။

“ငါတော့ မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ ဒီလူကြီးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ တော့ ပြန်နှိပ်စက်ရမယ်”

“မင်းကလည်း လာပြန်ပြီ၊ ဟိုတစ်ခါ သံချောင်းကိစ္စတုန်း ကလည်း ကံကောင်းလို့ အရိုက်မခံရတာ”

တင်ထွန်း၏စကားကြောင့် ခင်မောင်ထွန်းငြိမ်ကျသွားသည်။ အဲဒီသံချောင်းကိစ္စတုန်းက သူတို့အားလုံး အဆူခံကြရသည်။

သူတို့ကင်းတဲလေးမှာ အရင်တုန်းက နာရီသံချောင်းခေါက်တဲ့ သူတို့အခေါ် အိုးတုံးကြီးတစ်ခုရှိသည်။ အဲဒီအိုးတုံးကြီးက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်လက်ကျန်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကြေးနဲ့သံစပ်ထား သောကြောင့် အလွန်အသံသာသည်။ အဲဒီအိုးတုံးကြီးကို လမ်းထိပ်က မီးဗိုလ်ကိုတင်ဝင်းက ရပ်ကွက်လူကြီးသဘောကျအောင် ဗဟိုကင်းတဲကို ယူသွားပြီး အဲဒီဗဟိုကင်းမှ သံချောင်းကို သူတို့ ကင်းတဲလေးဆီကို ပြန်ယူလာပြီး အလဲအလှယ်လုပ်လိုက်သည်။ သူ့အကြောင်းပြချက်က ဗဟိုကင်းက အလယ်ဗဟိုမှာရှိတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပါတဲ့။ အများအမြင် မှာတော့ ကိုတင်ဝင်းက ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကိုမျက်နှာလုပ်သည်လို့ပဲ မှတ်ယူကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ ဘာမှမပြော။

သူတို့ကလေးတစ်သိုက်ကတော့ ကင်းတဲလေးမှာ ဒီသံချောင်း မကောင်းတာကြီးကိုမြင်နေရတိုင်း စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ကြ။ တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့အချင်းချင်းတိုင်ပင်ပြီး အဲဒီသံချောင်း ကြီးကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ကင်းတဲနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသော အများသုံး ရေတွင်းထဲကို ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကသာ ဘယ်သူမှမမြင်လိုက်ဘူးလို့ထင်တာ မြင်တဲ့သူကလည်း မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်သည်။ အရက်မူးပြီး အချိန်မတော်ကြီး အိမ်ပြန်လာသော ဟိုဘက်လမ်းမှ ကိုတောကျော်က သူတို့အုပ်စု သံချောင်းကြီးရေတွင်းထဲပစ်ချလိုက်တာကို မြင်လိုက်သည်။

အဲဒီကစပြီး အားလုံးသိသွားကာ သူတို့လည်း အဆူခံကြရ လေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီတစ်ခါ ဒီလိုလုပ်ကြမယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ ငါတို့အထဲကတောင် ကျန်တဲ့သူတွေကိုမပြောနဲ့”

ခင်မောင်ထွန်းက သူ့အစီအစဉ်ကိုပြောပြတော့ ရှိတဲ့သူတွေ ကလည်း သဘောတူကြသည်။ ဒါနဲ့ပဲ လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ဒီညကိုပဲ ရွေးလိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ မီးခြစ်ဆံဘူးနဲ့ ဖယောင်းတိုင်အတိုလေးတွေ ရှာလာခဲ့ကြ၊ ကျန်တာ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်”

ခင်မောင်ထွန်းက အိမ်ကိုပြန်ရောက်တာနဲ့ ချောင်ထိုးထား သော ထီးစုတ်ကြီးမှ ထီးရိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆောက်နဲ့တူကိုယူပြီး ထီးရိုးသံချောင်းကို လက်နှစ်ဆစ်စာ အရွယ်လောက် အပိုင်းလေးတွေဖြတ်ယူသည်။ ပြီးတာနဲ့ ရလာတဲ့ နှစ်ဖက်ပွင့်သံပိုက်ချောင်းလေးတွေရဲ့ တစ်ဖက်အနားတွေကို တူနဲ့ပြားအောင်ထု၊ ပြန်လှန်ခေါက်ပြီး တစ်ဖက်ကို အသေပိတ်ပစ် လိုက်၏။ အဲဒီအချိန်မှာ တင်ထွန်းနဲ့ ပေါက်စတို့ရောက်လာပြီး မီးခြစ်ဆံဘူးတွေပါလာသည်။ ပါလာသော မီးခြစ်ဆံတွေမှ ယမ်းတွေကိုချွေယူပြီး ခုနက တစ်ဖက်ပိတ်သံပိုက်လေးတွေထဲကို ထည့်သည်။ ပြီးတာနဲ့ ကျန်နေတဲ့ သံပိုက်အပေါက်ကို ခုနကလိုပဲ လေလုံအောင်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရပြီ။ ဒါဆိုရင် သူတို့လုပ်ငန်း စလို့ရပြီ။ ည ရှစ်နာရီမှာ လူပြန်စုဖို့ ချိန်းလိုက်ကြသည်။

x x x x x

ခင်မောင်ထွန်းနှင့် တင်ထွန်းတို့နှစ်ယောက် ဘုရားဝင်းထဲကို ခပ်သုတ်သုတ်လေးပြေးဝင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေါက်စနှင့် ခင်မောင်နိုင်တို့က တစ်နေရာကနေ ကင်းစောင့်ပေး နေကြသည်။ အခြေအနေမကောင်းရင် အချက်ပြလိုက်ကြရမည်။

ခင်မောင်ထွန်းနှင့် တင်ထွန်းတို့နှစ်ယောက် ဘုရား အုတ်တံတိုင်း အလယ်လောက်ရောက်တော့ ရပ်လိုက်ကြပြီး ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်လိုက်သည်။ တင်ထွန်းက မီးခြစ်ကို ထုတ်ပြီးခြစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖယောင်းတိုင်မှာညှိလိုက်သည်။ ပါလာသော ခွထောက်ကလေးတွေကို မြေကြီးထဲမှာ အစီအစဉ် အတိုင်း ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဲဒီခွထောက်လေးတွေ ကြားမှာ ဖယောင်းတိုင်အတိုလေးတွေကိုထားပြီး မီးညှိလိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်ငါးတိုင်စလုံး မီးညှိပြီးပြီဆိုတော့မှ အသင့်ပါလာသည့် မီးခြစ်ဆံယမ်းမှုန့်တွေထည့်ထားသည့် ထီးရိုးပြောက်အိုးတွေကို ဖယောင်းတိုင်မီးအပေါ်တည့်တည့်ရှိ ခွထောက်လေးတွေပေါ်ကို တင်လိုက်သည်။ ငါးခုစလုံး တင်ပြီးတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အမြန်ဆုံးပြေးကြလေတော့သည်။

ဘုရားထဲကထွက်ပြီး သူတို့အိမ်တွေရှိရာ ကမ်းနားပိုင်းဘက်ကို မပြေးဘဲ လမ်းမတော်လမ်းအတိုင်း အနောက်ပိုင်းဘက်ကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အဲသလိုလျှောက်နေစဉ်မှာပဲ ပြောက်အိုးကွဲသံကို စကြားလိုက်ရသည်။ ခင်မောင်ထွန်းနှင့် တင်ထွန်းတို့စိတ်ထဲ အတော့်ကို အားရသွားကြသည်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် မီးငိုလ်တင်ဝင်းတစ်ယောက် ဗျာများနေလောက်ပြီပေါ့။

တကယ်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ထင်သည့်အတိုင်း ဒိုင်းခနဲ ပြောက်အိုးဖောက်သံကြားလိုက်ရတည်းက ဘယ်ကကောင်တွေ လက်ကမြင်းပြန်ပြီလည်းဆိုပြီး တွေးနေတုန်းရှိသေး ဆက်တိုက် ဆိုသလို ပြောက်အိုးဖောက်သံတွေကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကိုတင်ဝင်းမှာ မီးသတ်ဝတ်စုံကို ချက်ချင်းကောက်ဝတ်ပြီး အပြင်ကို အပြေးကလေးထွက်လာရသည်။ ထွက်လို့သာထွက်လာရသည်။ ဘယ်နားကဆိုတာ မသေချာသေး။ နောက်တော့မှ လူတွေ

လှမ်းကြည့်နေကြတဲ့ ဘုရားဝင်းအစပ် အုတ်တံတိုင်းတွေနားက မီးခိုးတွေထွက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် အပြေးကလေး သွားလိုက်သည်။

ပျာယီးပျာယာဖြစ်နေသော ကိုတင်ဝင်းကို ကြည့်ပြီး အနားတွင်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။

“ကလေးတွေ ပြောက်အိုးဖောက်တာဖြစ်မှာပါ။ မောင်တင်ဝင်းရာ”

“ဟာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါ လူတွေကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ တမင်ဖန်တီးတာ အဲဒီကောင်တွေကို ဖော်ထုတ်ပြီး အရေးယူပစ်ရမှာ၊ ဒေါ်ဂွက်ထော် အဒေါ်တစ်ယောက်ယောက် ကိုများ သတိထားလိုက်မိသလား”

ကိုတင်ဝင်းက လမ်းထိပ်မှာ ခေါက်မုန့်လုပ်ရောင်းနေသော ဒေါ်ဂွက်ထော်ကို တစ်ဆက်တည်းလှမ်းမေးကြည့်လိုက်သည်။

“အဒေါ်တော့ ကိုယ့်မုန့်ကိုယ်လုပ်နေတာဆိုတော့ သတိ မထားမိလိုက်ပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော်ပြောတာက ကမ်းနားပိုင်းက ကောင်လေး တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ဘုရားထဲဝင်တာ တွေ့မိသလားလို့ ပြောတာ”

“မတွေ့မိပါလား မောင်တင်ဝင်းရယ်”

“ဒီကောင်တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပဲဖြစ်မှာပဲ၊ တခြားကကောင်တွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

ကိုတင်ဝင်းက ပြောပြောဆိုဆို ဘုရားဝင်းထဲကို ဝင်သွား လေသည်။ ဘာများဖြစ်သလဲဆိုပြီး ရောက်လာကြသော လူတချို့ မှာလည်း ဘာမှထပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြားမဖြစ်တော့တာမို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ကာ ပြန်လှည့်သွားကြလေသည်။

x x x x x

“ကဲ မင်းတို့အားလုံး အဘဆီကို လာကြပါဦး”

ပေတူး၊ ပေါက်စ၊ ခင်မောင်ထွန်း၊ ခင်မောင်နိုင်၊ တင်ထွန်းနှင့် ကုလားတို့တစ်တွေ ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာကိုတစ်ယောက် သူ့ကြည့် ကိုယ့်ကြည့်ကြည့်ရင်းကနေ အဘ ရှိရာ ဂေါပကရုံးခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ထိုင်ခုံတွေမှာ ထိုင်ပြီးတဲ့အခါမှာ အဘဦးသန်းရင်က ပြောသည်။

“အဘ မင်းတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်သလဲ သိသလား”

စကားသွက်သည့် တင်ထွန်းက ပြောသည်။

“မသိပါဘူး အဘ”

“အေး အဲဒါဆိုရင် ဒါ ဘာလဲသိလား”

အဘဦးသန်းရင်က စားပွဲခုံပေါ်တင်ပြီးပြလိုက်သော အရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ဖယောင်းတိုင်တိုလေးတွေ သုံးလေးခု။ ကျန်တဲ့သူတွေက အဘကိုကြည့်လိုက်၊ ဖယောင်းတိုင်တိုလေးတွေကို ကြည့်လိုက် ပြူးတိပြူးကြောင်ဖြစ်နေပေမယ့် တင်ထွန်းကတော့ အကင်းပါးသူမို့ အဘဘာကိုပြောချင်သလဲဆိုတာ သဘောပေါက် လိုက်ပြီ။ ညက ပြောက်အိုးဖောက်တာ သူတို့ဖောက်မှန်း ဒီဖယောင်းတိုင်လေးတွေကိုတွေ့တာနဲ့ အဘက သိသွားပြီပေါ့။

“ဒီဖယောင်းတိုင်လေးတွေက ညက ပြောက်အိုးဖောက်တာ မင်းတို့ဆိုတာကို ပြောနေတယ်ကွ”

အဘက ဒီလိုပြောပြီး သူတို့အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့် သည်။ ပြီးတော့မှ

“ဒီဖယောင်းတိုင်လေးတွေက အဘ ဘုရားထဲမှာ ဘုရား မီးပူဇော်တဲ့အခါသုံးတဲ့ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေဖြစ်နေတာရယ်၊ ဒီဘုရားထဲကိုဝင်ထွက်နေတဲ့သူတွေက မင်းတို့တွေဖြစ်နေတာရယ်၊ နောက်ပြီး မောင်တင်ဝင်းအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာရယ်ကို

ပေါင်းလိုက်တော့ ပြောက်အိုးဖောက်တဲ့တရားခံကို စဉ်းစားရတာ မခက်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

အဘဦးသန်းရင်၏စကားကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှပြန်မပြော။ အဲဒါကပဲ အဖြေဆိုတာ အဘဦးသန်းရင်က သိလိုက်ပါပြီ။

“ကဲ မင်းတို့ကို အဘပြောမယ်၊ တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေက ပြောက်အိုးတွေမဖောက်ရဘူး၊ အကယ်၍ များဖောက်ခဲ့ရင် ဖောက်တဲ့သူတွေရော၊ ရောင်းတဲ့သူတွေကိုပါ အပြစ်ပေး အရေးယူ မယ်လို့ ပြောထားတာ မင်းတို့ သိတယ်နော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ မင်းတို့မှာ အပြစ်ရှိလား”

“ရှိပါတယ်”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဘ မင်းတို့ကို ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ မင်းတို့အိမ်က လူကြီးတွေကိုတိုင်ရလိမ့်မယ်၊ အဘပြောတာ မင်းတို့နားလည် တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် မင်းတို့ပြန်ကြတော့”

သူ့ရှေ့ကနေ ထွက်သွားကြသော ကလေးတွေကိုကြည့်ရင်း အဘဦးသန်းရင်က သူ့သားငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းတွေ ပြန်တွေးနေမိလေသည်။

x x x x x

“တင်ထွန်းရေ ငါးစာသွားကျွေးပေးပါဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ လာပြီ လာပြီ”

တင်ထွန်းက အဘဦးသန်းရင်လှမ်းပေးသော ငါးစာထုပ်ကို ယူပြီး လိပ်ကန်ဘက်ကို ထွက်လာသည်။ ဒီလိုကျောင်းဖွင့်ရက်တွေ

ဆိုရင် ပေတူး၊ ခင်မောင်ထွန်းနှင့် ခင်မောင်နိုင်တို့က ကျောင်းတက် နေကြပြီး ပေါက်စက သူ့အလုပ်နဲ့သူမို့ ဘုရားထဲမှာ အဘ ဦးသန်းရင်ကို ဝိုင်းကူမယ့်သူက တင်ထွန်းတစ်ယောက်လောက်ပဲ ရှိတတ်သည်။

ဒီလိုမျိုး ကျောင်းပိတ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ ဥပုသ်နေ့လည်း မဟုတ်တဲ့ ကြားရက်တွေမှာ ဘုရားဖူးတွေ အလာကျတတ်သည်။ ဒါကြောင့် ငါးစာကျွေးမည့်သူတွေလည်း နည်းတတ်သည်။ ဒီလို ရက်မျိုးဆို အဘက ငါးစာကိုစိုက်ကျွေးလေ့ရှိသည်။

တင်ထွန်းက ငါးစာထုပ်ကိုကိုင်ပြီး ဂေါပကရုံးခန်းထဲမှ လိပ်ကန်ဘက်ကိုထွက်လာရင်း အနောက်ဘက် ဘိုးဘိုးအောင် အခန်းရှေ့တွင် အေးအေးလူလူထိုင်နားနေသည့် လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သာမန်ဘုရားဖူးများလည်း ဤကဲ့သို့ အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်နားနေတတ်သည်မို့ အမှတ်တမဲ့ ဖြတ်ကျော်လာပြီးမှ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိတာကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ထိုင်နေကြ ပေမယ့် တစ်ယောက်က အရပ်ရှည်မှန်းသိသာပြီး ကျန်တစ်ယောက် ကလည်း အရပ်ပုမှန်းသိသာနေတာမို့ သေချာအောင် နောက် တစ်ခေါက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာတွေက တစ်ဖက်ကိုလှည့်နေတာမို့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ။ ရိပ်မိသွားမှ ဖုံးသောကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ပတ်ကြည့်ဖို့မဖြစ်တော့။

ဒါနဲ့ပဲ လိပ်ကန်ကိုသွားပြီး ငါးစာတွေချကျွေးလိုက်သည်။ တံတား ဟိုဘက် ဒီဘက်ကို ခပ်မြန်မြန်ပစ်ကျွေးပြီး ဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ် ပြန်တက်လာပြီးကြည့်လိုက်တော့ ခုနက လူနှစ်ယောက်ကို မတွေ့ရတော့။ ဆက်ပြီးလျှောက်ကြည့်လိုက်တော့ ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီကားတွေနဲ့ ပန်းပုရုပ်တွေကိုကြည့်လိုက် အချင်းချင်း တိုးတိုးပြောလိုက်လုပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်

တင်ထွန်းက တိုင်လုံးတွေကိုကွယ်ပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်နေမိသည်။ နည်းနည်းလှမ်းနေတာမို့ သူတို့မျက်နှာတွေကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ ပုံပန်းသွင်ပြင်အရတော့ အရင်တစ်ခါ သူတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာသလောက်ပင်။ ဒီလူနှစ်ယောက် ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ။ နောက်ထပ် ခိုးဖို့ကြံစည်နေတာလား ဆိုတာ သေချာအောင် နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတာ ကာယကံရှင်တွေ သိသွားလို့မဖြစ်။ သိသွားတယ်ဆိုရင် သူနာမယ်ဆိုတာ တင်ထွန်းက ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သည်။

သူတွေ့ဖူးတဲ့ ဘုရားဖူးအများစုက ဘုရားထဲဝင်လာပြီး ဟိုဟို ဒီဒီလျှောက်ကြည့်။ ဘုရားကန်တော့။ အလှူခံထည့်။ လိပ်ကန်သွား ငါးစာကျွေး ဒီလောက်ပါပဲ။ တချို့တလေကသာ ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီကားတွေကိုကြည့်၊ ပန်းချီကားအောက်မှစာတွေဖတ်၊ ပန်းပုရုပ်လုံးရုပ်ကြွတွေကြည့်လုပ်တတ်ကြသည်။ အခု ဒီလူနှစ်ယောက်ကတော့ တစ်နေရာမှာရပ်ပြီး အကြာကြီးကြည့်ပြီးစကားတွေပြော၊ ပြီးရင် နောက်တစ်နေရာရွှေ့၊ စကားတွေ အကြာကြီးပြော၊ အကြာကြီးကြည့်နဲ့ နည်းနည်းတော့ ထူးခြားနေသည်။ တင်ထွန်းကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် နောက်ကနေလိုက်ကြည့်နေသည်။ သူဒီလို လိုက်ကြည့်နေတာ ဟိုလူနှစ်ယောက်အပြင် တခြားလူတွေပါ မရိပ်မိအောင် သတိထားနေရသည်။

အဲသလိုလိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာ အဘဦးသန်းရင် သူ့ကို ခေါ်နေတဲ့အသံကိုကြားလိုက်ရတာမို့ တင်ထွန်းက ခေါ်သံကြားရာ ဆီကို ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

လိပ်ကန်ကိုထွက်တဲ့ တံခါးပေါက်နားမှာ အဘဦးသန်းရင်ကို တွေ့ရသည်။

“အဘ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သလား။”

“အေး မင်းဘယ်ရောက်သွားလဲလို့ ကိုမောင်ရင်မေးကြည့်တော့လည်း မတွေ့ဘူးဆိုတော့ ဘာများဖြစ်နေသလဲလို့ ခေါ်ကြည့်တာကွ။ ရှိရင်ပြီးရော ဘာမှမဟုတ်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ အဲဒါဆို ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“အေး အေး”

တင်ထွန်းက အဘဆီမှခပ်သွက်သွက်ထွက်လာပြီး ခုနက လူနှစ်ယောက်ကိုလိုက်ရှာကြည့်သည်။ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ မတွေ့။ အဲဒါနဲ့ အပြင်များထွက်သွားပြီလားဆိုပြီး အနောက်ဘက် တံခါးပေါက်မှထွက်ကြည့်တော့လည်း မတွေ့။ အနောက်ဘက် တံခါးကနေ အပြင်ထွက်လာပြီး လမ်းမတော်ဘက်ပြန်ထွက်ကြည့်တော့လည်း မတွေ့။ အဲဒီကနေ မြောက်ဘက် ဘုရားမုခ်ဝဘက်ကို သွားကြည့်တော့လည်း မတွေ့။ ဒါနဲ့ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အရှေ့ဘက်တံခါးမှ နောင်တော်ကြီးတန်ဆောင်းဘက်ကို ထွက်ကြည့်တော့ နောင်တော်ကြီးဘုရားရှေ့မှာ ထိုလူနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေကြတာတွေ့လိုက်ရတာမို့ တင်ထွန်းလည်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် ယာမာဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကို သာ ချိုးကွေ့လိုက်ရသည်။ ဘယ်သွားလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဒီလိုနဲ့ ဆက်လျှောက်နေရင်း တတိုင်းမွေးပန်းချဲ့နားရောက်တော့ အကြံတစ်ခုရတာနဲ့ တတိုင်းမွေးပန်းချဲ့ထဲကို တိုးဝင်လိုက်သည်။ ဒီချဲ့ထဲကနေဆိုရင် အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူတို့ကတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ လမ်းမမြင်နိုင်။ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့သွားလည်း ပန်းဝင်ခူးတာလို့ပြောလို့ရသည်။ သူတို့တစ်တွေ ဒီပန်းချဲ့ကို လာလာပြီး ခူးနေကျကိုး။

ပန်းချိုထဲကနေ ချောင်းကြည့်နေရင်း ခဏအကြာမှာ ထိုလူနှစ်ယောက် နောင်တော်ကြီးတန်ဆောင်းထဲက ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘယ်ကို ဆက်သွားမလဲကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲကိုပြန်ဝင်သွားသည်ကို တင်ထွန်းတွေ့လိုက်ရတာနဲ့ ပန်းချိုထဲကထွက်ပြီး သူလည်း ဘုရားတန်ဆောင်းထဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဝင်သွား လိုက်သည်။

ဘုရားတန်ဆောင်းထဲ တင်ထွန်းပြန်ဝင်လာသည်ကို ညစောင့်အဘဦးမောင်လှက လှမ်းမေးသည်။

“ဟေ့ မင်းကို ဘာခိုင်းလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှမခိုင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေလိုက်ရှာရင်းနဲ့ ဒီဘက်ပြန်ရောက်လာတာပါ”

လူကြီးတစ်ယောက်ကို လိမ်ပြောလိုက်ရတာမို့ တင်ထွန်း စိတ်ထဲက သိပ်မလုံချင်။ ပြောပြီးတာနဲ့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟိုလူနှစ်ယောက်ကိုလိုက်ကြည့်တော့ လိပ်ကန်ဘက်ကိုထွက်တဲ့အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေကြတာကိုတွေ့ရတာမို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ တိုင်တွေကိုကွယ်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာမှာ အဲဒီလူကြီးနှစ်ယောက်က အနောက်ဘက်တံခါးမှ ဘုရားတန်ဆောင်းအပြင်ကို ထွက်သွားကြသည်။

တင်ထွန်းက လိုက်ကြည့်ရကောင်းမလား၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားနေပြီးမှ လိုက်ကြည့်ဖို့စိတ်ကူးရပြီး ဓာတ်မီးတိုင်တစ်တိုင်လောက်ခွာပြီး နောက်ကလိုက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့နောက်မှ တင်ထွန်းလိုက်လာတာကို ရိပ်မိဟန်မတူ။

× × × × ×

ညစောင့်ဦးမောင်လှက ဘုရားဝင်းထဲမှ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးပြီး အဘဦးသန်းရင်အိမ်ကို ဝင်လာသည်။ သူဝင်လာတာကို မြင်တော့ အဘဦးသန်းရင်၏ဇနီး အဘွားဒေါ်မြမေက မေးသည်။

“ကိုမောင်လှ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဥက္ကဋ္ဌဇရာ”

“ရှိတယ်၊ အခုပဲ ဘုရားထဲကပြန်လာတာလေ”

“ဟုတ်တယ် ပြောစရာရှိလို့”

သူတို့ပြောနေသည်ကို အဘဦးသန်းရင် အိမ်ထဲမှကြားရတာမို့ အိမ်ပြင်ကိုထွက်လာသည်။

“ကိုမောင်လှ လာ လာ”

ဦးမောင်လှက အဘဦးသန်းရင်အနားကိုသွား၍ ခုနက တင်ထွန်းကို ဘုရားထဲမှာ မသင်္ကာစရာတွေ့ရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အရင် ဘုရားပစ္စည်းတွေပျောက်ပြီးကတည်းက တင်ထွန်းကို သတိထားပြီးကြည့်ဖို့ပြောထားတာမို့ အခုတစ်ခါ တင်ထွန်း၏ အမူအရာတွေ နည်းနည်းထူးခြားနေသလိုရှိတာမို့ ကြိုတင်ပြောပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဘဦးသန်းရင်ကလည်း ဆက်ပြီးသတိထားကြည့်ဖို့နဲ့ ထူးခြားရင် သူ့ကိုချက်ချင်းအသိပေးဖို့ ပြောသည်။

× × × × ×

“မောင်ထွန်းရေ”

ရပ်ကွက်ရုံးဘက်မှပြန်လာသော ကိုမောင်ထွန်းက ခေါ်သံကြောင့် အိမ်ထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဘဦးသန်းရင်ကို တွေ့ရတာမို့

“အဘ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သလား”

“အေးကွ မင်းအချိန်ရရင်လာပါဦးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ” ဆိုပြီး ကိုမောင်ထွန်းက အဘဦးသန်းရင်တို့ အိမ်ထဲကိုဝင်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်မှာဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အဘ ဦးသန်းရင်က ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ငှဲပေးသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား အဘ”

“အရေးတကြီးကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

အဘဦးသန်းရင်က သူပြောချင်သည့်အကြောင်းကို ဘယ်လို ပြောရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေရသည်။ တော်ကြာ သူပြောချင်တာက တစ်မျိုး၊ တစ်ဖက်သားနားလည်သွားတာက တစ်မျိုး၊ အဲသလိုလည်း ဖြစ်သွားမှာစိုးရသေးသည်။

“ဒီလိုကွ၊ ဘုရားထဲမှာ သူ့ခိုးခိုးခံရတဲ့ အကြောင်း မင်းတို့လည်း သိပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ အရင်ဆုံး အလှူခံပုံးဖောက်ပြီး ခိုးသွား တာရယ်၊ နောက်ထပ် ညဘက်ဝင်ပြီး မီးဆိုင်းတွေခိုးတာက တစ်ခါ၊ ဗုဒ္ဓဝင် ရုပ်လုံးရုပ်ကြွတွေက တစ်ခါ၊ အဲဒီသုံးခါဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိတယ်”

“ဟုတ်တယ် အဘအထင်ပေါ့ကွာ၊ အလှူခံပုံးဖောက်သွား တာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ နောက်ထပ်အခိုးခံရတဲ့ပစ္စည်းတွေရဲ့ လက်သည်က ဒီမြို့ကမဟုတ်ဘဲ တခြားကလာတဲ့သူဆိုတာရယ်၊ အခွင့်သာရင် နောက်ထပ်လာနိုင်သေးတယ်ဆိုရယ်ကို အဘ တွေးမိ တယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ထပ်ပြီး အခိုးမခံရအောင် အဘတို့ဘက်က တတ်နိုင်သမျှကြိုတင်ပြီး ကာကွယ်ထားတာတွေရှိတယ်၊ ဒါတွေလည်း မင်းတို့လို ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေ သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ၊ ညနေ ခြောက်နာရီထိုးရင် လမ်းမတော်ဘက်က တံခါးတစ်ပေါက်ပဲချန်ပြီး ကျန်တဲ့တံခါးတွေပိတ်လိုက်တာ၊

ညစောင့်ကိုလည်း အဲဒီတံခါးပေါက်နားမှာပဲ ရှိနေစေတာ၊ နောက်ပြီး ဘုရားတန်ဆောင်းလုံခြုံရေးအတွက် ပျက်စီးယိုယွင်းတဲ့နေရာတွေကို ပြန်ပြီးလုံခြုံစိတ်ချရအောင် ပြုပြင်တာတွေပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ၊ အဲဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်”

“နောက်ဆုံးတစ်ခါ လာခိုးတုန်းက လက်ဖက်ရည်ထဲ အိပ်ဆေးခတ်ပြီး ကလေးကို အဘအိမ်ကပေးခိုင်းတဲ့ပုံစံမျိုး လုပ်သွားတာ မင်းမှတ်မိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒီကလေးက မင်းတို့ကမ်းနားပိုင်းက တင်ထွန်းဆိုတာ လည်း မင်းသိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိတယ် အဘ”

“အဘ အဲဒီကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သေသေချာချာ သိချင် တယ်”

“ဘာကိုသိချင်တာလဲ အဘ”

“သူ့ရဲ့အကျင့်စရိုက်နဲ့ သူ့ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တပေါ့ကွာ”

“ဒီကလေးက ကျောင်းမနေတော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်လေ တာပေါ့ အဘရာ၊ မိဘကလည်း သားသမီးကိုသိပ်ပြီး ဂရုစိုက် နိုင်ကြဘူး ထင်ပါတယ်”

“ခိုးတာ ဝှက်တာမျိုးရော ရှိသလား”

“ဟာ အဲသလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး အဘ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီး အုန်းသီးခိုးစားတာမျိုး၊ ကိုယ့်အမျိုးအိမ်ကကြက်ခိုးပြီး ထမင်းချက်စားကြတာမျိုးလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါကလည်း ခုနက ကျွန်တော်ပြောသလို အပျော်သဘောနဲ့ လုပ်ကြတာလောက်ပဲ၊ တခြားနာမည်ပျက် မရှိဘူး အဘ၊ အဲဒါ အသေအချာပဲ”

“အေး အဘ သတိထားကြည့်တာလည်း သူ့ရဲ့အနေအထားက ပုံမှန်ပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ အခု သူ့ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

အဘဦးသန်းရင်က သူတို့နှစ်ယောက်အနားမှာ ဘယ်သူများ ရှိနေသလဲဆိုပြီး အိမ်ထဲကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ မရှိတာ သေချာတော့မှ

“မင်းကို အဘ အမှန်အတိုင်းပြောမယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အဘကြိုပြီးပြောထားချင်တယ်၊ အဘ အခုပြောတဲ့အကြောင်းတွေကို မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြပါနဲ့၊ အဘလည်း အဘအိမ်က အတွင်းကြီးကိုတောင် မပြောဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မင်းလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့ဦး”

“စိတ်ချအဘ၊ အဘက ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပြစေချင်ရင် ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘူး”

“ဒီလိုကွ၊ မနွေက တင်ထွန်းရဲ့အမူအရာတွေ ထူးခြား နေတယ်လို့ အဘကိုပြောတဲ့သူရှိတယ်၊ ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲ ဆိုတော့ ဘုရားထဲမှာ ဟိုနေရာမှာ အကြာကြီးကြည့်နေလိုက်၊ ဒီနေရာမှာ အကြာကြီးကြည့်နေလိုက်၊ ဟိုလျှောက်သွားလိုက် ဒီလျှောက်သွားလိုက်၊ ပြီးတော့ ဘုရားထဲပြန်ဝင်လာလိုက်ပေါ့ အဲသလိုလုပ်နေတာကို တွေ့တဲ့သူတွေလို့ အဘကို လာပြောလို့ အဘသိရတာပေါ့၊ အဲဒါ သူ့ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲဆိုတာ အဘ သိချင်တယ်၊ နောက်ပြီး တခြားမှာ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘုရားထဲမှာ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာက ဘုရားရဲ့ လုံခြုံရေးနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိနေနိုင်တယ်လို့ အဘထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အဘ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ရတော့မယ်၊ အဲသလိုစောင့်ကြည့်နေတယ် ဆိုတာကို သူများတွေလည်း မသိစေချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့

အသိပေးထားရမယ်လို့ အဘထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုခေါ်ပြီး ပြောရတာ”

“ဟုတ်ပြီ အဘ၊ အဘပြောသလိုဆိုရင် အဘကို ကျွန်တော်ပါ ဝိုင်းကုရမှာပေါ့၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့တာဝန်ပဲ”

“အားလုံးတော့ မဖြစ်သေးဘူး မောင်ထွန်းရဲ့၊ အားလုံးကို အသိပေးရမယ့်အနေအထားမဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က သဘောကို ပြောတာပါ”

“အေး အေး၊ အဘပြောချင်တာတော့ အဲဒါပဲ၊ နောက်ထပ် ထူးခြားရင် မင်းကို အဘပြောမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“အေး အေး”

“ဒါနဲ့ အဘ ဒီနှစ်တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတောင် နီးနေပြီနော်၊ ဘာမှမလိုတော့ဘူး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီနွေက ရှစ်ရက်ဥပုသ်ဆိုတော့ ရှေ့အပတ်ဆိုရင် ဘုရားပွဲပေါ့”

x x x x x

“ကိုမောင်လှရေ . . . ဘာထူးခြားသေးလဲ”

“ဘာမှမထူးခြားဘူး ဥက္ကဋ္ဌ”

“ဟုတ်ပြီ ကိုမောင်လှရေ၊ ဂရုတစိုက်ကြည့်ပေးပါဦးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဥက္ကဋ္ဌ”

“နွေဘက်တော့ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ဗျာ၊ နို့မို့ ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်နေဦးမယ်၊ ကျန်းမာရေးအတွက်ဆို အချိန်မရွေးလိုတာ ပြောဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အဘဦးသန်းရင်က အရှေ့ဘက်တံခါးပေါက်ကနေထွက် လာပြီး ဇာတ်ရုံနောက်ဘက်ကို သွားသည်။ ဘုရားပွဲတော်မှာကမည့် ဇာတ်သမားတွေပင်ရောက်နေကြပြီ။ ထမင်းချက်တဲ့သူတွေကချက် ဟင်းစားကိုင်သည့်သူတွေကကိုင် နားနားနေနေလှဲနေသူတွေက လှဲနှင့် အမြဲလိုလို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိနေသည့်နေရာက သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေပါပြီ။ အဘဦးသန်းရင်က ဇာတ်သမားတွေကို ကြုံရာ နေရာမှာ အပေါ့အပါးမသွားကြဘဲ သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာများ တွင်သာ သွားကြဖို့နဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေထိုင်ပေးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ သည်။

ထိုနေရာမှ ဇာတ်ရုံရှေ့ဘက်ပြန်ထွက်ပြီး ဈေးသည်တွေဆီ ဆက်သွားပြန်သည်။ ဈေးသည်တွေကိုလည်း သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင်သာ စည်းကမ်းတကျရောင်းကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပြန်သည်။ ဈေးသည်တွေဆိုတာကတော့ အဘဦးသန်းရင်နဲ့ဆို သားအဖ တွေလိုဖြစ်နေကြပြီမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်။ ဈေးသည်တွေဆီ ကနေပြန်လာပြီးနောက် သူ့အိမ်ကိုဝင်သည်။ မနက်စာစားပြီး ကတည်းက ဘုရားထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်မှာ နေ့လယ်ခင်း တစ်ရော့အိပ်ချိန်ပင် မရလိုက်။ ညနေစာမစားခင် ခဏတဖြုတ်တော့ နားဦးမှဖြစ်မည်ဆိုပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်ခဏထိုင်ရင်း မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

x x x x x

ပွဲခင်းထဲမှ လော်စပီကာသံ၊ ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့၊ အလှူခံဌာနမှ လော်စပီကာသံ၊ ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဘုရားများလှည့်လည်အပူဇော်ခံပွဲမှ လော်စပီကာသံ စသည်

စသည် အမျိုးပေါင်းစုံလင်လှသော လော်စပီကာသံများကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော အဘဦးသန်းရင် အိပ်နေရာမှနိုးသွားသည်။

နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော ဘုရားများ လှည့်လည်အပူဇော်ခံ သည့်ပွဲက ဒီမြို့ကလေး၏ အစည်ကားဆုံးပွဲတော်ဖြစ်သည်။ ဘုရားများနှင့်အတူ အကအလှများပါ တစ်မြို့လုံးလှည့်လည် ဖျော်ဖြေလေ့ရှိခြင်းကြောင့် မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်များမှလူများသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်မှလူများပါ ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ဤမြို့ကလေး၏တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်က ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကား လှသည်။

အခုလည်း ဘုရားလှည့်လည်အပူဇော်ခံပွဲ စတင်တော့မည် ဖြစ်၍ ရပ်ကွက်များမှနေ၍ စုရပ်ဖြစ်သည့် မြို့နယ်ဗဟိုမဏ္ဍပ်ဆီကို တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ သွားနေကြပါပြီ။ ဘုရားလှည့်လည်ပွဲမှာ လိုက်ပါမည့် သူတွေ၊ ဘုရားလှည့်လည်ပွဲကိုလာရောက် ကြည့်ရှုသူပရိသတ်တွေ၊ ပွဲဈေးတန်းလမ်းလျှောက်ကြသူတွေနှင့် မြို့လယ်လမ်းတစ်လျှောက် ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကားနေပါပြီ။

ဘုရားဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး ထိန်ထိန်လင်းလင်းအောင် ထွန်းညှိထား သည့် မီးရောင်တွေ၊ လမ်းမတော်တန်းရှိ ဈေးဆိုင်များက ထွန်းညှိ ထားသော မီးရောင်တွေနှင့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညမို့ ထိန်ထိန် သာနေသည့် လမင်းအလင်းရောင်တို့ ပေါင်းစပ်လိုက်သည့် အခါမှာတော့ အတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီး၏ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းသော ယွန်းဆောင်၊ ဘုံဆောင်တို့မှာ နတ်ဘုံ နတ်နန်းတမျှ ခမ်းနားတင့်တယ်နေတော့သည်။

အဘဦးသန်းရင်က သူ့အိမ်ပေါ်မှနေ၍ သာယာလှပ လွန်းသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်းမှ ဘုရားတန်ဆောင်းဆီ ထွက်လာ

သည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာက အဘဦးသန်းရင်အတွက် တာဝန်ထူးထူးထွေထွေမရှိ။ သူ့နေရာနှင့်သူ တာဝန်တွေခွဲဝေ ပေးထားပြီးသား။ အခြေအနေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရုံသာဖြစ်သည်။ အဘဦးသန်းရင်၏တာဝန်က ဇာတ်ရုံမှာဖြစ်သည်။

ဂေါပကရုံးခန်းထဲကိုရောက်တော့ ပေတူးတို့တွေ လူစုံနေတာ ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ မင်းတို့လူစုံပြီလားကွ”

“စုံပြီ အဘ၊ အဘကို စောင့်နေကြတာ”

“အေး အေး ဒါဆိုရင် လာကြ၊ သွားကြမယ်”

သွားကြမယ်ဆိုပြီး အဘဦးသန်းရင်နှင့် ကလေးတစ်သိုက် ဘုရားအရှေ့ဘက်တံခါးမှထွက်ကာ ဇာတ်ရုံဘက်ကိုသွားကြသည်။ ဇာတ်ရုံ၏ဖွင့်ထားသော ဘေးပေါက်များမှ အထဲကိုဝင်ကြ၏။ ရုံထဲမှာတော့ မြန်မာ့ရိုးရာဆိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် အနောက်တိုင်း ခေတ်ပေါ်တေးဂီတအဖွဲ့တို့က ရွှေပွဲလာပရိသတ်များကို ဖိတ်ခေါ် သည့်အနေနှင့် ဧည့်ခံတီးလုံးများကို တီးမှုတ်နေကြလေပြီ။ အဘ ဦးသန်းရင်နှင့် ကလေးတစ်သိုက်က ဇာတ်ပွဲကြည့်သူများထိုင်မည့် ဖျာများကို ခင်းကျင်းနေရာချနေကြသည်။ ဖျာခင်းလို့ပြီးတော့ ဖွင့်ထားသည့် ဇာတ်ရုံဘေးဘက် ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တံခါးများကို သေသေချာချာပိတ်လိုက်ကြသည်။ ပိတ်လို့လည်းပြီးရော ဇာတ်ရုံကို ရုံခါဖို့ အဆင်သင့်ပြင်လိုက်ကြသည်။ ရုံခါသည်ဆိုခြင်းမှာ ဇာတ်ရုံထဲတွင်ရောက်ရှိနေသော လူအများကို ရုံအပြင်သို့ ခေတ္တခဏ ပြန်ထွက်စေခြင်းဖြစ်သည်။

ဇာတ်ရုံအမှီးနားတွင်တင်ထားသည့် လော်စပီကာမှ ရုံခါပါပြီ ဆိုသည့်အကြောင်း ဒါကြောင့်မို့ ရုံထဲမှာရှိနေကြသည့် ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များ ရုံပြင်ကို ခေတ္တခဏထွက်ပေးကြဖို့ကို မေတ္တာ

ရပ်ခံသည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပေတူးတို့ကလေးတစ်သိုက်က ရုံခါသည့်အချိန် ရုံထဲမှာ ပရိသတ်တွေကျန်မနေစေဖို့နှင့် ရုံခါပြီးလို့ ပွဲကြည့်သူတွေ ဝင်ပေါက်တွေက လက်မှတ်ပြုပြီးဝင်လာတဲ့အချိန် ဇာတ်ရုံဘေးတွေကနေ မသမာသူတွေ ဇာတ်ရုံကိုဖောက်ပြီး ဝင်မလာနိုင်အောင် စောင့်ကြည့်ပေးကြရသည်။ ဇာတ်ရုံဆိုတာက ပွင့်လင်းရာသီမှာပဲ ပွဲလမ်းသဘင်တွေပြုကြတာမို့ အခိုင်အခံ ဆောက်လုပ်ထားတာမျိုးမဟုတ်။ ဝါးထရုံတွေကို တိုင်ထောင်ပြီး ကာရံထားတာမျိုးသာဖြစ်၍ ထရုံနှစ်ခုဆက်ထားသောနေရာမှ နှီးချက်ကိုဖြုတ်ပြီး အကြံသမားတချို့တလေက ရုံထဲကို ခိုးဝင်တတ် ကြသည်။ ပေတူးတို့တစ်တွေက အဲသလိုမျိုးတွေမဖြစ်အောင် ဇာတ်ရုံထဲမှာနေရာယူပြီး စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ ဒီမှာ”

ထိုစဉ်မှာပင် ရုံတွင်းတစ်နေရာမှ ပေါက်စ၏အသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ပေါက်စစောင့်နေသည့်အနားမှ ထရုံနှစ်ခု အဆက်နေရာတွင် အသံတွေကြားနေရသည်။ ပထမတော့ ရုံအပြင်မှ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်တိုးမိတဲ့အသံထင်၍ စောင့်ကြည့် နေသေးသည်။ နောက်တော့မှ ထရုံနှစ်ခုချပ်ထပ်ထားသည်ကို ခွာထုတ်နေမှန်းသတိထားလိုက်မိ၍ အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပေါက်စအော်သံကြောင့် ကျန်တဲ့သူတွေပြေးလာကြသည်။ ကုလားက

“ဟေ့ ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ရဲသွားတိုင်လိုက်မှာနော် ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လာမလုပ်နဲ့”

ပါးစပ်ကလည်းအော်ရင်း ခြေထောက်နဲ့လည်း ဝါးလုံးကို ဆွဲကန်ပစ်လိုက်တော့ အပြင်ကအသံပျောက်သွားသည်။ အဲသလို သူတို့တစ်တွေ ရုံဘေးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ရုံထဲကို ပွဲကြည့်

ပရိသတ်တွေ အဆက်မပြတ်ဝင်ရောက်လာနေသည်။ နောက်ထပ် တစ်နေရာ၊ နှစ်နေရာဆီမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံတွေကြားလိုက်ရပြီး သူတို့တွေလည်း အထဲကနေ ပြန်ပြီးအော်ဟစ်ခြောက်လှန့်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ရုံပြင်မှမသမာသူတွေ လက်လျှော့သွားကြပုံရသည်။ နောက်ထပ်ဘာသံမှ မကြားကြရတော့။ ရုံထဲမှာလည်း ပရိသတ်က တစ်ဝက်ကျော်သွားပြီ။ အပြင်မှာလည်း လူတွေက ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြတုန်း။

လက်မှတ်ရောင်းသည့်သူတွေလည်း လက်မလည်အောင် ရောင်းနေရတုန်း။ ဖျာလက်မှတ်ကတော့ အစောကြီးကတည်းက ကုန်အောင်ရောင်းလိုက်ရပြီမို့ ပွဲသွင်းသည့်ကန်ထရိုက်မျက်နှာက တပြုံးပြုံး။ ဒီအတိုင်းဆို ပွဲက မကရသေးခင် ရုံဖွင့်လိုက်ရတော့မည့် အခြေအနေ။

အခြေအနေကိုရိပ်စားမိသော တင်ထွန်းက အဘဦးသန်းရင် ရှိရာ ရုံပေါက်ဝကိုရောက်သွားသည်။ ရုံဝမှာ လူတွေက ရုံထဲဝင်ဖို့ အတိုးအဝှေ့နှင့်။

“အဘရေ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ရုံထဲမှာ လူပြည့်တော့မယ်”

“အေး အေး တင်ထွန်းရေ၊ ရပါပြီ ရပါပြီကွာ၊ မင်းတို့ ပွဲကြည့်ချင်ရင် ကြည့်တော့”

“ကျွန်တော်တို့ ပွဲမကြည့်ချင်တော့ဘူး အဘ၊ မုန့်စားပြီး ပြန်တော့မယ်”

“ဟေ့ မင်းကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျန်တဲ့သူတွေကရော ပွဲကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တင်ထွန်းက ရုံထဲပြန်ဝင်သွားပြီး ကျန်တဲ့သူတွေကို သွားပြောသည်။ ဒီတော့ တင်ထွန်းနှင့်အတူ အကုန်လုံး ရုံအဝင်ဝကို လိုက်လာကြသည်။

“အဘ ဒီမှာ ဟိုကောင်တွေ အကုန်လုံးပါလာပြီ၊ အဘ မယုံရင် မေးကြည့်”

“ဟေ့ မင်းတို့ ပွဲကြည့်ကြမှာလား”

“မကြည့်တော့ဘူး အဘ”

သူတို့တစ်တွေကိုကြည့်ပြီး အဘဦးသန်းရင် အံ့သြသွားသည်။ အရင်ကဆို သူတို့တွေဟာ ပွဲက သုံးညဆိုရင် သူတို့ကလည်း သုံးညစလုံးကြည့်ချင်ကြသူတွေ။ အခုတော့

“ဪ ငါ့ကောင်တွေတောင် လူပျိုဖြစ်လာကြပြီပဲ”

ဟု စိတ်ထဲကနေ တွေးမိလိုက်လေသည်။

“ကဲ ကဲ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ မုန့်စားကြမလား”

“စားမှာပေါ့ အဘရာ”

“ကဲ ကန်ထရိုက်တာကြီး၊ အဘကလေးတွေကို မုန့်ဖိုးလေး ပေးလိုက်ပါဦး၊ သူတို့လည်း ပင်ပန်းပါတယ်”

“ရပါတယ် အဘရာ”

“ဟေ့ မင်းတို့အားလုံး ဘယ်နှယောက်လဲ”

သူတို့ ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်ကြသေး။ ပြန်ရေကြည့် နေရသေးသည်။ ပြီးတော့မှ

“ရှစ်ယောက် အဘ၊ ရှစ်ယောက်”

ကန်ထရိုက်တာက “အဘ ရော့” ဟုဆိုပြီး ပိုက်ဆံလှမ်းပေးသည်။ အဘက ပေတူးကို လှမ်းပေးရင်းပြောသည်။

“မင်းတို့တွေ အဝေးကြီးလျှောက်မသွားနေနဲ့ဦးနော်၊ အိမ်ကိုလည်း စောစောပြန်ကြ၊ ပွဲကြည့်ချင်ရင် ပြန်လာကြည့်ကြ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

ဆိုပြီး သူတို့တွေ လူအုပ်ကြားထဲက တိုးထွက်လာကြသည်။ သူတို့၏ဦးတည်ရာက ဘူးသီးကြော်ဆိုင်။ ဘူးသီးကြော်ဆိုင်က

ပွဲဈေးတန်း၏အစွန်ဆုံးမှာရှိသည်။ အဲဒီနေရာကိုရောက်ဖို့ ပွဲဈေးတန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျော်ဖြတ်သွားရသည်။ သူတို့တွေ လျှောက်လာကြတော့ ပွဲဈေးတန်းကလူစည်နေတုန်း။ ဘုရား လှည့်တဲ့အဖွဲ့တွေထဲက ရှေ့ဆုံးကျတဲ့ ရပ်ကွက်တွေပင် ပြန်ဝင်လာ နေကြပြီ။

သူတို့ရှစ်ယောက် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဘူးသီးကြော်နှစ်ပွဲမှာလိုက်သည်။ အကြော်သည်မှာလည်း လက်မလည်အောင်ကြော်နေရတာမို့ သူတို့အလှည့်ကို တော်တော်နှင့် မရောက်။ ရောက်လာတော့လည်း အကြော်နှစ်ပွဲက ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွားတာမို့ နောက်ထပ်နှစ်ပွဲမှာရသည်။ ဒါလည်း အတော် စောင့်ရပြန်တာမို့ အကြော်မစားရသေးတော့ အလကားလာချပေး ထားသည့် ဂေါ်ဖီနဲ့ ဆလပ်ရွက်တွေကို အချဉ်နဲ့တို့စားလိုက်ကြတာ ဂေါ်ဖီဖတ်တွေလည်းကုန် ဆလပ်ရွက်တွေလည်းကုန်တော့မှ ဘူးသီးကြော်နှစ်ပွဲကရောက်လာသည်။ ဒီနှစ်ပွဲကလည်း တစ်ယောက် တစ်ခုစီနှိုက်လိုက်တော့ ကုန်သွားပြန်သည်။ လက်ထဲက ဘူးသီးကြော်တွေစားလို့ကုန်ပြန်တော့ အာသာမပြေသေးတာမို့ နောက်တစ်ပွဲထပ်မှာရပြန်သည်။ အကြော်မလာသေးခင် ဂေါ်ဖီနဲ့ ဆလပ်ရွက်တွေထပ်တောင်းပြီး အချဉ်နဲ့တို့စားကြပြန်သည်။ အကြော်ရောက်လာတော့ တစ်ယောက်တစ်ခုစီ ထပ်နှိုက်လိုက်တော့ အကြော်ပန်းကန်ကပြောင်သွားပြန်သည်။ တင်ထွန်းက ထပ်မှာမည် လုပ်တော့ ပေတူးက တားသည်။ ပါလာသည့်ပိုက်ဆံက အကြော် ခြောက်ပွဲစာပဲရှိသည်။

“ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးကွ၊ ဒါအကုန်ပဲ”

ပေတူးက ပါလာသည့် ပိုက်ဆံကို ထုတ်ပြသည်။

“ဗိုက်မဝသေးဘူးကွ၊ စားချင်သေးတယ်”

“ပိုက်ဆံမရှိတော့တာ ဘယ်လိုလုပ်စားလို့ရမလဲကွ”

“မင်းတို့မှာ ပိုက်ဆံမပါကြဘူးလား”

တင်ထွန်းအမေးကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှပြန်မပြော။ သဘော ကတော့ ဘယ်သူ့မှာမှ ပိုက်ဆံကပါမလာ။ တင်ထွန်းက ဘာမှ မရှိတော့တဲ့ ပန်းကန်အလွတ်တစ်ချပ်ကိုယူပြီး ထသွားသည်။ ဈေးသည်အဒေါ်ကြီးဆီမှာ ဂေါ်ဖီဖတ်နှင့် ဆလပ်ရွက်တွေ သွား ထပ်တောင်းသည်။ ဈေးသည်အဒေါ်ကြီးကလည်း ခဏခဏ လာတောင်းနေတာဆိုတော့ မပေးချင်ပေးချင်နှင့် နည်းနည်းပဲ ထည့်ပေးသည်။ တင်ထွန်းကလည်း နည်းနည်းလေးပဲထည့်ပေးလို့ မကျေမနပ်နှင့်ပြန်လည်လာပြီး အချဉ်ရည်တွေနှင့်တို့စားသည်။ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကလည်း ဝင်စားတာမို့ ဒါလည်း ခဏကလေးနှင့် ကုန်ပြန်သည်။ နောက်ထပ်စားလို့ရတာက အချဉ်ရည်တွေပဲကျန်သည်။ ဒီတော့ မပြောမဆိုနှင့် အချဉ်ရည် ပန်းကန်ကြီးကို တင်ထွန်းက မော့သောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

တင်ထွန်းလုပ်ပုံကို ကျန်တဲ့သူတွေက မျက်လုံးတွေပြူးပြီး ကြည့်နေကြသည်။ တင်ထွန်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်။ ဂရုလည်း မစိုက်။

ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှ သူတို့တွေထလာကြတော့ ပွဲဈေးတန်းမှာ လူနည်းနည်းရှင်းစပြုနေပါပြီ။ ဘုရားလှည့်တဲ့အဖွဲ့တွေကတော့ ကြိုးကြားကြိုးကြားပြန်ဝင်လာနေကြဆဲပင်။ ဇာတ်ရုံရှေ့မရောက်ခင် ကတည်းက ပွဲစထွက်နေသံကို ကြားနေကြရပါပြီး ဇာတ်ရုံကတော့ ပွဲစထွက်ကတည်းက ရုံဖွင့်လိုက်ရပြီ။ ပွဲကြည့်ချင်ရင် ဘုရားဝင်း အုတ်တံတိုင်းတွေပေါ်က တက်ကြည့်လို့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ် တုန်းကလို ပွဲကိုမက်မက်စက်စက်ကြည့်ချင်စိတ် မရှိကြတော့။ အဲဒါကြောင့် ပြန်ကြမယ်ကွာဆိုပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့

လမ်းကြားလေးထဲ ချိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် မြောက်လေအေးက သူတို့ တစ်တွေကို ပွေ့ဖက်ကျီစယ်လိုက်သည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် မှာတော့ လပြည့်ည၏ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် လမင်းကြီးက ထိန်ထိန် သာနေလေသည်။

x x x x x

“မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၅၃ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်များ အမှတ် (၂) ရပ်ကွက်၊ ယာမာကျောင်းဆရာတော်ကြီးက ဦးစီးဦးဆောင် ပြုပြီး မြို့တော်သူမြို့တော်သားတွေ၊ နယ်တော်သူ နယ်တော်သား တွေရဲ့ သဒ္ဓါတရားထက်သန်မှုတွေနဲ့ တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့တဲ့ အတုလမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီးဟာဆိုရင် နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ခမ်းနားတင့်တယ်အောင် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေနဲ့ အံ့မခန်းလောက်စရာဆိုတာ ကြေညာစရာမလိုလောက်အောင်ပါပဲ။ ဒီတန်ဆောင်းတော်ကြီးရဲ့ အကျယ်အဝန်းက စတုရန်းအတောင် ၁၂၀ ရှိပြီး ယွန်းဆောင် ၁၄ ဆောင်၊ ဘုံဆောင် ၁၂ ဆောင်နဲ့ ဒီတန်ဆောင်းတော်ကြီး ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲဖို့အတွက် အသုံးပြု ထားတဲ့တိုင်ပေါင်းက ၂၅၆ တိုင်ရှိပါတယ်။ ယခုအခါမှာ ဒီတန်ဆောင်းတော်ကြီးဟာ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကြာမြင့်လာတာနဲ့ အမျှ ရာသီဥတုနဲ့ သဘာဝဘေးဒဏ်တို့ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းမှု တွေ ရှိလာပါတယ်။ ဒီတန်ဆောင်းတော်ကြီး ရေရှည်တည်တံ့ ခိုင်မြဲအောင် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှုတွေကို လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့မှာ မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတွေရဲ့ ပါဝင်လှူဒါန်းမှုတွေမရှိရင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့...”

တင်ထွန်းက အဘဦးမောင်ရင်၏ အလှူခံမဏ္ဍပ်မှာထိုင်ပြီး သူတို့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကြားခဲ့ကြရသည့် စကားသံတွေကို

နားထောင်နေတုန်းမှာပဲ မျှော်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ဒါကြောင့် ဟန်မပျက်ထိုင်နေရင်း ထိုလူနှစ်ယောက်ကို မသိမသာအကဲခတ်နေ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်က အရှေ့ဘက်မှ လမ်းမတော်အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာနေကြသည်။ သူ့အရင် တစ်ခါတွေ့ခဲ့တုန်းကအတိုင်း ပုပုတစ်ယောက်နဲ့ ရှည်ရှည် တစ်ယောက်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထိုနှစ်ယောက်က တင်ထွန်း ထိုင်နေသည့် အလှူခံရုံရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်သွားပြီး ဘုရားအဝင်ဝ တည့်တည့်ကိုအရောက်မှာ ဘုရားဘက်ကို နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်ကို တင်ထွန်းက သတိထားမိလိုက်၏။

ဒီလူနှစ်ယောက်စလုံးကို အရင်က တင်ထွန်းမတွေ့ဖူးတာ သေချာသည်။ တောဘက်က မြို့တက်လာသည့်ပုံစံတွေလည်း မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက တခြားအရပ်ဒေသကလာတာပဲ ဖြစ်မည်။ ထိုနှစ်ယောက်က လမ်းမတော်အတိုင်း အနောက်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်သွားကြတာမို့ ဓာတ်မီးတိုင်တစ်တိုင်ကွာလောက် သူတို့အနောက်ကနေ တင်ထွန်းလိုက်လာခဲ့သည်။ သူတို့က လမ်း ၂၀ ထိပ်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားကြတာမို့ ဟန်မပျက် လမ်းလျှောက်ရင်း ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှ အုတ်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ပြီး အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် တစ်နာရီနီးပါး ကြာမှ ပြန်ထွက်လာပြီး လာလမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်ကိုပြန်လှည့် သွားတာမို့ တင်ထွန်းက သူတို့နောက်မှ ခပ်ခွာခွာလေးလိုက်လာ ခဲ့ပြန်သည်။ ဘုရားရှေ့ပြန်ရောက်တော့ တင်ထွန်းက သူတို့ ဝင်သည့်နေရာမှမဟုတ်ဘဲ ဘုရားနံဘေးလမ်းကြားမှတစ်ဆင့် အနောက်ဘက်တံခါးပေါက်မှ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲကိုဝင်လိုက် သည်။

သူဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် ထိုလူနှစ်ယောက်က ဘုရား ဂန္ဓကုဋိတိုက် ကို လက်ယာရစ်ပတ်လာသည်နှင့် ဆုံလေသည်။ တင်ထွန်းက ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီကားတွေကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေ ဟန်ဆောင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို မသိမသာအကဲခတ်နေသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်က ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီးဝင်လာသည့် တံခါးပေါက်မှပင် ပြန်ထွက်သွားကြသည်နှင့် တင်ထွန်းလည်း မယောင်မလည်နှင့် နောက်မှလိုက်သွားပြန်သည်။

x x x x x

ပုဆိုးကို ချွတ်လိုက်တော့ သူ့ကိုယ်မှာ ဘောင်းဘီတိုနှင့် စွပ်ကျယ်ပဲကျန်သည်။ ပုဆိုးကို လုံခြုံပြီးစိတ်ချရသည့်နေရာမှာ သိမ်းထားလိုက်ပြီး တင်ထွန်းက ရေထဲကို ဆင်းလိုက်သည်။ ဒီနေရာက သူတို့အခေါ် ကိုးကျပ်တန်း၊ ဘာကြောင့် ကိုးကျပ်တန်းဟု ခေါ်သလဲတော့ သူမသိ။ သူသိတာက ဒီအရပ်က တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရေတွေရှိနေသည်။ ရေကလည်း ရေသေမဟုတ်။ မြစ်ထဲက ရေတက်တဲ့အချိန် ရေတွေဝင်လာတတ်ပြီး မြစ်ထဲကရေတွေ ကျသွားတဲ့အခါ သူလည်း ပြန်ကျသွား၏။ အခုက ရေတက် နေတဲ့အချိန်။

တာရိုးကနေထိုးထားသော တံတားမှ သူသွားချင်သော နေရာဆီသွား၍ရသည်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေသိသွားနိုင်သည်မို့ ထိုလမ်းကို သူမရွေး။ လူမသိနိုင်သော လမ်းဖြစ်သည့် ရေထဲက လမ်းကို သူရွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မနက်က ဟိုလူနှစ်ယောက်ကိုနောက်ယောင်ခံရင်း သူတို့ နေထိုင်ရာနေရာကို တင်ထွန်းသိလာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီ နေရာက သူ ယခုသွားမည့်နေရာပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့

ဒီနေရာက သူတို့နေသည့်နေရာမဟုတ်။ ဒီနေရာတွေကို တင်ထွန်းက မကြာမကြာရောက်ဖူးပြီးသား။ ပေါက်စနှင့်အတူ ငါး သွားသွားများဖူး သည့်နေရာတွေ။

ရေတက်နေသည့်အချိန်မို့ ရေက သူတစ်ရပ်မကနက်သည်။ တင်ထွန်းက ရေထဲမှာ အသံမမြည်အောင် ကိုယ်ကိုဖော့ထားရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲကူးနေသည်။ သူသွားရမည့်အိမ်က အစွန်ဘက်မှာ ရှိတာမို့ ရှေ့မှာရှိသည့်အိမ်တွေကို ဖြတ်သန်းသွားရမည်။ ဒါကြောင့် အသံနည်းနည်းလေးကျယ်တာနဲ့ လူတွေသိသွားနိုင်သည်။

ရေထဲမှာကူးသွားနေရင်းနဲ့ သတိလည်းထားရသည်။ အဓိက သူသတိထားရတာက မြေ။ ဒီလိုမျိုးအချိန်မှာ မြေတွေလည်း ဟိုဟို ဒီဒီကူးသန်းသွားလာတတ်သည်။ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ သိပ်ပြီး မသင်္ကာရင် ရေထဲကိုငုပ်ပြီးသွားလိုက်သည်။ အဲသလို ရေငုပ်ပြီး သွားရင်တော့ လက်နဲ့ရှေ့ကိုစမ်းစမ်းပြီးမှသွားရသည်။ မတော် ရေထဲရှိနေတဲ့အိမ်တိုင်တွေနဲ့ တိုက်မိရင် အိမ်ပေါ်က လူတွေ ရိပ်မိ သွားနိုင်သည်။ နောက်ပြီး သူလည်း အဆင်မသင့်ရင် အနာတရ ဖြစ်နိုင်သည်။ ခွေးတွေကိုလည်း သတိထားရသည်။ ရေထဲမှာ သူရှိနေတာကို တော်ရုံလူတွေ သတိထားမိဖို့မလွယ်ပေမယ့် ခွေးတွေ ကတော့ သိသွားနိုင်သည်။ အဲသလိုဆိုရင် သူ့ရည်ရွယ်ချက် အထ မမြောက်ဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားနိုင်သည်။

သူရည်ရွယ်ရာနေရာကိုရောက်တော့ တင်ထွန်းက အိမ်တိုင်ကို ကိုင်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်က အိမ်ထဲမှာ မီးရောင်ရှိနေသည်။ မီးရောင်ရှိရင် လူရှိနိုင်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူတစ်ယောက် အပြင်မှပြန်လာပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွားတာကို တင်ထွန်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူအိမ်ထဲဝင်သွား ပြီးတော့ စကားသံတွေလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“မင်းကလည်းကွာ ကြာလိုက်တာ”

“ဟ တံတားပေါ်က ပြုတ်မကျအောင် မနည်းလျှောက်လာရတာကွ။ ဒါတောင် ခြေတစ်ချက်ချော်သွားသေးတယ်။ ကံကောင်းလို့ ရေထဲပြုတ်မကျတာ၊ ငါက ရေလည်းကူးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြုတ်ကျရင်တော့ အမြဲပဲ၊ မင်းကို ငါ အဲဒါကြောင့် ပြောနေတာပေါ့၊ အလုပ်မဖြစ်ရင်လည်း ပြန်ကြမယ်လို့ အခု ကြည့်စမ်း ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံကုန်တော့မယ်၊ အလုပ်ကလည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီအတိုင်း ပြန်လို့တော့ ဖြစ်မလားကွာ၊ မင်းပြောတော့ လွယ်တယ်”

“ဒီအတိုင်းပြန်လို့မဖြစ်ရင် မင်းက ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ၊ အရင်အခေါက်တွေကလို ဝင်လို့ထွက်လို့မလွယ်တာ မင်းအမြင်ပဲဟာ၊ မိုးတောင်မချုပ်သေးဘူး တံခါးတွေကပိတ်ပြီးနေပြီ၊ ရှေ့ပေါက် တစ်ပေါက်ပဲ ကိုးနာရီလောက်အထိဖွင့်တယ်၊ အဲဒီမှာလည်း ညစောင့်က တစ်ချိန်လုံးထိုင်စောင့်နေတာ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

ကြားနေရတဲ့အသံတွေကြောင့် တင်ထွန်း ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။ သူတို့ပြောနေတာက သေသေချာချာတွေးကြည့်ရင် ဘုရားထဲကအကြောင်းတွေဆိုတာ တင်ထွန်းက ရိပ်မိသည်။ ထိုစဉ်တွင် သူနဲ့ဘေးရေပြင်မှ လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ အသံပါကြားလိုက်ရတာကြောင့် လန့်ပြီးရေထဲကို ငုပ်လိုက်သည်။ ရေထဲမှာ အသက်အောင့်နေလိုက်ပြီး ဆက်မအောင့်နိုင်တော့မှ ရေပေါ်ကို ခေါင်းပြန်ဖော်လိုက်သည်။

“ရေထဲက ဘာသံလဲ မသိဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ကွမ်းတံတွေးထွေးလိုက်တော့ ရေထဲက အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသလိုပဲ”

“ငါးတွေ ဘာတွေဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကွမ်းတံတွေးထွေးလိုက်လို့ လန့်သွားတာနေမှာပေါ့”

အပေါ်ကစကားပြောသံကြောင့် သူနဲ့ဘေးကအသံက ကွမ်းတံတွေးထွေးချလိုက်တဲ့အသံဆိုတာ တင်ထွန်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။ စောစောတုန်းကတော့ မြွေတွေ ဘာတွေများလားဆိုပြီး လန့်သွားလိုက်တာ ကံကောင်း၍ အပေါ်မှလူတွေ မရိပ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။

“မင်းမှာ ဘာအစီအစဉ်ရှိသေးလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ ဂျပုရာ”

“ရှိရင်လည်း လုပ်လေကွာ၊ ပိုက်ဆံက ပြတ်တော့မယ်”

“မင်းက ပိုက်ဆံအကြောင်း တော်တော်ပြောတာပဲ ဂျပုရာ”

“ဟ မပြောလို့ဖြစ်မလားကွ၊ ပိုက်ဆံမရှိရင် ဘာနဲ့ သွားစားမလဲ၊ နေစရာတောင် ငါ့မယားညီအစ်ကိုလမ်းညွှန်လိုက်လို့ အလကားနေလို့ရနေတာ”

“အဲဒီပိုက်ဆံပေါ့ကွ၊ ဒီတစ်ချိ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေးရဖို့ တွေးနေရတာပေါ့”

“မင်း ဘာတွေထားလဲ အရှည်ကြီး၊ ငါ့ကိုပြောကြည့်စမ်း”

သူတို့နှစ်ယောက်ပြောသည့်စကားသံက အတော်လေး တိုးသွားသည့်အတွက် တင်ထွန်းနားထဲ သဲသဲကွဲကွဲမကြားရတော့။ ဘာတွေပြောနေမှန်းကိုမသိတော့။ တစ်ချက် တစ်ချက်တော့ ဒုတ်ရောင်း ဒုတ်ရောင်းဆိုတာပဲကြားရသည်။ အဲဒါကလည်း ဘာကိုဆိုလိုမှန်း တင်ထွန်း ဘယ်လိုမှနားမလည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အသံတချို့ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“တို့ ဘယ်တော့ စကြမလဲ အရှည်ကြီး”

“မင်းက ဘယ်တော့စချင်သလဲ”

“ဒီညပဲပေါ့ကွ”

တင်ထွန်းက ဆက်ပြီးနားထောင်ကြည့်သေးသည်။ ဘာသံမှ ဆက်မကြားရတော့။ ဆက်နေရင်လည်း ဘာမှထူးခြားလာမယ် မထင်တော့တာကြောင့် တင်ထွန်းက ပြန်လှည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လာရာလမ်းအတိုင်းပြန်တာက အကောင်းဆုံးမို့ ရေထဲကနေ အသာအယာကူးလိုက် ရေငုပ်သွားလိုက်နှင့် ပြန်လှည့်လာသည်။ သူဒီလို ရေထဲမှာရှိနေတာကို ဒီအနီးအနားအိမ်တွေက ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ခင် ကုန်းပေါ်ကိုပြန်တက်လာလိုက်သည်။ ရေထဲမှာ နေနေတုန်းက ဇောနဲ့ကြောင့်မို့လား ရေထဲမှာမို့လားမပြောတတ်။ ချမ်းရမှုန်း အေးရမှုန်းမသိ။ ကုန်းပေါ်ရောက်တော့မှ လေကလေး တဖြူးဖြူးနဲ့မို့ စိမ့်နေအောင်ကို ချမ်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် သိမ်းထား ခဲ့သော အဝတ် အစားတွေနဲ့ ခပ်မြန်မြန် လဲဝတ်လိုက်ပြီး အဝတ်စုံတွေကို ရေတွေစင်အောင်ညှစ်လိုက်သည်။ ပြီးတာနဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး အိမ်ပြန်ခြေလှမ်းတွေကို စတင်လိုက် သည်။

ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသက လမ်းမီးတိုင်လည်းမရှိ၊ အိမ်ခြေကလည်း အဆက်ပြတ်တာမို့ ခြေလှမ်းတွေကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းလိုက်သည်။ အချိန်က အစောကြီးရှိဦးမည်။ သူထွက်လာတုန်းက မှောင်စပျိုးတုန်းဆိုတော့ အခုလောက်ဆိုရင် ရှစ်နာရီတောင် ထိုးဦးမည်မထင်။ ဒါဆို ပေါက်စမအိပ်လောက်သေး။ ပေါက်စဆီကို အရင်သွားရမည်။ တင်ထွန်း၏ခြေလှမ်းများက သွက်လက်၍ တက်ကြွနေလေသည်။

x x x x x

“ပေါက်စရေ. . . ပေါက်စ”

“တင်ထွန်းရေ ငါဒီမှာ”

တင်ထွန်းက ပေါက်စအိမ်ပေါ်မှာရှိမည်ထင်၍ လှမ်းခေါ် နေတုန်း သူ့နောက်ဘက်မှ ပေါက်စအသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲမှာ ပေါက်စ။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ မှောင်ကြီးထဲမှာ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့အဖေပြန်မလာသေးလို့ စောင့် နေတာ”

“ပေါက်စ ဒုတ်ရောင်းဆိုတာ ဘာလဲ မင်းသိလား”

“ဒုတ်ရောင်း ဘာလဲ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ တင်ထွန်းရာ၊ မင်းကလည်း”

“ပေတူးတော့ သိမလား မသိဘူး”

“မင်း သွားမေးကြည့်ပါလားကွ၊ ဒီအချိန်ဆို ဒီကောင် စာကျက်နေတုန်းပဲဖြစ်မယ်”

“သူတို့စာမေးပွဲနီးနေပြီပြောတယ်ကွ၊ ငါ့ကြောင့် အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မှာလည်း စိုးတယ်ကွ”

“မင်း အဲဒါသိတော့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ပေါက်စမေးတာကို တင်ထွန်းက မပြောဘဲနေမလို့ စဉ်းစား လိုက်သေးသည်။ နောက်တော့ ပြောပြလိုက်ဖို့စိတ်ကူးရပြီး သူတွေ့သမျှ ကြုံသမျှ အကုန်လုံး ပေါက်စကိုပြောပြလိုက်သည်။ သူပြောပြတာတွေကို နားထောင်ပြီးတော့ ပေါက်စက ပြောသည်။

“တင်ထွန်း မင်းအဲဒါတွေ လူကြီးတွေကိုပြောပြလိုက်ပါလား၊ လူကြီးတွေက ငါတို့ထက်ပိုပြီး သိမှာပေါ့”

“ဘယ်သူ့ကိုသွားပြောရမလဲကွ၊ ငါပြောတာကို ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားမှာလဲ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲဆိုပြီးတော့တောင် ငါ့ကိုအော်ထုတ်မှာပေါ့”

“အဘကို သွားပြောပေါ့ကွ၊ ဘုရားထဲက ကိစ္စပဲ၊ ဘုရားလူကြီးကို ပြောပြရမှာပေါ့”

“အေးကွ ဟုတ်တယ်နော်၊ မင်းပါလိုက်ခဲ့ကွာ”

“ဟာ ငါမလိုက်ချင်ဘူးကွာ၊ ငါ့အဖေကို စောင့်ရမှာ၊ အဖေပြန်လာလို့ ငါမရှိရင် မဖြစ်ဘူးကွ”

ပေါက်စပြောတာကို တင်ထွန်းက နားလည်သည်။ ပေါက်စအဖေအကြောင်းကို ပေါက်စကလွဲပြီး အသိဆုံးက သူပါပဲ။ ဒါကြောင့် ပေါက်စကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ကမ်းနားပိုင်းမှနေ လမ်းထိပ်ကိုထွက်လာသည်။ လမ်းကြားထဲမှာ လူသွားလူလာအတော်ရှင်းနေပါပြီ။ အဘတို့အိမ်တံခါးပင် ပိတ်ထားပြီးနေပါပြီ။ ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင်း အဘတို့အိမ်ရှေ့မှာရပ်နေမိသည်။ ရပ်နေရင်း ပြောရကောင်းမလား၊ မပြောဘဲနေလိုက်ရရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေသည်။ စဉ်းစားနေရင်း သူ့ရှေ့မှ ဘုရားတန်ဆောင်းကြီးကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီးက သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရာ ဘူမိနက်သန်အမှန်။ အခု ဒီဘုရားတန်ဆောင်းကြီးကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်မယ့်သူတွေရှိနေတာကို သိရက်နဲ့မတားဆီးနိုင်ရင် သူတာဝန်ကျပါမလား။

“အဘရေ . . အဘ အဘရေ”

တင်ထွန်း၏အော်ခေါ်သံကြောင့် အိမ်ထဲမှအသံကြားလိုက်ရပြီး တံခါးပါပွင့်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အဘွား ကျွန်တော်ပါ အဘကိုပြောစရာရှိလို့”

သပိတ်အိုင်ဆရာတော်၏ဘဝတန်ဖိုး ဆိုသော တရားခွေကို နားထောင်နေသည့် အဘဦးသန်းရင်က တင်ထွန်းဆိုသော အသံကြောင့် ကတ်ဆက်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး တံခါးဝကိုရောက်လာပြီး

“တင်ထွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဘကို ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့”

“အေး လာ လာ ဝင်လာခဲ့”

တင်ထွန်းက ဖွင့်ထားသော တံခါးမှဝင်လာပြီး သူတွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့တာတွေအကုန်လုံး အဘကိုပြန်ပြောပြသည်။ အဘဦးသန်းရင်က တင်ထွန်းပြောပြတာတွေကိုနားထောင်ပြီး ညစောင့်ကိုမောင်လှပြောတာနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတွေးကြည့်လိုက်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သိလိုက်သည်။ တင်ထွန်းကလည်း သူပြောပြတာတွေကိုနားထောင်ပြီး စဉ်းစားနေသည့် အဘကို အားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။ သူက သူပြောပြီးတာနဲ့ ရဲကိုအကြောင်းကြားပြီး ဒီလူနှစ်ယောက်ကို မြန်မြန်သွားဖမ်းစေချင်သည်။ အဘက ထိုင်ပြီးတွေးနေဆဲ။ ကြာတော့ တင်ထွန်း စိတ်မရှည်။

“အဘ အဲဒီလူတွေကို သွားဖမ်းကြမယ်လေ”

“ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး တင်ထွန်းရဲ့၊ သူတို့က ဘာကိုခိုးသေးလို့လဲ၊ အဘတို့မှာ ဘာမှသက်သေပြစရာမရှိသေးဘူး”

“အရင်တစ်ခါ သူတို့ခိုးသွားတာပဲဟာ”

“အဲဒါကိုပြောတာပေါ့ တင်ထွန်းရဲ့၊ သူတို့ခိုးသွားတယ်ဆိုတာကို အဘတို့ ဘာနဲ့သက်သေပြလို့ရမလဲ ဘာမှမရှိဘူး”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး သက်သေရှိတယ်လေ အဘရယ်၊ အဘတို့အိမ်ကပို့ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကျွန်တော့်ကို ပို့ခိုင်းတာ သူတို့ပဲ၊ နောက်ပြီး အခုလည်း ထပ်ပြီး ခိုးဖို့တိုင်ပင်နေတာ ကျွန်တော် သေသေချာချာကြားခဲ့တာပဲ”

“မင်းက ကလေးပဲရှိသေးတယ် တင်ထွန်းရဲ့၊ အသက် ၁၈ နှစ်မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ခိုင်လုံတဲ့သက်သေအဖြစ်ပြလို့ မရဘူးကွ”

အဘဦးသန်းရင်၏ပြောစကားကြောင့် တင်ထွန်း စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီလူနှစ်ယောက်ကို တားဆီးကြမလဲ။ ခဏနေတော့ အဘဦးသန်းရင်က တင်ထွန်းကို အိမ်ပြန်ခိုင်းသည်။ သူတို့လာမခိုးနိုင်အောင် စီစဉ်မယ်ပြောပြီး ပြန်ခိုင်းတာနဲ့ တင်ထွန်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

တင်ထွန်းပြန်သွားတော့ အဘဦးသန်းရင်က ဓာတ်မီးတစ်လက်ကိုယူပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုတက်ခဲ့သည်။ ဒီတစ်ညတော့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကနေ သတိထားပြီးစောင့်ကြည့်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနှင့်။ အိမ်ပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး ဓာတ်မီးနှင့်တစ်ချက် တစ်ချက် ဘုရားဝင်းတစ်ခုလုံးကို ထိုးထိုးကြည့်နေလိုက်သည်မှာ ည ၁၂ နာရီထိုးသည်အထိ။ ၁၂ နာရီကျော်လာတော့ လူက အိပ်ချင်စိတ်ကိုထိန်းမရတော့။ မျက်လုံးက တဖြည်းဖြည်းစင်းကျလာလေသည်။

x x x x x

အဘက အိမ်ပြန်ဆိုလို့သာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ တင်ထွန်းက အိမ်မပြန်ချင်သေး။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲမသိ။ ဦးတည်ချက် မရှိလျှောက်လာရင်း ပေတူးတို့အိမ်ရှေ့ကိုရောက်လာသည်။ ပေတူးကိုဝင်ပြောရရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားနေပြီး စာကျက် နေသော ပေတူးအသံကိုကြားနေရတာမို့ မနှောင့်ယှက်ချင်တာနှင့် ဆက်လျှောက်လာရင်း သူ့ညီကို လမ်းမှာတွေ့သည်။

“မင်းကို အမေ ရိုက်တော့မယ်၊ အခုချိန်ထိ အိမ်ပြန်မလာလို့တဲ့”

“ဘာလုပ်မလို့တဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ တုတ်ကောက်ခဲ့လို့ ပြောခိုင်းလိုက်တာပဲ”

တင်ထွန်းက သူ့ညီကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ကိုပဲ ပြန်သွားလိုက်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့အမေက ဆူပါလေတော့သည်။ တင်ထွန်း ဘာမှမပြောရဲတော့။

x x x x x

“ဟေ့ အရှည်ကြီး၊ မင်းဟာက ဟုတ်ပါ့မလားကွ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲကွ”

“သူများတွေတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မင်းအသာနေလိုက်၊ ဘာမှမပြောနဲ့ ငါ့ဘာသာ ငါကြည့်ပြောမယ်”

အရှည်ကြီးနဲ့ ဂျပုတို့နှစ်ယောက် လှေကားတစ်ခုကို လမ်းမတော်အတိုင်း ထမ်းလာကြသည်။ အချိန်က သန်းခေါင်တော်တော်ကျော်သွားပြီမို့ လမ်းမတော်တစ်လျှောက် လူသူအရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရအောင် ရှင်းနေသည်။ ခွေးတွေသာ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စဆိုသလို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့်လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။

“အရှည်ကြီး ရှေ့မှာ ရဲတစ်ယောက်ကွ၊ ဒုက္ခပဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မင်း ဘာမှဟန်မပျက်နဲ့ ဆက်လျှောက်နေ ဘာမှလည်း မပြောနဲ့”

စက်ဘီးတစ်စီးနှင့်ကင်းလှည့်လာသော ရဲက လှေကားထမ်းလာသော သူတို့နှစ်ယောက်အနားကိုရောက်တော့ စက်ဘီးရပ်ပြီး မေးသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ဘာလုပ်တာလဲ”

ရှေ့မှထမ်းသော ဂျပက ခြေတွေလက်တွေတုန်နေပြီ။
နောက်မှထမ်းသော အရှည်ကြီးက

“ကျွန်တော်တို့ အီးပီစီကပါ ဆရာ၊ မြို့နယ်ရုံးက မီးပျက် တယ်
လာကြည့် ပေးပါဆိုလို့ စက်ဘီးနဲ့ထွက်လာတာ လမ်းမှာ
ဘီးပေါက်သွားတော့ အခု ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်း ထမ်းရတဲ့အဖြစ်
ရောက်တာပေါ့ ဆရာရယ်”

“ဪ... အေး အေး ဒါဆိုလည်း သွား သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ရဲက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စက်ဘီးကို
နှင်းပြီးထွက်သွားလေသည်။ ဒီတော့မှ ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်နေသော
ဂျပရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီးကျသွားတော့သည်။

လှေကားကိုဆက်ပြီးထမ်းလာကြရင်း သူတို့ရည်မှန်းရာ
နေရာသို့ရောက်တော့ လှေကားကိုချပြီး အခြေအနေကို ဝေဝဲ
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အနီးအနားမှာ လူသူအရိပ်အယောင်
လုံးဝမရှိ။ ညစောင့်ကလည်း ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်းမှာဆိုတော့
အတော်လှမ်းနေသေးသည်။

“ဂျပရေ မကွ စလိုက်ကြစို့”

လှေကားကို ဘုရားအဝှံရှိ အတုမာရဇိန်သွန်းဘုရားကြီး
၁၂၅၃ ခုနှစ်ဆိုသော အဝင်မုခ်ဦးရှိရာနေရာဆီ ထောင်လိုက်
သည်။ ထောင်ပြီးတာနဲ့ ဂျပက လှေကားအောက်ခြေကိုကိုင်ပြီး
ထိန်းထားလိုက်သည်။ အရှည်ကြီးက လှေကားပေါ်ကို သတိထားပြီး
တစ်ထစ်ချင်းတက်သည်။ သူ့လက်နဲ့ မီလောက် တဲ့ နေရာ
ရောက်တော့ရပ်လိုက်ပြီး လက်က ဒေါင်းရုပ်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်၏။
ဒေါင်းရုပ်က အခိုင်အခံ့မို့ လှုပ်ပင်မလှုပ်။

အရှည်ကြီးက ခါးကြားမှာထိုးထားသော တူကို ဆွဲထုတ်
လိုက်ပြီး ဒေါင်းရုပ်အောက်ခြေကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ရိုက်လိုက် တော့
ဒေါင်းရုပ်က ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ ဂျပက အရှည်ကြီး လက်ထဲမှ
အရုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး ပါလာသည့် အိတ်ထဲထည့်လိုက် သည်။

လှေကားကို တစ်ဖက်က ဒေါင်းရုပ်ဆီရွှေ့ပြီး ခုနကလိုပဲ
အရှည်ကြီးက နောက်ထပ်ဒေါင်းရုပ်တစ်ရုပ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြန်
သည်။ ရလာသည့်ရုပ်ကို ခုနကအိတ်ထဲကို ဂျပကထည့်လိုက်ပြီး
လစ်ကြဖို့ပြင်သည်။

“နေဦးကွ”

“မင်း ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“လှေကားကို အုတ်တံတိုင်းနောက်မှာ ထိုးထားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ လုပ်မနေနဲ့တော့လေကွာ၊ မြန်မြန်လစ်ကြစို့”

“နေဦးကွ၊ ဒီအရုပ်တွေမရှိတော့တာက မြန်မြန်သိသွားမှာ
မင်းနားလည်လား”

အရှည်ကြီးက လှေကားကို တစ်ယောက်တည်းမပြီး
အုတ်တံတိုင်းနောက်မှာ ထိုးထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ
နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက်လေးလစ်ကြတော့သည်။

လမ်းမတော်လမ်းနှင့်သွန်းဘုရားကြီးလမ်းတစ်လျှောက်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတုန်းပင်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခွေးဟောင်သံမှ
တစ်ပါး ဘုရားတန်ဆောင်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း
ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရား
တန်ဆောင်းမုခ်ဦးရှိ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာစစ်စစ်ဖြစ်၍
ကျက်သရေရှိစွာ လှပတင့်တယ်သော ဒေါင်းရုပ်နှစ်ရုပ်မှာ မသမာသူ
လူနှစ်ယောက်၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရောက်ရှိသွားပါလေပြီ။

x x x x x

ပေါက်စက တင်ထွန်းတို့အိမ်ရှေ့မှနေ၍ အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟေ့ ဘယ်သူတုန်း”

တင်ထွန်းအမေ ဒေါ်ထွန်းကြွယ်၏အော်သံကြောင့် ပေါက်စက လှမ်းပြီးအသံပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပါ အဒေါ် တင်ထွန်းနိုးပြီလားလို့”

“နင်တို့ အစောကြီး ဘယ်သွားကြမလို့တုန်း၊ ညကလည်း တော်တော်နောက်ကျမှပြန်လာလို့ သူ့ကိုဆူလိုက်သေးတယ်”

“ဘယ်မှသွားဘူး အဒေါ်၊ သူ့ကို ပြောစရာလေးရှိလို့ပါ”

“မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး၊ ဘာတွေပြောဦးမလို့လဲ၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ နင်တို့ ဘာတွေမဟုတ်တာလုပ်ထားကြပြန်ပြီလဲ”

“မဟုတ်တာမလုပ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ စိတ်ချပါ”

“တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက် နင့်အကောင်အိပ်တုန်း”

ပေါက်စက တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး တင်ထွန်းအိပ်နေသည့် အနားကိုသွားလိုက်သည်။

“တင်ထွန်း တင်ထွန်း တင်ထွန်း ဟေ့ကောင် တင်ထွန်း”

တင်ထွန်းက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေတုန်းမို့ မနည်း နှိုးယူရသည်။ လေးငါးခြောက်ခါနှိုးတော့မှ နိုးလာသည်။ ပေါက်စကို တွေ့တော့

“မင်း ညကပြောတဲ့ ဒုတ်ရောင်းဆိုတာကို ငါ့အဖေကို မေးကြည့်တော့ ဒုတ်ရောင်း၊ ဒေါင်းရုပ်ပေါ့ကွာလို့ပြောတယ်၊ ငါ အဲဒါစဉ်းစားမိလို့ မင်းကိုလာပြောတာ”

ပေါက်စပြောတာကို ကြားကြားချင်း တင်ထွန်းမျက်စိထဲမှာ ဘုရားရှေ့က ဒေါင်းရုပ်နှစ်ရုပ်ကိုပြေးမြင်လိုက်ပြီး ကမန်းကတန်း အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့အမေက

“ဟေ့ကောင်လေး ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

ဆိုတာကိုလည်း မကြား။ ပေါက်စကိုလည်း သတိမရတော့။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘုရားရှေ့ကို အမြန်ဆုံးရောက်ချင်တာပဲရှိသည်။

သူတို့ကမ်းနားပိုင်းကနေ တာပေါ်၊ တာပေါ်ကနေတစ်ဆင့် လမ်းကြားထဲ။ လမ်းကြားထဲကနေ လမ်းမတော်၊ လမ်းမတော်ကနေ ဘုရားရှေ့ထိ အမြန်ဆုံးပြေးလာခဲ့ပြီး မေ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားလေသည်။ မရှိတော့။ သူ့ထင်သည့် အတိုင်း မရှိတော့။ မြင်သူတိုင်းက ငေးလို့ကြည့်ရအောင် ကျက်သရေ ရှိရှိ လှပတင့်တယ်သော ဒေါင်းရုပ်နှစ်ရုပ်က သူ့နေရာမှာ ရှိမနေတော့။

ဟောဟဲလိုက်အောင် မောနေပေမယ့် တင်ထွန်းက အဘ ဦးသန်းရင်အိမ်ကို ပြေးရပြန်သည်။ အဘအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အဘက လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့အိမ်ပေါ်ကအဆင်း။ တင်ထွန်းက အဘကို အမောတကောနဲ့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ။ အဘက သေချာအောင်လိုက်ကြည့်။ ကမန်းကတန်းအိမ်ကိုပြန်လာပြီး ရဲစခန်းကိုအကြောင်းကြား။ တင်ထွန်းက ညစောင့်အဘကို အကျိုး အကြောင်းသွားပြောနှင့် အလုပ်တွေ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် လုပ်လိုက်ကြသည်။

လုပ်စရာရှိတာတွေကို ဆက်တိုက်လုပ်ပြီးတော့မှ သတိရတာနှင့် အဘဦးသန်းရင်က ကားဂိတ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းမေးကြည့်သည်။ တင်ထွန်းပြောပြသော ပုံစံနှင့်လူနှစ်ယောက် အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် လာသလားမေးကြည့်တော့ အဲဒီပုံစံနှင့် လူနှစ်ယောက် မနက်အစောကြီးရောက်လာပြီး ခေါင်ကားနဲ့ပါသွား ကြောင်းပြော၏။ ခေါင်ကားဘယ်အချိန်ထွက်သလဲမေးလိုက်တော့ ငါးနာရီထွက်ကြောင်းပြောပြသည်။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်က

ဘုရားပစ္စည်းခိုးသွားသူတွေဖြစ်နိုင်ကြောင်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ အခုအချိန်ဆိုရင် သာယာကုန်းကိုမရောက်နိုင် သေးဘဲ လမ်းမှာပဲရှိနိုင်ကြောင်း ထန်းတပင်ရဲစခန်းနဲ့ သာယာကုန်း ရဲစခန်းကို လမ်းပြီးအကြောင်းကြားရင် မိနိုင်သေးကြောင်းကို ပြော၏။

ထို့ကြောင့် အဘဦးသန်းရင်က ရဲစခန်းကိုထပ်ပြီး အကျိုး အကြောင်းပြောပြကာ အကူအညီတောင်းရသည်။ ရဲစခန်းမှလည်း စခန်းမှူးကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်ပြီး ကူညီမည်ဆိုသည့်အကြောင်း အခုပဲ လမ်းပြီးဖုန်းဆက်နေပြီဆိုသည့်အကြောင်းနှင့် အဲဒီ လူနှစ်ယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို သေသေချာချာသိသည့်သူ ရှိသလား မေးသည်။ သည်တော့ အဘဦးသန်းရင်က ကလေး တစ်ယောက်တော့ရှိကြောင်းပြောတော့ ရှိလျှင် စခန်းကို အခု လွှတ်ပေးစေလိုကြောင်း အဲဒီကလေးကိုလာခေါ်ဖို့ သူ့ရဲဘော် တစ်ယောက်ကို အခုလွှတ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ဖုန်းဆက်ပြီးသည်နှင့် အဘဦးသန်းရင်က ဘုရားရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘုရားရှေ့မှာတော့ ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနှင့် သတင်းက ပျံ့နှံ့သွားပြီမို့ လူတွေ စုရုံး စုရုံးနှင့်ဖြစ်နေ၏။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ရာမြင်ရာတွေလည်း ပြောနေကြသည်။ အဲဒီလူတွေကြားမှာ တင်ထွန်းကိုတွေ့ရတာမို့ အဘဦးသန်းရင်က တင်ထွန်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ရဲစခန်းရောက်ရင် တွေ့တဲ့ မြင်တဲ့အတိုင်းပြောဖို့ မှာရသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ရဲဘော် တစ်ယောက် စက်ဘီးနှင့်ရောက်လာပြီး တင်ထွန်းကိုတင်ခေါ်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အဘဦးသန်းရင်က အခုမှ အုတ်တံတိုင်းနောက်မှလှေကားကို သတိထားမိသည်။ ဒီလှေကားက မသမာသူတွေ ဒေါင်းရုပ်ခိုးဖို့ အသုံးပြုခဲ့သော လှေကားပဲဖြစ်မည်။ တခြား ဘာတွေပျောက်တာ

ရုတာရှိသေးသလဲဆိုတာ ဘုရားအဝင်စောင်းတန်းတစ်လျှောက် လိုက်ကြည့်သည်။ ဘာမှထူးထူးခြားခြား ခြေရာလက်ရာပျက်ယွင်းတာ မရှိ။

အဘဦးသန်းရင် ဘုရားစောင်းတန်းထဲလိုက်ကြည့်နေတုန်း အပြင်မှာပြောဆိုဖြစ်ပျက်နေတာတွေကိုမသိလိုက်။ တင်ထွန်းကို ရဲတစ်ယောက်က စက်ဘီးနှင့်တင်ခေါ်သွားသည်ကို ရဲက တင်ထွန်းကို ဖမ်းခေါ်သွားပါပြီဆိုပြီး ပြောနေဆိုနေလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံး တင်ထွန်းအမေ ဒေါ်ထွန်းကြွယ်ဆီကို အဲဒီသတင်း ရောက်သွားပြီး ငိုကြီးချက်မနှင့် ဒေါ်ထွန်းကြွယ်မှာ အဘဦးသန်းရင် ဆီကို ရောက်လာလေသည်။ သူ့နောက်မှာ တင်ထွန်းအဖေ ဦးမောင်သန်းလည်း ပါလာသည်။ ဒီတော့မှ အဘဦးသန်းရင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာမကဘဲ အားလုံးကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြရသည်။

x x x x x

“မောင်းဆရာရေ. . . ဂိတ်ဆုံးကိုသာမောင်းတော့၊ အားလုံး ဂိတ်ဆုံးပဲ”

ကားစပယ်ယာ၏စကားအဆုံးမှာတော့ အရည်ကြီးက သူ့ဘေးမှလှည့်ပတ် လက်မထောင်ပြလိုက်၏။ ပြီးတော့ ထိုင်ခုံအောက် ထိုးထည့်ထားသည့် သူတို့အထုပ်ကိုလည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

ဒီတစ်ခါ သူတို့ရလာသည့်ပစ္စည်းက အင်မတန်အဖိုးတန် သည့် ပစ္စည်းဆိုတာ သူက သဘောပေါက်ပြီးသား။ ဒီပစ္စည်းကို ပြလိုက်တာနဲ့ သူတို့ဖောက်သည်ကြီး အင်မတန်သဘောကျသွားမှာ အသေအချာပင်။ ဒါဆိုရင် သူတို့အတွက်လည်း မြိုးမြီးမြက်မြက် ကလေးရဖို့ သေချာနေပြီပေါ့။

အတွေးနှင့်ပျော်နေရင်း ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အင်းစိန်ဘက်ကမ်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ မကြာခင်မှာပင် သူတို့ ကားက သာယာကုန်းကားဂိတ်မှာ ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ တခြားသော လူတွေလို သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဆွဲပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြ၏။ ပြီးတာနဲ့ မော်တော်ဆိပ်ကိုတန်းဆင်း လိုက်သည်။ ရေကျချိန်မို့ မော်တော်ဆိပ်ကိုဆင်းတဲ့လမ်းမှာ ရွှံ့တွေ၊ ဗွက်တွေနှင့်၊ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ချင်းတန်းစီပြီး ဆင်းကြရ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ရှေ့မှလူ ကူးတို့ မော်တော်ပေါ် တက်အပြီးမှာ ရုတ်တရက်နောက်ဘက်က အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“တဆိတ်လောက်ဗျာ၊ မေးစရာလေးရှိလို့၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ခဏလိုက်ခဲ့ကြပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပခုံးပေါ်မှာ အပွင့် တစ်ပွင့်နှင့် ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်နှင့် နောက်ထပ်ရဲသားတစ်ယောက်။ ကုန်းပေါ်မှာကလည်း နောက်ထပ်ရဲတစ်ယောက်က အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ထွက်ပြေးစရာ ဘေးဘီကြည့်လိုက်တော့ လည်း ရွှံ့တွေ၊ ဗွက်တွေ။

x x x x x

“အဘွားကြီးရေ . . . တစ်ခုလောက်ကူပြီး စဉ်းစားပေးပါဦး”

“ဘာကို စဉ်းစားပေးရမှာတုန်း”

“တို့ ဒီကောင်လေးကို တစ်ခုခုလုပ်ပေးရင် ကောင်းမယ်လို့ စဉ်းစားနေတာ၊ အဲဒါ ပိုင်းပြီးစဉ်းစားပေးပါ”

ဒီကောင်လေးဆိုတာ တင်ထွန်းကိုရည်ရွယ်မှန်း အဘွား ဒေါ်မြမေက နားလည်လိုက်ပြီ။ ဒေါင်းရုပ်တွေပျောက်တဲ့ကိစ္စမှာ

မသမာသူတွေကို ဖမ်းမိအောင် အဓိကကူညီပေးခဲ့သူက တင်ထွန်း ဆိုတာ အားလုံးက လက်ခံထားကြသည်။ သူ့ကြောင့်သာ ဒီဒေါင်းရုပ်တွေပြန်ရခဲ့ပြီး ဘုရားပစ္စည်းခိုးသူတွေကိုပါ ဆက်စပ်ပြီး ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အဘဦးသန်းရင်အတွက်ကတော့ ဒီလိုမျိုး မသမာသူတွေကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တာက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ထိန်းသိမ်း နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုမျိုးသာ မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ရင် အနှစ်နှစ် အလလက အချိန်တွေပေးပြီးလုပ်ကိုင်လာခဲ့ရသည့်အရာတွေ ဘာမှတင်ကျန်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘဲ သူ့လက်ထက်မှာ ဘုရားပစ္စည်းတချို့ ပျောက်ဆုံးခဲ့တာသာ ပြောစရာဖြစ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့မှာပင်။ အခု အချိန်မှာတော့ ဒီအဖြစ်မျိုးကနေ ကျော်လွန်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်လေးကို သူ့အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမည့်အရာ တစ်ခုခု ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးချင်သည့်ဆန္ဒ အဘဦးသန်းရင်မှာရှိနေသည်။

“ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေပေးတာတော့ သဘောမကျဘူး၊ သူ့ဘဝအတွက် အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း အထောက်အပံ့တစ်ခုခု ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

“အေး . . . ငါလည်း အဲဒါမျိုးကို စဉ်းစားနေတာ ဒီကောင်လေး ကျောင်းလည်းမတက်ဘဲ ဟိုယောင်ယောင်၊ ဒီယောင်ယောင် ဖြစ်နေတာ တယ်သဘောမကျဘူး”

“ကျောင်းစာကိုမှ သူ့စိတ်မဝင်စားတာ၊ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးအတွက် သင့်တော်မယ့် ပညာတစ်ခုခုပေါ့၊ အဲဒါမျိုးကို စဉ်းစားကြည့်ပါလား”

“အေး ဟုတ်တယ်နော်”

ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေသည့် အဘဦးသန်းရင် ကိုကြည့်ပြီး အဘွားဒေါ်မြမေ ဘာမှထပ်မပြောဘဲနေလိုက်သည်။

ညနေကျတော့ တင်ထွန်းကို အိမ်ခေါ်၍ပြောသည်။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ပညာသင်ကြရကြောင်း၊ ပညာတတ်မှလူရာဝင်ကြောင်း၊ အတန်းပညာမတတ်ပေမယ့်လည်း စိတ်ပျက်အားငယ်စရာ မရှိကြောင်း၊ အတတ်ပညာတစ်ခုခုကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ပါက လူရာဝင်နိုင်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲတာ အားငယ်စရာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲတွင်းမှရုန်းထွက်လိုသည့်စိတ်နှင့် ပညာရှိဖို့ လိုကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အတတ်ပညာတစ်ခုခုကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် သင်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပဲခူးမှာ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ အဲဒီမိတ်ဆွေက မော်တော်ကားဝပ်ရှော့ အလုပ်ရုံရှိကြောင်း၊ အဲဒီမှာ မော်တော်ကားပြင်သည့်အလုပ်ကို သင်ယူမည်ဆိုလျှင် သူ့ပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းပြောတော့ တင်ထွန်းကလည်း မော်တော်ကားကို စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်၍ သဘောကျသွား၏။

ဤသို့ဖြင့် တင်ထွန်း၏မိဘများကို ခေါ်ပြောတော့ မော်တော်ကားပညာသင်ပေးမှာကို သဘောကျပေမယ့် ဒီလောက် ဝေးတဲ့နေရာကိုတော့ မလွှတ်ချင်ကြ။ ဒါပေမယ့်လည်း တင်ထွန်း ကိုယ်တိုင်က သွားချင်နေတာကြောင့် နောက်ဆုံး အိပ်မက်ထဲမှာပင် မမက်ခဲ့ဖူးသော ပဲခူးဆိုသော မြို့ကိုရောက်၍ မော်တော်ကား ပညာကို အောက်ခြေမှစကာ စိတ်ဝင်တစား သင်ယူခဲ့လေသည်။

× × × × ×

ဦးတင်ထွန်းက သူ့မော်တော်ကားလေးကို လမ်းကြား တစ်နေရာမှရပ်ထားလိုက်ပြီး လမ်းမတော်အတိုင်းလျှောက်ကာ ဘုရားဈေးတန်းဘက်ကိုထွက်လာသည်။ ပွဲဈေးတန်းက သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို၊ မုန့်ဟင်းခါးသည်၊ အကြော်သည်၊ ကောက်ညှင်း ကျည်တောက်သည်၊ မုန့်လေပွေသည်ဆိုတာတွေ မရှိကြတော့။

အင်းလေ ကိုယ်တိုင်တောင် အသက်လေးဆယ်တန်းရောက်နေမှ ပဲဟာဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ဈေးဆိုင်တန်းတွေရဲ့အပေါ်ကိုကျော်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ သစ်လွင်တောက်ပသော မြန်မာမှုလက်ရာ ပန်းဆွဲပန်းခက်များနှင့် အလှဆင်ထားသည့် ယွန်းဆောင်၊ ဘုံဆောင်များက ခံညားလွန်းလှ သည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းတစ်ခုလုံးမှ အမိုးတွေကလည်း သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို သံချေးတက်နေသော အမိုးများမဟုတ်ကြတော့။ သန့်ရှင်းသစ်လွင်သော အမိုးတွေနှင့်၊ စတုရန်း အတောင် ၁၂၀ ကျယ်ဝန်းသော ဘုံအဆင့်ဆင့်ပါသည့် ဘုရားတန်ဆောင်းကြီးကို ဒီလိုမျိုး မိုးနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဒီခေတ်ဒီအခါမှာတော့ တော်ရုံစိတ်ဓာတ်၊ တော်ရုံဖွဲ့မျိုးနှင့် ဖြစ်နိုင်မည်မထင်။

ဦးတင်ထွန်းက ဘုရားအလှူခံရှေ့မှ ကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ကလေး မင်းတို့ဂေါပကလူကြီး ရှိလားကွ”

“ရှိတယ်ဦး၊ ဂေါပကရုံးခန်းမှာ”

ဦးတင်ထွန်းက ဖိနပ်ချွတ်ပြီးကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ဘုရားထဲကိုဝင်မည်ပြုပြီးမှ သတိတရနှင့် အပေါ်ကိုမော့ကြည့် လိုက်သည်။ ဘုရားမုခ်ဦး နဖူးစည်းစာတန်းဘေးနှစ်ဖက်မှာ ကျက်သရေရှိစွာ လှပတင့်တယ်သော ဒေါင်းရုပ်နှစ်ရုပ်က သူ့နေရာမှာသူ ရှိနေကြသည်။ သူရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိသော ကြည်နူးခြင်းများနှင့်။

ဘုရားစောင်းတန်း၏လက်ဝဲဘက်နံဘေးတွင်လည်း ဈေးဆိုင်တန်းတွေ အစီအရိနှင့်၊ သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီနေရာမှာ ဇာတ်ရုံကြီးတစ်ခု အထင်ကရရှိခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့ ဇာတ်ရုံက နောင်တော်ကြီးတန်ဆောင်းဘေးမှ ကွက်လပ်ကြီးနေရာမှာ။

ဘုရားစောင်းတန်းတစ်လျှောက် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်လာရင်း လှေကားထစ်တွေကနေ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် တက်လာရင်း ဘုရားတန်ဆောင်းထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အရင်ကအတိုင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတုန်းပဲဆိုတာကို တွေ့လိုက် ရသည်။

ဘုရားဂန္ဓကုဋ်တိုက်ဘက်ကို အရင်မသွားသေးဘဲ လက်ဝဲဘက်ကိုချိုးကွေ့လိုက်တော့ ဂေါပကရုံးခန်းကိုတွေ့ရသည်။ ဆက်လျှောက်လာပြီး အထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဂေါပကရုံးခန်း ထဲမှာ လူတစ်ယောက်စာထိုင်ဖတ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သေချာ ပါသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ပေတူး။ အခုတော့ သွန်းဘုရားကြီးပိုင်း အခြေခံပညာမူလတန်းကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးမြင့်ထူး။

“ဟေ့ကောင် ပေတူး”

ပေတူးက သူ့အသံကြားတော့ စာဖတ်နေရာက မော့ကြည့် သည်။

“ဟာ. . တင်ထွန်း လာကွ၊ မင်းဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“အခုပဲရောက်တာကွ”

“မင်းမိသားစုရော ပါလာလား”

“အေး ပါတယ်ကွ၊ မမကြီးတို့အိမ်မှာထားခဲ့ပြီး မင်းဆီကို ထွက်လာတာ၊ မင်းကလည်း ဘုရားထဲလာပြီး ဘာတွေဖတ်နေတာ လဲကွ”

“ဒါ အဘထားခဲ့တဲ့ ဘုရားဝေယျာဝစ္စမှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးကွ၊ ငါ ဘုရားထဲရောက်လို့ သတိရတဲ့အခါ ဒီစာအုပ်ကြီး ထုတ်ထုတ် ဖတ်ဖြစ်တယ်ကွ၊ ဒါကိုဖတ်ရတော့ မင်းတို့ငါတို့ရဲ့အဘဟာ ဒီဘုရားကြီးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ ပိုပြီး

သိလာရသလိုပဲ၊ မင်းတော့ မသိဘူး၊ ငါတော့ ဒီဘုရားထဲရောက်တိုင်း အဘကို အရမ်းသတိရတယ်ကွာ”

ပေတူးက တင်ထွန်းကိုပြောနေရင်းမှ အဘကို သတိရ သောကြောင့် မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာသည်။

“မင်းက အဲသလိုပြောတော့ ငါက ဘယ်လိုပြောရမလဲ ပေတူးရာ၊ အဘကျေးဇူးက ငါဘယ်လိုမှ ဆပ်လို့ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စာမတတ် ပေမတတ်တဲ့ ငါ့ကို ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တာ ငါတို့အဘပဲ”

တင်ထွန်းနှင့် ပေတူးတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သူတို့၏ ငယ်ဘဝပုံရိပ်များကို ပြန်တွေးမိရင်း ထိုပုံရိပ်တွေထဲမှာ အဘက သူတို့တွေအတွက် ထာဝရရှင်သန်နေလေသည်။ ။

စာကြည့်တိုက်တွင်သုံးရန်

၈၉၅. ၈၃၀၈

ရွှေ

ရွှေသံ၊ ကို (မြန်မာစာ)

ကောင်းကျိုးအထွေထွေရယ်နှင့် ချွန်စေမြစေစော / ကိုရွှေသံ
(မြန်မာစာ)။ - - ရန်ကုန်၊ စာပေဗိမာန်၊ ၂၀၁၈။

၁၄၇ စာ၊ ၁၉ စင်တီ။ - - (စာပေဗိမာန် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်)

၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေတည်ထောင်သော ပခုက္ကူစာပေဆု
ဝတ္ထုရှည် ပထမဆုရစာအုပ်ဖြစ်သည်။

၁။ မြန်မာဝတ္ထုရှည်

(၁) ကောင်းကျိုးအထွေထွေရယ်နှင့် ချွန်စေမြစေစော

(၂) စာပေဗိမာန် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်